ANN JUSTICE

Aparenţe înşelătoare

?

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română de SÎNZIANA MIHALACHE

Capitolul 1

De fiecare parte a văii, stâncile îşi înălţau muchiile spre cer; peste ţinutul mlăştinos, nelocuit umbrele serii se alungeau din ce în ce mai mult. La început, un voal străveziu de ceaţă pluti pe deasupra ţinutului, pentru ca mai apoi să coboare precum o perdea, ridicându-se din nou, ca într-un dans ritualic.

Poteca urmată de tânăra fată ascundea multe pericole, dar ea, sprintenă, se mişca graţios, precum o căprioară, păşind uşor dar sigur, cu privirea mereu înainte. Urcă pe înălţimi nebănuite, trecând de bătrâna stâncă Hall, până ce ajunse în dreptul unei spărturi în zidul de piatră şi trecu de pe cărăruie în tufe, îndreptându-se către o movilă ce se zărea în depărtare. Aproape în vârful acesteia creştea, în formă de cerc, o pădurice de tise; părea că arborii păzesc acel loc de odihnă al Penelor de Corb, cei care stăpâniseră pe vremuri zona stâncoasă, precum şi vastul ţinut al Calderonului. Acum, stânca Hall devenise o ruină,

cavourile fuseseră profanate, cu excepţia unuia, cu pământul proaspăt întors la suprafaţă.

Fata rămase timp îndelungat la capul acelui mormânt, cu mâinile împreunate si ochii umeziţi de lacrimi, cu inima atât de înveninată de ură încât părea că-i otrăveşte întreaga fiinţă. Când se îndepărtă, într-un final, începu să coboare, oprindu-se la răstimpuri pentru a scruta valea. Abia se zărea lanţul colibelor pe o movilă deasupra râului, întoarse cu spatele spre peisajul mirific. Valea era brăzdată de şiruri de copaci străvechi, unii dintre aceştia ajunşi doar cioturi-o dovadă a prezenţei omului şi activităţii sale distrugătoare.

Ultimul reprezentat al Penelor de Corb murise de inimă rea, din cauza sluţirii masive a habitatului său-cel puţin aşa se spunea. Asta se întâmpla cu patruzeci de ani în urmă, atunci când la marginea văii începuse construcţia primului rezervor de apă.

Iar acum Paul, tatăl ei, care iubise la fel de mult aceste locuri.

La fel ca bunicul şi ca străbunicul ei, cu toţii fuseseră născuţi acolo. Cu toţii oameni muncitori şi puternici, asemenea celor ce alegeau să trăiască în singurătatea ţinuturilor mlăştinoase din Pennine. Alcătuiau o comunitate unită, pe care-i lega o singură dorinţă-aceea de a se lupta cu vitregiile ţinutului neprimitor. Ţinuseră cu străşnicie piept planului de restructurare a Văii Calder, dar lupta lor

era una deznădăjduită. Cum ar fi putut ei, o mână de oameni, să se opună forţelor ce conduceau un întreg oraş mare; sau cum ar fi putut desconsidera cerinţele guvernului?

Familiile părăsiseră zona, rând pe rând. Cu fiecare proprietate părăsită apărea un nou loc viran, căci casele erau demolate pentru a preveni poluarea. Munca de o viaţă a oamenilor era practic rasă de pe faţa pământului în doar câteva ceasuri-grădini, livezi, dependinţe, toate erau demolate sau arse.

Doar Paul rezistase presiunii, mai bine de un an.

Ajungând la un cot al râului, unde un grup mai rezistent de roci formase o cascadă mică, fata se opri, cercetând zona după semne ce indicau o posibilă ridicare a nivelului apelor. Găsi urme mai vechi, care arătau că nu este niciun pericol. Răsuflă uşurată. Locul fusese unul din preferatele lui Paul şi trebuia păstrat cu sfinţenie aşa, nemodificat.

în scurt timp, apăru în faţă şi coliba ei, ridicată pe o pantă terasată. Era joasă, cu acoperiş de paie. între casa ei şi vale se afla un pod-podul Packhorse- care făcea legătura între cele două spaţii. La fereastra mică se zărea o luminiţă-doamna Foster, femeia care locuia la o jumătate de milă depărtare, nu plecase. Nici măcar nu era necesar să facă acest drum, ele fiind doar vecine, însă femeia era primitoare şi amabilă, şi ţinea la semenii ei.

Fata împinse uşa de la intrare şi păşi într-o bucătărioară. Era cald şi tihnit; mirosea a buşteni arşi în sobă. Pe cămin se lungea leneş un pisoi, care la vederea stăpânei îşi reluă somnul de dinainte. Măsurând întreaga încăpere dintr-o privire, fata merse spre foc şi-şi întinse mâinile la căldură.

- Cathy, draga mea, pe unde-ai umblat? veni femeia din bucătărie. Sper că n-ai fost iarăşi la mormânt, sus? Nu e bine, copila mea, e cam sinistru. Am terminat de strâns pe-aici; am pus la cuptor o plăcintă. Presupun că n-ai mâncat pe ziua de azi.

Cathy nu răspunse. Aproape rămăsese fără bani, dar din mândrie nu recunoştea acest lucru. Trecu la geam, sprijinindu-şi coatele de pervazul lat; privi spre celelalte colibe. Pe la ferestre apăruseră luminiţe, şi se vedeau oameni trebăluind. în care dintre case să fi fost el? se întreba fata.

- Doamnă Foster, aţi urât vreodată pe cineva...cu înverşunare? întrebă, fără a întoarce capul.

- Nu, şi nici tu n-ar trebui să faci asta! Tipul e un străin şi ar fi bine să rămâneţi pe aceste poziţii. Nici măcar nu ştii cum îl cheamă!

Privirea fetei se oprise asupra unui camion din dreptul unei ferestre aprinse. La Brown şi Davies.. .însă niciunul dintre ei nu se mai afla printre cei vii.

- Mi-a omorât tatăl.

- Tatăl tău a suferit un atac de cord, ca mulţi alţii, de altfel.. .Si tata a murit la fel. Acum, aşază-te să-ţi aduc plăcintă.

Masa deja era aranjată, şi Cathy se aşeză pe un scaun. Indiferent ce-ar fi zis doamna Foster, acel bărbat- "Şeful" după cum îl denumiseră cei din vale - purta responsabilitatea morţii tatălui ei. Femeia se întoarse cu o bucată de plăcintă pe care i-o aşeză în faţă.

- Poftă mare, fata mea; mă duc să-ţi pregătesc ceva de băut.

Ieşi ca să umple ibricul de la pompă; Cathy trase cu urechea
la sunetul familiar al şuvoiului de apă clipocind printre pietre.
Pârâiaşul ce trecea pe la uşa casei femeii nu ducea departe; deja cursul lui fusese deviat spre rezervorul Tordale din josul râului mare, secând o parte a văii pentru a demara lucrările la noua construcţie. Domna Foster veni cu ibricul şi-l puse pe foc.

- Se zice că în vale va apărea un lac artificial, zise femeia, parcă citind gândurile fetei. Trebuie să recunoşti că rezervorul Tordale arată bine.

- Omul nu întrece niciodată natura, răspunse fata servindu-se, mirată de pofta ce-o avea. Mă bucur să vă am prin preajmă, doamnă Foster, şi mulţumesc pentru plăcintă.

Femeia privi un timp gânditoare, analizând construcţia scheletică a fetei, paloarea chipului şi tristeţea din ochii aceia prea mari. Avea o privire cenuşie, curioasă. Părul lung şi drept purta o nuanţă viu-aurie, spre închis.

- Poate ai trăit prea mult în mijlocul naturii, zise femeia. Tatăl tău a fost un idealist, iar tu îi calci pe urme. îmi pare rău că ţi-o spun acum, la nici două săptămâni de la moatrea lui, dar ar fi fost bine să fi acordat mai multă atenţie orelor tale de studiu, nu să te iniţieze într-ale rocilor. La ce te-ajută, oricum?

- Paul a scris câteva lucrări minunate despre evoluţia munţilor, începu fata, curmându-şi motivele.

Căci doamna Foster n-ar fi înţeles nici înclinaţia spre geomorfologie a lui Paul, nici fiorul pe care-l năştea fiecare nouă informaţie aflată despre acele locuri. De la el învăţase de ce într-un anume loc se ridica acum o formaţiune muntoasă, sau un deal, de ce apa curgea lin aici, şerpuitor mai încolo, de ce avea un curs atât de sinuos în zona deluroasă pentru a se îndrepta spre gura de vărsare. Astfel că ştia de ce tocmai valea Pennine era atât de potrivită pentru construcţia rezervorului-din cauza lipsei varului, a ploilor, apa abia dacă mai ajungea în casele oamenilor, favorizată şi de relieful abrupt. Rezervorul ar fi ajutat la păstrarea unei mari cantităţi pentru populaţie. Paul întrevăzuse faptul că într-o bună zi cineva se va găsi să curme fantezia numită Pennine.

- Şi nici n-a făcut prea mulţi bani din asta; mai bine îşi găsea o slujbă ca lumea!

- Mă avea pe mine, care aveam grijă de acel copil, dacă vă aduceţi aminte.

în ochii lui Cathy, tot ce făcuse tatăl ei era corect. Mama murise pe când fata avea doar trei luni, iar de-atunci el îşi dedicase aproape toată viaţa studiului. Cum şi ea se dovedise pasionată de munca lui, adesea cei doi puteau fi văzuţi cutreierând împreună ţinuturile mlăştinoase, echipaţi cu carnete de notiţe, binoclu şi alte ustensile. Nimeni nu putea pricepe ce caută, iar Cathy era conştientă că doamna Foster privise întotdeauna activitatea lor ca pe un nonsens, singurul profit fiind câţiva bănuţi pe care Paul îi primea ocazional de la revista ce-i publica articolele.

- Trebuie să faci ceva cu viaţa ta, draga mea. Nu mai poţi rămâne aici multă vreme, ştii asta.

Cathy o urmări cum îi turna ceai.

- M-am resemnat, rosti fata simplu. Azi-dimineaţă am primit o scrisoare de la Direcţia Apelor. Mi-au dat o săptămână. îmi demolează casa pe întâi aprilie, zise cu buze tremurânde şi ochii sclipind. Si e doar mâna lui, bineînţeles. încă n-a venit vremea să plec; mai este aproape un an până la inundaţiile ce-au să vină, ceea ce se va întâmpla doar în partea asta a văii.

Bătrâna oftă, amintindu-i că poluarea devenise inevitabilă, mai ales atâta timp cât zona era locuită.

- Tipul îşi face doar meseria, şi orice-ai spune, tatăl tău a reuşit să-i înfrâneze activitatea. Din punctul meu de vedere, s-a dovedit a fi foarte răbdător. Si scuză-mă că-ţi spun, dar nici că se putea un bărbat mai încăpăţânat decât Paul.

- Si totuşi, atât de bun la suflet. Mai degrabă ar fi creat ceva în loc să distrugă; niciodată n-ar fi intervenit brutal în sânul naturii doar pentru a-şi umple punga.

Cathy dădu la o partea farfuria şi trase cana de ceai. Băutura fierbinte o înecă; se ridică tuşind şi merse din nou la fereastră. Peisajul suferise o transformare radicală, dar ea încă mai păstra vie amintirea dezastrului ce devastase întregul loc. Maşini gigantice care scobeau şi răvăşeau măruntaiele pământului; camioane imense încărcate cu ceea ce acum se numea "lemn". Alte camioane aşteptând ca buştenii arborilor mutilaţi să fie suiţi în ele. A doua zi, defrişările aveau să continue nestingherite, ca şi în zilele ce vor urma. Toţi copacii sortiţi pieirii fuseseră marcaţi cu vopsea; copacii pe care ea şi alţi copii îi escaladaseră, în care-şi construiseră "vizuini", copacii care umbreau alătdată grădinile sau le apărau de vijeliile şi de vâturile aspre din sud din timpul iernii. Toţi aceştia avea să fie doborâţi, din ordinele unui singur om. Cine se credea el ca să ordone această distrugere în masă? Cum de putea trăi având conştiinţa pătată? De fapt, care conştiinţă? Căci era un arogant şi un infatuat, detestat până şi de echipa lui, de

cei care proiectaseră rezervorul. Găsise un defect formal acestuia şi se crezuse îndeajuns de priceput să refacă munca experţilor. De asemenea, se zvonea că după ce unchiul său îl adusese în formă, ca tânăr consultant geolog, îl răsplătise pe acesta din urmă luându-i locul şi scaunul de director al firmei.

- Bărbatul acesta e un ticălos, doamnă Foster, şi sper ca într-o bună zi să fie pedepsit.

- Greşeşti că gândeşti astfel, fata mea! se încruntă bătrâna. îl urăşti pur şi simplu pentru că e şeful echipei care se ocupă de lucrare. Nu uita că cei de la Direcţia Apelor deţineau terenul şi că de ani de zile se plănuieşte construţia unui alt rezervor. Dacă nu erau ei, ar fi venit alţii. Acum trei ani, când Lowport rămăsese fără apă, nu cred că ţi-ar fi plăcut să te afli în situaţia acelor oameni. Să nu ne-o iei în nume de rău, mie şi lui Joe, dar suntem conştienţi că aşa trebuie să se întâmple. E nevoie de apă, iar pentru asta e nevoie şi de rezervoare.

într-adevăr, cuvintele femeii îşi aveau rostul lor. Cu trei ani în urmă, în timpul unei secete teribile, rezervorul Tordale secase complet. Şi chiar în iarna de dinainte, se risipiseră sute de tone de apă din cauza unei ploi torenţiale care dăduse peste cap toată instalaţia. Noul rezervor era menit să colecteze tot surplusul de apă ce-avea să vină în astfel de cazuri, şi să alimenteze zona cu apă în timpul caniculelor.

- Recunosc că aveţi oarecare dreptate, dar nu pot să nu-l detest. Au început să-l agaseze pe Paul încă de când au intervenit pentru a ne demola adăposturile pentru animale. Sunt sigură că tata se aştepta ca şi casa să fie pusă la pământ, şi cred că presiunea extraordinară i-a provocat atacul de cord. Ne mai puteau păsui măcar încă un an.

- Ai idee ce-ai să faci? schimbă femeia subiectul.

- Nu... dădu Cathy din cap. încă nu m-am gândit. Dac-aş fi avut ceva timp ca să trec peste moartea lui Paul.

- Nu poţi rămâne singură aici, chiar dacă i-ai convinge să-ţi mai acorde timp. Doris a mea pleacă peste câteva zile şi n-are să mai poată dormi la tine. O să vină cealaltă nepoată, dar nu ştiu exact când.

îşi întrerupse replicile când Cathy se apropie din nou de masă pentru a mai lua o sorbitură din ceaiul acum răcit.

- Eşti numai piele şi os! exclamă femeia, şi Cathy, înfiorată, se înfofoli mai bine în jacheta ei. Nimeni n-ar zice că ai nouăsprezece ani. Nici nu ştiu ce se va alege de tine.

Nici Cathy nu ştia. întreaga ei existenţă se desfăşurase odată cu ritmul naturii, cu sălbăticia. Nu cunoştea agitaţia vieţii dincolo de acea vale. Dar nici nu putea da vina pe tatăl ei, căci se mulţumise cu soarta ei. Si nici n-o putea aproba pe doamna Foster în ce priveşte neglijenţa lui Paul faţă de propriul copil. Se întreba însă din ce va trăi, cum avea să se întreţină. Văzând-o speriată, doamna Foster o

încuraja să se uite încă o dată, mai atent, prin cutia cu hârtii despre care-i povestise cu o zi înainte.

- Poate ai să găseşti pe cineva care să te ţină un timp, măcar până te pui pe picioare.

- N-am pe nimeni, dar am să vă arăt acele hârtii. Nu mă deranjează.

- Mă duc să le aduc. Curăţă tu aici, ca să le putem studia în voie. Mie mi s-au părut cam dezordonate.

Nu era de mirare fiindcă în teancul de hârtii stăteau amestecate facturi, certificate de naştere, însemnări de-ale lui Paul despre evoluţia munţilor, tratate tehnice despre gheţarii din regiune şi multe altele.

- Sper că ştii despre ce sunt astea!

- O, da, se însenină fata. A muncit mult pentru ele.. .Şi-a fost foarte interesant.

- Sunt convinsă! Acum, ia teancul acesta şi sortează-l; eu mă ocup de celălalt.

Stăteau aplecate amândouă, la lumina lămpii; după o jumătate de oră, fata se îndreptă de spate.

- Ştiam că nu e nimeni. întotdeuna Paul zicea că ne avem doar unul pe celălalt.

Doamna Foster era absorbită de paginile unui jurmal vechi; când Cathy începuse a vorbi, îl pusese pe masă, ascultând-o. Apoi, începu a răsfoi rapid până ce dădu de ceva. Ezitând, o anunţă pe fată că avea un unchi, care la data scrisă în jurnal locuia în Leicestershire.

- Un unchi? făcu tânăra ochii mari. Cum îl cheamă?

- Charles Blythe.

- N-am auzit niciodată de el. Ce zice despre el? se aplecă fata peste masă neîncrezătoare, dar doamna Foster îi evită privirea. E jurnalul mamei, nu? De când datează însemnarea?

- Să vedem. de-acum nouăsprezece ani. Şi văd aici o întreagă poveste.. .Mama ta a avut o soră care s-a măritat cu un anume Peter Blythe. Au plecat în Australia.

- Da; mătuşa Margaret. Şi ambii au murit; nu-mi aduc aminte să-i fi văzut vreodată.

- Unchiul tău Peter avea un frate în Leicestershire. Am aici adresa lui, la finalul jurnalului. Se poate să-l găseşti încă acolo.

- Nu ştiam acest amănunt, se posomorî fata, dar nu-mi este rudă, oricum.

Buzele îi tremurau, iar Cathy, dezamăgită, făcu unultim efort pentru a-şi stăpâni lacrimile.

- Ştiam eu că n-avem pe nimeni.

-Ţi-e un fel de unchi, insistă cealaltă. Dacă e fratele unchiului tău.

- Dar unchiul Peter e mort.

- Şi ce dacă? Poate mai trăieşte tot acolo. Dacă nu te superi, iau jurnalul cu mine acasă, şi-am să-i scriu în seara asta. Ar trebui să ne răspundă până joi.

Să fi fost acest Charles Blythe cu adevărat unchiul ei?

Abia acum Cathy îşi dădea seama că atârnă de un fir de aţă. La urma urmei, n-avea nimic care să-i aparţină. Dacă mama ei scrisese despre el cu atâţia ani în urmă, înseamnă că acum tipul era bătrân. Unchiul Peter avea treizeci de ani când se căsătorise cu mătuşa Margaret, ceea ce-i dădea cam cincizeci de ani acum, şi poate că semăna cu Paul - amabil şi răbdător.. .Cathy zâmbi în sinea ei.

- Sunteţi atât de bună că vă ocupaţi de toate acestea pentru mine, şi aţi făcut aşa de multe şi pentru tata, în timpul bolii. Si-acum, dacă l-aţi convinge pe unchiul meu să mă accepte. şi glasul i se înecă.

- Gata, draga mea, nu te înmuia acum, după ce-ai dat dovadă de atâta curaj. Lasă că mă ocup eu. Dacă nu te aranjez, să nu-mi spui pe nume!

Nu primiră răspuns nici vineri, iar Cathy se lăsă cuprinsă de disperare.

- N-are să vă răspundă, o ştiu sigur. De ce-ar face-o? Nici măcar nu suntem rude.

Si totuşi, când doamna Foster reveni la cabană a doua zi Cathy o întâmpină sfioasă:

- Aţi primit vreo veste de la.. .unchiul meu?

- Nu, draga mea, dar.. .cred că o să primim ceva luni.

Tonul şi atitudinea ferită o nelinişteau pe Cathy. Ca şi cum
bătrâna vorbise mai mult decât era cazul şi acum regreta. Să fi auzit oare ceva despre Charles Blythe? Oare îi

răspunsese şi-i refuzase ajutorul? De altfel, Cathy privea o astfel de poziţie ca una perfect justificată; doar n-avea să-şi ia asupra lui responsabilitatea unei aşa-zise rude. Fata continuă s-o urmărească pe bătrână, care se apucase brusc să cureţe masa. Se vedea că nu e în largul ei, ba chiar arăta o uşoară nervozitate. Cathy era convinsă că primise un refuz ferm. însă după o clipă de gândire, ajunse la concluzia că suspiciunile nu duceau la niciun rezultat concret şi că mai bine clarifica situaţia.

- Chiar credeţi că aflaţi ceva până luni?

întrebarea o îmbărbăta chiar şi pe ea, din moment ce marţi ar fi trebuit să părăsească locuinţa.

- începe să-mi fie teamă, doamnă Foster. Unde să mă duc?

- O să vii la noi, o vreme...

- Domnul Foster a zis încă de la început că nu vrea să se implice, şi femeia se crispă la auzul acestor cuvinte.

- Nu-ţi face griji. Mă ocup eu de asta.. .Vreau să spun că luni merg cu tine la Lowport, să vedem dacă-ţi găsim vreo gazdă. Şi-acum, ar trebui să plec; Joe se impacientează dacă nu găseşte ceai pe masă la ora cinci fix. Doris ajunge pe la zece, să-ţi ţină de urât.

Cathy rămase cu privirea ţintă spre uşa închisă în urma femeii, apoi o mută spre ceasul de perete. încă nu se făcuse nici două.iar doamna Foster se grăbise să-i facă soţului ceaiul! Fără îndoială, bătrâna se afla într-una din

cele mai neobişnuite dispozţii.

Hotărâtă să ignore situaţia, Cathy se duse la bucătărie să spele vasele lăsate de doamna Foster în chiuvetă. După care îmbrăcă un pulover gros şi porni de-a lungul apei, în cercetare. Alunecarea de teren se produsese undeva la o cotitură şi nu putea fi zărită din poziţia în care se afla. Ochii îi scăpărară! Tipul avea să întâmpine dificultăţi, şi aşa-i trebuia! întreaga zonă unde platoul rezervorului trebuia să întâlnească barajul era instabilă - un amănunt pe care-l trecuse cu vederea. Astfel că ridicarea şi terminarea planului său îi va da multe bătăi de cap. Iar dacă era constrâns şi de o dată de finalizare, avea să întâmpine şi mai multe probleme.

La un moment, dat observă un bătrân pe cărarea din faţa casei. Deschise portiţa, intră şi-o închise la loc după care o fixă pe fată nehotărât.

- Tot mai eşti supărată pe mine?

- Nu, surâse ea. îmi pare rău că am spus acele cuvinte, domnule Johnson. N-am vrut.

- înseamnă că nu mă consideri un trădător? şi se rezemă de gard. Chiar am nevoie de bani.. .şi mă plictisesc dacă stau acasă fără ocupaţie, să ştii. Iar slujba de supraveghetor nu e chiar aşa de rea pentru unul ca mine; ba e chiar interesant să ajungi să afli tot ce mişcă şi să ai ce discuta. Te înţeleg, fata mea. Poate şi eu aş reacţiona la fel să ştiu că mi se va demola casa. Noroc că ne-am mutat

acum ceva ani, şi măsură cu privirea şirurile de colibe, apoi malurile apei. Acum, a fost o alunecare de teren foarte serioasă.

- Am văzut-o de acasă.. .cu binoclul, şi ochii îi scânteiară.

- Doi oameni blocaţi sub pământ; i-am văzut când i-au scos afară.

- Au fost răniţi? Cathy nu ştia amănunte. Au fost spitalizaţi?

- Nu; mai mult şocul. Seful i-a dus la casele lor, cu maşina. Mi s-a părut foarte mişcător gestul lui.

- Deloc! Probabil se temea; n-ar trebui să-şi plaseze oameni în zona respectivă. Dacă ar fi profesionist, ar fi făcut mai întâi nişte cercetări şi ar fi aflat că acum câteva săptămâni s-au produs alte alunecări. Dar presupun că habar n-are de unde să înceapă.

- De obicei nu lucrează sâmbăta, dar a fost pe şantier toată dimineaţa. S-a tot plimbat pe-acolo, a verificat împrejurimile, relieful stâncos din apropiere. Mi se pare cam dezorientat.

- Aşa şi trebuie.

- Abia ce-a plecat şi l-am văzut din nou obosit şi abătut. îl compătimesc. Cred că are o groază de probleme.

- Nu e nevoie să-l compătimiţi. O merită, mai ales când cauzează atâtea nenorociri oamenilor! Prinse culoare în obraji pe măsură ce se înflăcăra. Cum îl cheamă?

- încă n-am auzit nimic. Toată lumea îi spune "şeful".

Cathy cercetă cu privirea barajul pe jumătate terminat, apoi
construcţiile improvizate din zonă.

- Care e biroul lui?

- Cel de la capăt. E unul foarte elegant; nici n-ai zice că te afli într-o colibă.

- Ştiţi unde locuieşte?

- La Ferendale-on-Callder. Are o casă închiriată, pe malul apei, mi se pare.

- La Ferendale?

Dintr-un motiv oarecare, Cathy se îngrozea doar la gândul că bărbatul locuieşte atât de aproape, şi într-un oraş drăguţ cum era Ferendale, la doar cinci mile în aval. Cathy vizitase oraşul de mai multe ori, împreună cu tatăl ei, care efectuase nişte cercetări pe tema gheţarilor de-acolo. De fiecare dată rămânea tot mai fascinată; dintre toate locurile dimprejur, acolo i-ar fi plăcut cel mai mult să locuiască, exceptând ce-i mai rămăsese aici.

Pentru ca acum să afle că el avea casă acolo! O ironie a sorţii! Singurul lucru care o consola, era faptul că nu deţine de fapt acea locuinţă. în mod normal, avea să se mute odată munca terminată.

- Trebuie să plec, draga mea, o trezi vocea răguşită a bătrânului. Dacă tot nu eşti supărată, mai pot veni pentru ceaşca mea de ceai de dimineaţă?

- Bineînţeles, zâmbi ea, oarecum vinovată. îmi cer scuze, dar mă macină ideea că oricine din acest sat ar putea lucra pentru omul acesta. Toţi muncitorii sunt aduşi zilnic din Lowport, după cum ştiţi.

Bietul bătrân. Se enervase într-atât, încât ar fi fost în stare să renunţe la post. Cathy îl acuzase de trădare, ea însăşi preferând să moară de foame decât să se angajeze la el. Ceea ce nu era departe de adevăr. Dar nu se putea aştepta ca un bărbat activ ca domnul Johnson, care deja se săturase de beneficiile vieţii de pensionar, să stea deoparte.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, doamna Foster se înfiinţa la uşa fetei, cu sticla de lapte pe care Cathy insista s-o plătească. De data asta, comportamentul femeii lăsă şi mai mult loc suspiciunilor. Cathy îi aminti că mai are doar câteva zile de stat acolo, la care bătrâna se grăbi să-i răspundă:

- Te aranjăm până mâine. Poate că domnul Blythe n-ar fi un

protector chiar aşa de bun.

Cathy îi aruncă o privire nedumerită.

- Vreau să spun că s-ar putea să fie o persoană severă, care să nu-ţi înţeleagă poziţia. Inflexibil.Iar tu ai acum nevoie de simpatie, de înţelegere, eşti pe cale să faci cea mai mare schimbare din viaţa ta. N-ar avea niciun folos dacă te-ar dezamăgi, nu?

- Mda..cred că da, zise fata, luând la întâmplare un bibelou de pe şemineu pentru a-l şterge de praf. Dar cum ne-am fi aşteptat să fie, de fapt? Eu mi l-am imaginat în vârstă, şi asemănător cu Paul. Niciodată nu l-am văzut nici sărac şi nici.sever.

- Nici eu, până când.m-am gândit mai bine. De exemplu, n-avem de ce să credem că e în vârstă. E adevărat că mama ta a amintit de el acum nouăsprezece ani, dar la momentul respectiv poate că era doar un băiat de şcoală generală.

- Da...poate, şi puse bibeloul la loc, rămânând dusă pe gânduri, căci nu se vedea locuind cu un bărbat tânăr după atâţia ani în preajma tatălui. De ce credeţi că n-a răspuns la scrisoare? Să se fi mutat? Sper că aţi scris pe spatele plicului adresa de aici.

- Da.

- Şi nu v-a venit înapoi.înseamnă că a primit-o. Ciudat că n-a dat niciun semn de viaţă. Ce i-aţi scris despre mine?

- A, doar ce-am considerat că este necesar. şi-ncepu să

trebăluiască prin cameră. I-am explicat situaţia, şi că ai stat aici o viaţă întreagă. I-am amintit că nu-ţi arăţi vârsta, că eşti puţin imatură şi că tinzi să ignori…unele lucruri.

- Nu e adevărat! sări fata. Nici nu mă mir că nu v-a răspuns! Crede că sunt o proastă!

- Nici vorbă! Dar eşti încă inocentă, fata mea, şi i-am explicat acest lucru, în caz că decide să te accepte. I-am povestit şi despre tatăl tău şi pasiunile lui, şi mi-a cerut amănunte.

Femeia se opri brusc speriată, iar Cathy făcu ochii mari, surprinsă.

- Adică despre tatăl tău, normal. îmi cerea detalii despre istoria locului şi a munţilor. Si i-am zis cum l-am ajutat cu hărţi şi cu tot ce ştiam.

- I-aţi povestit totul? Cred că a ieşit o scrisoare enorm de lungă.

Multe amănunte i se păreau inutile şi nu înţelegea un singur lucru. Doamna Foster admise că scrisese mult şi insistă ca fata să nu-şi mai facă griji, asigurând-o că unchiul ei nu era tocmai omul potrivit. Ba chiar o sfătui să-l uite.

- Credeţi că i-aş displăcea? Da, poate.. .Dar nu mi-a fost dat nici măcar să-l cunosc, aşa că nu ştiu cum să reacţionez.

Se auzi un scurt ciocănit în uşă; era domnul Johnson. Salută şi se scuză pentru ora matinală, după care îşi ocupă

locul pe scaunul preferat.

- Eu tocmai plecam, anunţă doamna Foster, oarecum uşurată. în mod clar mulţumea în sinea ei pentru acea portiţă de salvare, deşi tot satul cunoştea divergenţele pe care ea şi bătrânul le aveau.

- Pe curând. Am să-ţi aduc mai târziu ceva de mâncare.

Capitolul 2

- Ca o gaiţă, comentă domnul Johnson.

- Nu e adevărat.

- Pe toţi îi vorbeşte.

- Nu cu mine. Serios, nu bârfim niciodată. S-a purtat extraordinar cu mine şi cu Paul.

- Eşti tânără, de-aia nu bârfeşte în prezenţa ta. Stai s-o vezi cu altă babă. Nimic nu le scapă. Pun pariu pe ce vrei că toată lumea din sat îţi cunoaşte situaţia.

- Nu contează, zise Cathy în timp ce pregătea ceaiul. Oricum, deja se ştia.

- Mda.Dar cică a discutat despre tine cu străinul! în cinci minute, soarta ţi-a fost pecetluită! Te-a făcut ca un vulcan în acţiune-să ştii că am auzit-o vorbind- despre ce simţi după moartea tatălui; cum că-l urăşti mai mult ca orice pe lume şi că-l învinuieşti de soarta lui Paul. Să nu cumva să-i iei apărarea pentru că ştiu bine ce-ţi zic! Detest femeile care bârfesc în halul acesta!

Cathy încercă să protesteze, dar gândi că ar fi fost zadarnic. Dacă într-adevăr aşa era, zvonurile nu i-ar fi

pricinuit niciun rău. îşi văzu de băutura fierbinte; câteva clipe mai târziu, bătrânul ieşi să inspecteze împrejurimile, ca şi cum slujba sa ar fi fost mai importantă decât orice altceva pe lume. Cathy se arăta interesată de ocupaţia lui, căci, la urma urmei, poate că postul său nu aducea mari beneficii, având în vedere comunitatea redusă în care trăiau. într-un fel, i se părea că şi ceea ce discutau ei era tot un fel de bârfă, iar Cathy se îngrozi la ideea de a fi pusă în aceeaşi oală cu doamna Foster.

- Seful a revenit pe şantier; şi e cu unchiul său. Inspectează locurile, prin zona alunecării.

- Stiam că nu se prea înţelege cu unchiul lui.

- Mie mi s-a părut destul de agreabil. L-am auzit spunând că afacerea se află în mâini bune, deci cred că e mulţumit. încă sunt tot acolo, fac măsurători. Nici nu e de mirare-e o situaţie mai delicată. Dar se pare că şeful a găsit soluţia potrivită.

- Adică? De unde ştii că a găsit-o?

- Cum îţi spuneam, se fac tot felul de măsurători. Eu ţineam de un capăt al ruletei, aşa că am prins câte ceva.. .dar eram cam la distanţă. Iar şeful părea cam abătut, când, dintr-o dată şi-a revenit şi a început să discute aprins cu unchiul său. Mi s-au părut mai liniştiţi, şi am încercat să mă apropii. şi făcu o pauză pentru a lua o sorbitură din ceai.

- Aşa, şi? Aţi reuşit?

- Puţin. Se pare că şeful a aflat de nişte hărţi.care-l vor ajuta; a zis că poate face rost de ele, deşi îi vor aduce o mulţime de neplăceri. La care celălalt a spus că merită efortul, la care şeful a fost de acord cu el. Se pare că asta-l scuteşte cam de şase luni, şi de câteva sute de mii de lire. Ia gândeşte-te!

- Habar n-are ce spune, pufni Cathy.

N-o liniştea cu nimic economiile pe care avea să le facă "şeful".

- Singurele hărţi pe care le-ar putea avea se află la mine. Paul a desenat câteva planuri ale zonei, cu toate riscurile pe care le implică aceasta. Altfel, nu există hărţi geologice, tocmai de aceea n-a fost în stare să realizeze nimic până acum. Deci, domnule Johnson, dacă credeţi că are să găsescă vreo hartă, vă înşelaţi.

- Fata mea, mie mi s-a părut foarte sigur pe sine.

- Iar eu sunt convinsă că n-are de unde. Tot ce a fost a dispărut în timpul războiului, şi nimeni n-a efectuat alte studii. Iar el fiind geolog de meserie, ar trebui să cunoască aceste amănunte.

Domnul Johnson rămase însă la părerea lui, fără alte intenţii de a continua discuţia. Mai sorbi din lichidul cald.

- Ar trebui să plec. Te mai văd?

- Veniţi mâine. Nu plec până marţi.

- Doamna Foster zicea că marţi deja dărâmă casa.

- Aşa e. Eu am. să plec devreme, şi-şi înghiţi cu stoicism lacrimile. Doamna Foster mă însoţeşte luni în sat, poate găsesc
ceva. adăugă cu glas tremurat.

Bătăile inimii i se accelerară la gândul că o despărţeau doar câteva ore de momentul fatal. încă două zile, dar deja număra fiecare minut. Alte câteva ore până va înfrunta oraşul de una singură, fără nici cea mai mică ideea despre locul unde avea să-şi câştige existenţa.

- O să fie în regulă domnule Johnson, imediat ce-mi găsesc o slujbă.

Câteva clipe mai târziu, urca pe cursul Râului Vânătorilor. Vântul se juca în voie prin părul ei. Marţea i se părea atât de îndepărtată. Rămase nemişcată timp îndelungat, ascultând doar jocul vântului printre cetinile brazilor de pe coasta dealului. Apoi, dintr-o dată, întreg corpul i se înfioră, simţind că este urmărită. Se întoarse. Nimeni; dar fiinţa ei continua să vibreze. Privirea ei fixă ultima construcţie de la barăci. în locul în care se afla, nu putea fi zărită.Doar dacă nu era urmărită prin binoclu.Şi de ce-ar fi fost? Să fi fost cineva înăuntru acolo? îşi schimbă poziţia, bănuitoare. Deşi n-avea mult timp să mediteze asupra situaţiei, ceva din interiorul ei îi dicta să coboare în grabă la colibă, în caz că nu dorea să ajungă leoarcă. O luă spre buza stâncii şi se săltă jos graţioasă, mândră de reuşita ei. Din nou aceeaşi senzaţie ciudată că era

urmărită.

Intră pe uşă ca o pisică plouată, căci avusese mult de mers, trântind-o. Rămase prosternată şi primul impuls o îndemnă să caute ieşirea.

- E în ordine, Cathy. Eu sunt Charles Blythe, unchiul tău.

Doamna Foster mi-a scris despre tine.

Cuvintele o calmară imediat şi fata păşi înainte. N-o mai încerca acelaşi tremur, dar reacţionă total diferit de cum s-ar fi aşteptat.

- Dumneata?...Nu mă aşteptam să arăţi astfel.

Se întreba dacă într-adevăr refuzase iniţial s-o accepte, şi ce-l determinase să se răzgândească. îşi amintea de dubiile bătrânei în ce privea asemănarea cu Paul, şi parcă avusese o viziune. Charles era înalt, slab, cu trăsături bine conturate şi ochi cenuşii, pătrunzători. Unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi pe care Cathy îi văzuse vreodată, pentru vârsta lui.. .oricum, nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Iar în scurt timp află că nu tolerează lipsa de respect, căci n-o lăsa pe fată să-şi termine propoziţiile. De fapt, nefiind obişnuită cu alte cercuri, fata nu-şi exersase bunele maniere.

-Aşa deci. Si cum te aşteptai să fiu?

Tonul aspru n-o încântă deloc pe Cathy, care îşi zise că nu trebuie să-l dispreţuiască încă de la primele cuvinte. Mai ales că el reprezenta singurul lucru pe care-l mai avea

pe lume.

- Nu intenţionam să te jignesc; doar că mi te închipuiam mai în vârstă.

Poate că aparenţele înşelau. Doar n-ar fi venit s-o vadă din pură curiozitate.

- Mă iei cu tine în Leicestershire?

Glasul îi tremura de emoţie şi se întreba dacă nu cumva el şi-a dat seama.

- Crezi că ţi-ar plăcea să stai cu mine?

O întrebare menită s-o scape pe Cathy de toate inhibiţiile.

- Da.. .cred, îngăimă ea.

Charles stătea cu spatele la fereastră şi preţ de o secundă ceva de afară îi atrăsese lui Cathy atenţia. Ploaia încetase, dar peste dealuri coborâse o ceaţă densă. întunecarea atotcuprinzătoare dădea întregului ţinut un aer sumbru, respingător, ca-ntr-o noapte geroasă de iarnă; ca-ntr-un basm în care se întrepătrundeau ziua şi noaptea. Dacă pentru alţii o astfel de imagine impunea teamă, pentru Cathy ascundea o nesfârşită fascinaţie. Fata era irezistibil atrasă şi chiar se aventura neînfricată în adâncul pâclos, devenind una cu perdeaua semitransparentă.

- Da, îşi reveni ea din reverie, mi-ar plăcea să locuiesc cu tine.

Prin acest răspuns, deja se vedea aranjată şi se interesă când

avea de gând să vină s-o ia.

- Ai venit cu maşina?

- Da, am lăsat-o.

Se opri brusc, stârnind curiozitatea fetei.

- La marginea drumului, jos în vale.

- Puteai să urci până aici, la podul Callder, dar n-aveai de unde ştii. Mă bucur că m-ai căutat.

Bărbatul nu părea câtuşi de puţin obosit de pe urma drumului parcurs, ceea ce era de admirat. Interlocutorul nu-i răspunse, continuând s-o studieze cu atenţie. La ce se gândea oare? Doamna Foster îi povestise despre ea. Cathy aruncă o privire în oglindă-câtă dreptate avusese femeia: nu i-ai fi dat mai mult de şaisprezece ani. Apoi se întoarse la unchiul ei, căutând a-l citi după expresia feţei. Paul o atenţiona întruna că e doar o fărâmă de om şi probabil că şi unchiul ei gândea la fel. Singura diferenţă ar fi fost afecţiunea tatălui şi mândria că într-un fel sau altul aducea cu mama ei. De fapt, nu avea certitudinea acestui lucru; în poze o văzuse frumoasă, cu forme fine, ochi mari şi expresivi, frunte înaltă şi netedă. Cathy se privi încă o dată în oglindă, de data asta mai fugar. Hainele spălăcite atârnau pe ea, din poalele rochiei şi din păr i se prelingeau picături de apă. Pe un ton dur, autoritatr, Charles o trimise să se schimbe.

- Nu mai contează acum, zise ea aranjându-şi rochia pe corp. Se usucă în curând. Vrei un ceai? îl invită cam

stângaci, căci altceva de mâncare nu-i putea oferi.

- Ar trebui să te schimbi, însă ea refuză, punând ibricul pe foc. Cathy, repetă pe un ton mai blând, du-te şi te schimbă.

în dreptul uşii dormitorului ei, fata îşi întoarse ochii spre el. Niciodată nu mai primise ordine de la cineva. Paul nu-i refuzase niciodată dreptul de a face cum crede de cuviinţă şi nici nu intervenise în libertatea ei de a se manifesta. Trăiseră într-o comuniune desăvârşită, lipsită de constrângeri, independentă de regulile lumii din afară. Dacă-şi dorea să-şi schimbe hainele, avea cale liberă s-o facă. Prea multe bătăi de cap din punctul ei de vedere, însă acceptă părerea unchiului pe motiv că n-o cunoaşte îndeajuns de bine. Dar va trebui să-i explice cum stau lucrurile, pentru ca situaţia să nu se repete pe viitor.

- Paul nu m-a forţat niciodată să fac ceva, deci te rog să.

îşi conteni discursul, conştientă de imprudenţa atitudinii ei. Charles se mutase lângă foc, aparent indiferent la tot ce-l înconjoară; degetele i se odihneau pe marginea căminului, iar buzele lui strânse avertizau asupra tensiunii momentului. Mai bine şi-ar fi păstrat replicile pentru o altă ocazie.

- Foarte rău din partea lui Paul-deja se întrevedea pericolul. Pune jos ibricul şi fă cum ţi-am spus.

Pentru o clipă, Cathy simţi nevoia de a-l înfrunta, dar îl ascultă. Doar de data asta, ca să evite o posibilă ceartă;

altfel, viitorul ei cămin depindea doar de comportament. Totuşi, cu prima ocazie trebuia să poarte o discuţie serioasă cu unchiul, pentru a se pune de acord asupra responsabilităţilor fiecăruia.

După câteva minute se întoarse la bucătărie, cu un prosop în mână. I-l întinse, rugându-l să-i usuce părul, arătându-i astfel că nu-i purta pică.

- Paul întotdeauna făcea asta, avea mai multă forţă. îţi aduc un scaun, ca să stai mai comod.

- Tatăl tău îţi permitea să-i spui pe nume?

- Da. Pot să-ţi spun şi ţie la fel, dacă vrei. E mult mai intim.

- Ai să-mi spui unchiul Charles, şi-i aruncă prosopul în braţe. Ia loc şi ascultă-mă!

Cathy se conformă, strângând materialul aspru în poală. Niciodată nu suferise o umilire mai mare. De fapt, nici nu era obişnuită cu tonalităţi grave sau reci. îşi aminti numaidecât de căldura părintelui; o lacrimă se agăţă la nesfârşit de o pleoapă, pentru ca în cele din urmă să-i cadă pe obraz.

Cuvintele lui Charles nu ameliorară cu nimic situaţia. Plecase de-acasă cu treburi, ceea ce nu constituia un motiv de bucurie. Fata avea să locuiască împreună cu alte trei persoane străine-două femei şi un bărbat. Din cele câteva cuvinte despre mama lui vitregă, Charles lăsă impresia unei relaţii foarte proaste. La fermă mai locuia şi sora

vitregă, Beryl, şi bătrânul Steve, interesat doar de "cărţi, somn şi mâncare". Se pare că acesta din urmă era un amărât pe care Charles îl culesese de pe stradă cu mulţi ani înainte. La început locuise la grajduri, dar o boală nesuferită îl adusese în casa principală, unde se şi instalase, pe cheltuiala gazdei. Cel puţin aşa reieşea din explicaţii, deşi Charles nu menţionase aceasta. Avea să mai întâlnească două servitoare, precum şi grădinarul şi soţia lui, care locuiau într-o căsuţă din incinta fermei.

Perspectivele se dovedeau mai descurajatoare ca niciodată pentru Cathy. Cercetă chipul lui Charles şi realiză că-şi dorea să trăiască alături de el indiferent cât de nemilos o trata. Cu toate că se înşelase în privinţa personalităţii acestuia, trăia cu speranţa că într-o bună zi unchiul avea să preia atitudinea tatălui faţă de ea.

- O să vii acasă în weekenduri? Se interesă ea cu glas tremurat.

- S-ar putea să nu vin.. .Dar poate că aranjez ceva, se corectă el observând dezamăgirea tinerei, ocazional.

Mai târziu, cei doi trecură printr-o nouă repriză de discuţii când Cathy află că cineva o va transporta în Leicestershire în aceeaşi după-amiază.

- Astăzi? Dar mai pot sta până joi. Şi aş vrea să rămân.. .dacă nu te superi.

Cu toată aversiunea faţă de mutare, fata se agăţa cu stoicism de fiecare clipă rămasă, întrebându-se dacă

unchiul receptase mesajul.

- Ba da, mă supăr. Câteva zile nu fac nicio diferenţă.

- Nu ştiam că ai să vii azi, şi mi-e imposibil să mă pregătesc

- Cathy, începu el calm, nu te gândeşti că astfel de întârzieri îmi creează neplăceri?

Fata îşi muşcă buzele, căci nu intenţionase a părea egoistă sau indiferentă.

- înseamnă că nu poţi veni joi, aşa e? Vin cu trenul; domnul Foster o să mă ducă la gară. Iar noi ne putem întâlni acolo .sau să trimiţi pe cineva. Pot să rămân.?

Parcă agoniza aşteptând, cu sufletul la gură, răspunsul.

- Mergem azi, continuă bărbatul liniştit. Şi te rog să nu mi te împotriveşti tot timpul!

Asta era prea de tot; mai degrabă el i se împotrivea! Dacă ar fi fost mai înţelegător, ca Paul, relaţia ar fi decurs extraordinar. Cum i-ar fi picat lui ca ea să adopte o atitudine similară, să-i forţeze bunăvoinţa după bunul ei plac? Cu siguranţă, ar fi comentat. Deci, de ce să nu încerce? Cu toată nedreptatea îndurată se conformă, din nou din teama de a nu rămâne pe drumuri. Apoi, Charles o informă că sunase mai devreme la doamna Foster şi că femeia o va ajuta la împachetat; el avea să se întoarcă abia la patru fix pentru a o lua.

- Si nu vreau să aştept după tine, o avertiză înainte de plecare.

Cathy se instală pe podul Packhorse la momentul cel de pe urmă. îl urmărise parcând la podul Callders, remarcând o uşoară nerăbdare în timp ce schimba câteva vorbe cu doamna Foster. Niciunul nu părea s-o fi observat, fiind ferită de trunchiurile copacilor.

- Copila e teribil de supărată, domnule Blythe, deşi încearcă, săraca, să-şi ascundă durerea. Dar pare că vă place, totuşi. O să fiţi bun cu ea, nu-i aşa? Mă tem că totul are să fie atât de dificil; m-a deranjat nespus de mult faptul că tatăl ei a ţinut-o într-o stare de izolare completă. O să aveţi grijă de ea?

- N-am de gând să bat copilul, veni răspunsul scurt. Unde e?

- Se uita după pietricele pe-aici.

- Pietricele?

- Cuarţ, pare-mi-se...dar căutaţi-o; are să vă explice. Mai am doar câteva cărţi de împachetat, după care e totul gata. îi spuneţi? adăugă după o pauză, iar Cathy tresări în locul în care se afla. După cum spuneam, va fi dificil, iar când va afla.

Cathy rămase nemişcată, încordată, concentrându-se la maximum pentru a auzi răspunsul lui Charles. însă bărbatul scoase doar nişte sunete slabe, nedefinite, adăugând că va avea grijă atât el cât şi familia sau prietenii. Pentru ce să aibă grijă-iată
o întrebare care o măcina pe Cathy. Apoi, glasul bărbatului

îşi recăpătă claritatea dinainte.

-.după câteva săptămâni de civilizaţie, are să-şi dea seama de

stupiditatea noţiunilor cu care trăieşte acum. Mie nu mi se par deloc importante şi sunt convins că şi ea are să le dea uitării în curând, aşa că nu vă faceţi probleme.

Apoi o zări şi păşi spre ea. Cathy îl evită pentru a inspira cât mai mult din ultimele clipe înainte de a părăsi acel spaţiu pentru totdeauna. Charles se opri în capul podului, ca şi cum n-ar fi îndrăznit a mai înainta; Cathy se întreba dacă tocmai atitudinea ei retrasă îi repugna şi-l ţinea la o asemenea distanţă. Chiar şi ea se simţea detaşată de persoana lui, continuând să scruteze vastul ţinut mlăştinos, înregistrându-i fiecare detaliu. Ici-colo, pete rozalii şi maronii înveseleau cenuşiul posomorât al tufelor şi al stâncilor golaşe, măcinate de intemperiile vremii. în depărtare, formele munţilor se înălţau neregulate spre cerul greu de ploaie; undeva mai aproape, casa ei singuratică încadrându-se perfect în peisajul acela dezolant, cu apa râului Wildingstone şi cu Râul Vânătorilor.

După o clipă de nemişcare, Charles făcu paşi hotărâţi în direcţia ei. Chipul său se întunecase, umbrit de negura ce începea să coboare. Parcă acele ţinuturi îl arătau mai aspru ca niciodată, dar fata nu se temea de el.

- Ţi-am spus să fii gata. Ai lăsat împachetatul în seama doamnei Foster. Ce mai vrei să faci acum? Treci încoace!

După ton, cu siguranţă că se aştepta la o executare imediată, însă fata îl informă, zâmbind, că-şi punea o dorinţă.

- Am găsit două pietre pentru noi-şi nu sunt uşor de găsit, fiind cuarţ. Altele nu funcţionează. Trebuie să stai pe mijlocul podului şi să-ţi pui o dorinţă, după care să arunci piatra în apă. în copilărie obişnuiam să facem asta. Gata!

Ignorând privirea iritată ce o urmărea, se detaşă din nou de prezenţa lui, complet răvăşită. îşi puse dorinţa cu toată fiinţa ei, apoi aruncă piatra care căzu în apă cu zgomot.

- Presupun că n-am voie să te întreb ce dorinţă ţi-ai pus?

- Ba da; regula zice că poţi, la care el zâmbi. îmi doresc ca podul să supravieţuiască.

- Podul? şi se uită la podul Callder, vestit pentru trăinicia lui, încă din timpul romanilor.

- Acesta. Normal că mi-ar plăcea să rămână în picioare amândouă, dar acesta e mai important, fiind podul pe care-ţi pui dorinţele. Mă rog ca cineva cu dare de mână să sponsorizeze strămutarea lui, altfel va fi pierdut odată cu toată valea, pentru totdeauna.

- Mutarea lui e foarte costisitoare. Şi nu garantez că dorinţa ţi se va împlini.

- Costă patru sute de mii de lire.

- De unde ştii?

- Pentru că un tip a încercat o dată şi când a aflat suma, s-a lăsat păgubaş.

Retrăi clipele respective şi chipul bărbatului în cauză.

- Crezi că mi-am irosit dorinţa?

Charles o anunţă sec că da. Oftând, fata deschise palma cu cealaltă piatră.

- Asta e a ta. Şi aşteaptă până ce atinge undele.

- Nu. Dacă tot ţi-ai irosit-o, mai pune-ţi una.

Dezamăgită, Cathy aruncă piatra.

- Acum, ce mai e? se întoarse el calm, dar tresări pe dată, fulgerat de privirea fetei.

- îmi doresc ca el să fie pedepsit într-o zi!

- El? Care el?

- Cel care se face responsabil pentru contrucţia rezervorului. Vreau să-l văd că suferă pentru răul pricinuit tatălui meu, şi-şi încleştă palmele de balustrada podului. Aş vrea să-i provoc durere fizică, dar ştiu că mi-e imposibil.

- Si ce anume i-a făcut tipul tatălui tău? o urmări el atent.

- L-a omorât.

- Am înţeles că a făcut infarct. Multora li se întâmplă..

- Grijile l-au adus în starea în care a murit. Da, ştiu că într-un final tot ar fi trebuit să ne mutăm, dar nu era nevoie ca Paul să fie hărţuit într-un asemenea hal. De fapt, aici nu se lucrează efectiv, ci doar în aval. Gospodăria noastră n-ar fi fost afectată până la sezonul ploios, adică peste aproximativ un an, deci nu era nevoie nici de urgentarea lucrurilor.

- Presupun că tipul şi-a făcut doar datoria.. .Şi

rezervorul se construieşte pentru a seca întreaga zonă, şi a o feri de poluare. Iar lucrările pot demara doar dacă oamenii părăsesc valea.

- O spui de parcă i-ai ţine isonul.

- Nu-l pot contrazice, totuşi. Haide, deja am pierdut o groază de timp. Si ai grijă că atitudinea asta duşmănoasă s-ar putea răsfrânge asupra ta. Iar într-o zi te-ar putea distruge.

Cathy se întoarse alături de el în casă, continuând pregătirile de plecare. în câteva minute, cu totul pregătit, fata îşi luă rămas-bun de la doamna Foster şi porniră.

Capitolul 3

Pentru Cathy se dovedi un drum foarte lung, uneori de-a dreptul incitant, căci Charles conducea cu viteză maximă. Mai fusese o singură dată pe autostradă, cu domnul Foster, la Blackpool. Dar drumul cu autocarul nu se asemăna deloc cursei pe care unchiul ei încerca s-o facă. Abia după o vreme, obişnuită cu viteza, Cathy încetă a mai urmări peisajul, cu mintea aiurea la locurile pe care tocmai le părăsise. Casa şi ţinutul mlăştinos rămâneau în urmă cu fiecare kilometru parcurs; Charles o ducea departe, tot mai departe de pădurile acelea înalte, de bălţile izolate, de libertate. încotro?

Cathy era convinsă că Paul îşi trăise viaţa ca la carte, iar inima
i se strângea acum, când va trebui să îmbrăţişeze alt stil. Simţea nevoia disperată de a-şi curma propriile amintiri, care o necăjeau şi care o impulsionau să-l stârnească pe Charles la discuţii. Avea însă impresia că unchiul ei preferă să se concentreze la volan.
într-un final, Charles anunţă să vrea să oprească pentru a lua masa. Acasă nu-i aşteptau cu mâncare, căci mama lui vitregă avea obiceiul a ieşi în oraş pentru că nu se servea cina la ei în casă. Parcă la un hotel, după care-i întinse lui Cathy un pieptene, cu recomandarea de a se aranja.

- Intrăm? întrebă ea emoţionată.

El dădu din cap, iar fata înghiţi în sec.

- Nu mi-e foame, şi-şi trecu pieptenele prin părul proaspăt spălat. Doamna Foster mi-a adus nişte friptură înainte de plecare.

Vru să înapoieze obiectul, dar Charles îl aşeză pe bord.

- O să ţi se facă poftă imediat. Şi-n plus, avem ceva timp liber la dispoziţie.

Cum adică? N-avea sens, după ce gonise tot drumul; poate că asta fusese plăcerea lui, dar de ce să piardă timpul tocmai acum? Cathy medită o clipă, apoi realiză că Charles o face pentru ea, pentru a o vindeca de timiditate. Se asigura astfel că familia lui nu se află acasă în momentul în care aveau să ajungă, tocmai pentru a-i da timp să se obişnuiască în noul mediu. îi aruncă o privire, cercetându-i profilul aspru, impersonal. Trebuie să fi ascuns şi o latură candidă, gândea fata.

- Pot să te aştept în maşină?

- Nu. Va trebui să te obişnuieşti cu societatea, aşa că putem începe de pe acum.

Nici n-avea cum să se sustragă strânsorii în care o prinse unchiul, trăgând-o după el în restaurant. Se aşezară la o măsuţă, lângă fereastră. Ospătarul amabil îi trase scaunul, în faţa lui
Charles. Fata aşteptă să se toarne vinul, după care îndrăzni a-şi plimba ochii prin încăpere. Spre surprinderea ei, nimeni n-o băga în seamă; simţea nevoia să facă comentarii pe seama candelabrelor, a ornamentelor, iar

mai apoi, a supei. Neprimind nicio încurajare din partea interlocutorului, se cufundă din nou în tăcere.

Studie meticulozitatea gesturilor bărbatului pe tot parcursul mesei. Ţinea paharul într-un anume fel; crezând că aşa se cade, îşi ridică propriul pahar la fel de gingaş, încercând să-l copieze. Paharul îi alunecă pe masă, apoi pe jos, şi se făcu ţăndări, atrăgând atenţia mesenilor din jur. Ospătarul apăru într-o clipită pentru a strânge cioburile, în timp ce Cathy urmărea îngrozită cum lichidul negricios se scurge pe faţa albă de masă. Charles îi luă din degetele tremurânde rămăşiţa de picior de sticlă.

- Mănâncă-ţi peştele.

- Bine, şi nu-şi mai ridică ochii din farfurie până nu auzi şoapte la mesele alăturate.

Căută privirea celui din faţă, calmul lui imperturbabil, gata să răbufnească. Tânjea după nişte vorbe încurajatoare, care totuşi i-ar fi stârnit lacrimile. Probabil că şi Charles, prevăzător, îi ordonă încă o dată să-şi mănânce peştele.

Poate că deja regreta faptul că o acceptase, la câte necazuri avea să-i aducă. îl vedea abătut, ori de câte ori reuşea a-i surprinde privirea. Si probabil că deja-şi făcea planuri s-o trimită înapoi, gândea Cathy disperată, să se debaraseze de povara ei.

La ieşirea din hotel, Charles îi dădu fetei cheia, spunându-i să-l aştepte la maşină până dă un telefon.

Apăru câteva clipe mai târziu, bine dispus. Imediat ce-l văzu înăuntru, fata se întoarse brusc spre el.

- îmi pare său că te-am făcut de râs. îţi mulţumesc totuşi că nu te-ai supărat pe mine.

- Nici vorbă, mai ales că numai eu sunt de vină.

- Nu înţeleg; de ce tu?

- Nu-i nimic. N-are importanţă.

Porniră din nou, iar Cathy se lăsă pe spate, urmărindu-l cum conducea. Cât de puţine amănunte cunoştea despre el. Nu era căsătorit, fiindcă nu menţionase nimic de soţie. Să fi avut oare alte rude în afara celor menţionate? Avea oare o iubită? Profilul bine conturat, cu liniile aspre ale feţei şi cu umerii laţi îl recomandau drept un ins inteligent, dar Cathy încă nu se familiarizase cu societatea "civilizată". Pentru ea, toţi bărbaţii erau egali, căci aşa o învăţase Paul. Deşi conştientă că nu va scăpa de criticile dure ale unchiului, fata nu-i purta ranchiună, şi nu se simţea cu nimic mai prejos decât el.

Din cine ştie ce motiv se aşteptase ca noua locuinţă să fie amplasată în mijlocul unui sat compact, cu case, magazine şi alte clădiri. Când în sfârşit Charles coti pe o alee spre o fermă, Cathy nu-şi putu înfrâna mirarea:

-Asta e? după care-şi aruncă ochii de-a lungul pajiştii vălurite, de un verde crud, în timp ce bărbatuli lua nişte foi din maşină.

în depărtare se vedea o altă casă mare, şi alături de

aceasta, o clădire mai mică, vopsită în alb-negru, cu nişte construcţii adiacente moderniste. în direcţia opusă, se zăreau culmile line ale dealului Charnwood, împânzit de o pădure; inima fetei tresări. La urma urmei, poate că nu va fi prea rău; toate întinderile vaste o aşteptau pe ea, să se dezlănţuie. Mai puţin misterioase decât ţinutul mlăştinos, dar măcar îi inspirau un sentiment de libertate.

Lucy, servitoarea mai în vârstă, apăru imediat în prag, roşie în obraji, vizibil agitată.

- Eram atât de îngrijorate când aţi sunat, domnule Blythe, şi întinse mâna după haina lui. Doamna Blythe şi domnişoara Beryl tocmai plecaseră şi nu ştiam ce să facem.

- Sper că mi-aţi urmat sfatul, se încruntă el. Cum adică n-aţi ştiut ce să faceţi?

- Doamnei Blythe nu-i place să aibă camera de oapeţi ocupată în permanenţă; ştiţi doar că o păstrează pentru eventualele vizite ale fetei sale. Aşa că rămăsese doar camera de la mansardă.

- Sper că ai pregătit camera de oaspeţi pentru nepoata mea.

- Da, deşi mă tem de ce va zice doamna.

- Asta nu e treaba ta, Lucy. Cathy, dezbracă-te.

- A trebuit să mutăm o groază din lucrurile domnişoarei Beryl, fiindcă le ţinea acolo. Chiar nu ştiu.

- Ţi-am spus că nu e treaba ta, se răsti Charles. Cathy,

haina!

Fata începu să se descheie, continuând să cerceteze locul.

Uşile din lemn masiv în stil Tudor erau încadrate de arcade ample; holul avea lambriuri închise la culoare, luminat doar de o fereastră mare cu pervaz negru. O trecu un fior la imaginea aceea de spaţiu închis, care îi dădea senzaţia dezolantă a unei adevărate închisori. După ce-şi lăsă haina sevitoarei, o urmă pe scările largi până în dreptul unei uşi.

Şi dormitorul o copleşi prin spaţialitate şi prin întunecimea apăsătoare. Aceleaşi influenţe Tudor-pereţi placaţi cu lambriuri şi tavan cu bârne din lemn. Chiar şi uşile şifonierului purtau arcade şi stucaturi ornamentate excesiv. Cathy rămase nemişcată, pierdută în spaţiu, nefericită. Cum să trăiască într-o casă neluminată şi tristă ca aceasta? Lacrimi amare i se prelinseră pe obraji, iar Lucy o întrebă ce are.

- Nu vă place camera, domnişoară?

Cathy scutură din cap, teribil de dezamăgită, şi totuşi recunoscătore pentru gestul unchiului său.

- Nu demult am înlocuit sistemul de încălzire, anunţă cealaltă; iar draperiile sunt noi.

Pânze mari, opace, din catifea verde erau trase peste toată lungimea ferestrelor. Dincolo nu simţise niciodată nevoia de a trage perdelele, de a împiedica lumina stelelor

şi a nopţii să pătrundă în casă; niciodată nu-şi făcea probleme că cineva ar putea s-o vadă în timp ce se dezbrăca la lumina lumânării. Cathy păşi spre fereastră şi se agăţă de draperii. Casa în alb şi negru era mai aproape decât şi-ar fi imaginat; în stânga acesteia, un şir de alte patru case noi. în depărtare, lumina amurgului învăluia clădirea impunătoare a unei alte ferme. Charles o informase că acum armata se folosea de spaţiul respectiv. închise la loc perdelele, întorcându-se către uşă; Cooper îi aducea două dintre
valize.

Lucy, prinzând ocazia de a scăpa, trecu valvârtej pe lângă grădinar, şoptindu-i la ureche ceva despre "ciudata" cea nouă. Cathy zâmbi neîncrezătoare, mai ales că bărbatul îi aruncă un zâmbet pe furiş.

Ultimele două valize îl extenuaseră pe grădinar, şi le trânti jos, gâfâind.

- Pietrele şi amintirile mele fosile, îl anunţă ea, aşezându-se pe pat, nemulţumită de salteaua prea moale.

- Fosile?

Pentru prima oară, Cathy refuza să explice cuiva însemnătatea acelor cuvinte.

- Animale de mare, şi plante.

- Animale de mare.. .şi plante? înăuntru?

- Da, şi-l privi în gol, amintindu-şi patul ei tare şi pătura groasă, cu model.

- N-au să moară, domnişoară, în cutii? vorbi celălalt moale.

- Să moară? Au trei milenii vechime!

Probabil mai confortabil ar fi fost să doarmă pe jos.

- Da? Ce interesant. Chiar aşa de mult?

- Unele au atâta. Altele doar două mii de ani.

- Doar atâta, domnişoară? şi continuă să meargă îndărăt spre uşă, fixând-o cu privirea. Doar nişte pui, nu?

în clipa următoare, prinse clanţa şi o zbughi pe uşă. Brusc, fata realiză scena care se petrecuse.

- Ah, îmi pare rău. Domnule Cooper, întoarceţi-vă. A fost o
scăpare de moment.

însă bărbatul ieşise, trântind uşa cu zgomot. Cathy se încruntă, amintindu-şi că şi Lucy plecase la fel de grăbită.

începu să despacheteze, învinovăţindu-se pentru atitudinea lui Cooper. Doar n-o durea gura să-i explice; însă el interpretase greşit. Si poate că nici nu era interesat de subiect, chiar dacă ea s-ar fi căznit să-i povestească. Atârnă câteva haine de uşa dulapului, iar restul le înfundă într-un sertar. Camera era destul de plăcută, dar era obişnuită cu aerul proaspăt al ţinutului mlăştinos. Observă o piatră pe radiator; o îndepărtă atent, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca aceasta să explodeze. După un timp, realiză că aerul se răceşte.

N-avea rafturi pentru cărţi, aşa că-şi lăsă toate

materialele în valize. Totuşi, scoase atâtea pietre şi roci cât să-şi decoreze masa, noptiera şi pervazul. Un amănunt care-i dădea mai multă siguranţă. Cu toate acestea, ştia că niciodată nu-i vă plăcea acolo cu adevărat. Coborî în sufragerie cu inima strânsă; Charles stătea încălzindu-se la focul din şemineu, cu o carte în mână.

- Tatăl tău a fost un bărbat deştept, şi ciocăni în copertă. Stia o mulţime de lucruri.

- De unde o ai? şi se aşeză pe un covoraş aşa cum făcea şi acasă, când discuta cu Paul.

- Pe jos, în maşină; cred că ţi-a căzut. Hărţile astea sunt foarte bune, şi le răsfoi dezinteresat. Se pare că a fost şi un cartograf de excepţie.

- Eu le-am făcut.

- Tu.? Tu ai făcut hărţile? rosti el rece şi admirativ în acelaşi timp.

- Ale lui Paul sunt de mii de ori mai bune. A realizat hărţi pentru întreaga zonă, dar la o scară mai mare, şi se ridică pentru a vedea cartea. Cele de aici au limitele greşite.

- Nu le-am analizat cu precizie, dar harta a fost desenată excelent, şi-şi reluă tonul impersonal. Nu-mi vine să cred că Paul s-a descurcat mai bine, şi-i privi creştetul aplecat, apoi părul răsfirat peste paginile cărţii. Eşti foarte talentată.

Fata surâse vag şi-l întrebă dacă vrea să mai vadă şi

alte hărţi de-ale ei.

- Da.. .şi poate.. .şi una de-a lui Paul?

Cathy plecă să le aducă şi se întoarse destul de târziu.

- Au fost toate sub cărţile mele, nu credeam că-mi ia atâta timp.

- Cărţile tale? De fapt le-am văzut când am fost la tine, şi încercă să zâmbească.

Fiind toate cărţi tehnice, Cathy crezu că titlurile îl dezorientaseră.

- Trebuie să-ţi fac rost de o bibliotecă. Când vin acasă weekendul viitor, te iau în oraş să căutăm tot ce-ţi mai trebuie.

- Weekendul viitor? Adică mâine pleci?

- Trebuie. Ai să te descurci cu mama mea vitregă şi cu fiica ei; pe amândouă le vezi mâine dimineaţă, înainte ca eu să plec. Am să le explic venirea ta, aşa că pe când te trezeşti, ele deja au să fie informate. Au să rămână surprinse să afle despre o nepoată îndepărtată, dar sper să te primească aşa cum se cuvine, adăugă neconvingător.

- N-am locuit niciodată alături de femei.. .nu sunt obişnuită cu ele. Chiar şi cei ce ne vizitau au fost mai mult bărbaţi-geologi, turişti.

- Mai e şi Steve. Are să-ţi placă felul lui de-a fi. Ţi-am povestit despre el?

- Ai zis că-l interesează doar mâncarea, somnul şi cărţile.

- Oricum, are să-ţi placă. Mai ales la vechiul lui stil de viaţă, ar trebui să te înţelegi cu el. Adoră natura, deci aveţi ceva în comun.

Cathy râse, arătându-şi pentru prima oară gropiţele din obraji şi ochii luminoşi. Privirea lui Charles scăpără. Păru că încremenise pentru ca apoi, cu o mişcare bruscă, să ia una dintre hărţile din mâna ei. Cathy i-o lăsă, şi veni alături pentru a-i explica felul cum trebuie citită.

- E una de-a lui Paul. Vezi că e mai bună decât a mea?

- Este într-adevăr foarte reuşită, aprobă el puţin dezamăgit. Si acelea? arătă spre alte foi.

Fata se ridică, oarecum iritată de lipsa lui de interes. Luă o altă hartă.

- O hartă geologică, şi Charles îşi exprimă dorinţa de a o vedea. Dar nu ştii nimic despre geologie, iar explicaţiile mele s-ar putea să te plictisească.

- Cred că am ceva cunoştinţe pentru a te urmări.

- Dacă ai un minimum de informaţii, ai putea să înţelegi. Promit să nu intru în detalii tehnice.

- Mă bucur.

Cathy prinse imediat tonul sarcastic şi-l privi mirată. Apoi se lăsă furată de explicaţii, vorbindu-i cu deplină încredere, aşa cum doar cei ce stăpâneau la perfecţie astfel de informaţii reuşeau. Rostea cuvintele calm, pe un ton scăzut, iar la răstimpuri se precipita precum frunzele fremătând sau valurile unei casacade în cădere. Niciun ton

strident în glasul ei. într-un final se opri, fixându-l cu ochi mari, expresivi.

- Acum, ştii câte ceva despre structura rocilor din valea mea. Sper că nu te-am plictisit?

- Deloc. Dar nu mi-ai spus despre punctele marcate. Ce sunt?

- Greşeli de tipar. Vrei să ţi le explic şi pe astea?

- Cred că ştiu ce înseamnă.

- Paul a făcut o intensă muncă de cercetare acum ceva ani, când o parte din teren a fost îndepărtată după căderi masive de ploaie şi a descoperit neregulile acestea în malul apei.

- Si de unde ştiţi toate schimbările ce se pot produce?

- Cu ajutorul binoclului.

- Adică, monitorizezi totul cu un binoclu?

- Pe mine şi pe Paul ne-a interesat întotdeauna situaţia acestor terenuri. Tipul care.ar trebui să construiască rezervorul, se presupune că are cunoştinţe minime de geologie, dar.

- Adică? sări Charles.

- Măcar câte ceva. Dar nici pe departe, ba chiar aş zice că e total incompetent să ducă la bun sfârşit proiectul.

- De ce spui asta? rosti el înţepat, iar Cathy ezită o clipă înainte de a continua, corectându-şi afirmaţiile. Poate chiar se aştepta la o alunecare de teren în zonă.

- Nu cred, pentru că. Chiar crezi că e aşa?

- Oricine ar prelua acest post, trebuie să se aştepte la ceva. Si sunt convins că se aştepta la o alunecare de teren.

- înseamnă că e mai viclean decât l-am crezut. N-ai nici cea mai mică idee cât e de nenorocit, unchiule!

- Nu am şi aş vrea să-mi explici, adăugă el fără a se clinti.

- Doi oameni erau să moară în acea alunecare.

- Da? De unde ştii?

- Supraveghetorul mi-e prieten şi mi-a povestit că doi bărbaţi au rămas blocaţi sub pământ; că tipul s-a angajat să termine la un anumit termen şi dacă nu reuşeşte pierde toţi banii. Astfel că i-a trimis pe oameni acolo cu bună-ştiinţă. Nu crezi că e o mârşăvie?

Buzele lui Charles se strânseră şi ochii îi deveniră dintr-o dată inexpresivi. Ignorând ultima remarcă, observă că poate muncitorii se aflu acolo din proprie iniţiativă, după care, mai moale, o rugă să-i arate o altă hartă. Cathy îi făcu pe plac, cu toate că-i simţea reticenţa. Terminându-le, el se interesă dacă mai are.

- Ba da, se miră fata, dar sunt pe zona cu teren nisipos. Vrei să le vezi şi pe acelea?

Charles dădu din cap, încruntat.

- Parcă spuneai că Paul a realizat hărţi pentru întreaga regiune calcaroasă.

- Aşa e, şi credeam că le am pe toate, dar.Mă întreb unde-or fi restul. Sper că nu le-am ars cu gunoiul.

- Sper şi eu! rosti el iritat, spre uimirea fetei.

- Nu ştiu...dar mi-aduc aminte că şi doamna Foster a ars nişte maculatură. Ar fi păcat dacă au nimerit şi hărţile. Erau extraordinare; singurele hărţi cu neajunsurile terenului din ţinutul acela; cel puţin, aşa zicea Paul, şi începu să le strângă pe cele la care se uitaseră.

Charles o aşteptă să le clădească ordonat pe covoraş după care îi ordonă să meargă la culcare.

- Dar nu sunt obosită. Aş vrea să mai stau ca să le cunosc pe doamna Blythe şi pe Beryl. Pot să-i spun pe nume?

- Are doar douăzeci şi şase de ani, aşa că nu văd nimic de obiectat. Iar pe doamna Blythe o vei numi mătuşa Moira. Acum, du-te la culcare.

- Ţi-am zis că vreau să mai stau, insistă ea, căci Paul nu i-ar fi impus niciodată aşa ceva. N-aş putea să adorm acum. Rar ne culcam înainte de miezul nopţii.

Charles se crispă, înnegurându-se, iar Cathy îşi privi mâinile.

- Trebuie să lămurim situaţia. Nu suport lipsa de respect, Cathy. Vei face cum ţi se spune.

- Poate ar trebui să discutăm despre asta, zise ea calm, fără pic de timiditate. Paul m-a învăţat că nimeni n-are dreptul să se impună cu forţa. N-aş putea să accept ceva ce mi se impune, şi nu mi-o lua în nume de rău, dar încearcă să mă înţelegi. Niciodată n-am făcut ceva ce nu

mi-am dorit.

Charles se lăsă pe spătar, fixând-o într-o tăcere mormântală, până ce ea îşi plecă din nou privirea.

- Chiar crezi că vei continua să faci doar ce-ţi convine?

- Nu intenţionez să fac nimic ieşit din comun sau strigător la cer, remarcă fata după o clipă de gândire.

- Mulţumesc pentru acest amănunt! Dar vei face ce-ţi spun. Trăim într-o societate civilizată şi fiecare dintre noi se conformează unor reguli. Dacă fiecare ar acţiona după bunul plac, am trăi într-un haos total.

Dar Cathy nu sesizase nimic haotic în traiul lor din ţinuturile mlăştinoase, şi nici în comportamentul locuitorilor sărmani de-acolo.

- Pentru că vorbesc prea mult? Te-am plictisit şi-acum mă trimiţi la culcare?

- Nu, nu acesta e motivul. Vreau doar să realizezi că ai avut o zi dificilă, iar somnul devreme nu-ţi poate face nimic rău.

Din nou fata îl asigură că poate sta trează pentru că nu simte oboseala, ba chiar încercă să compare acea zi cu cele în care făcea expediţii alături de Paul.

- Deci, de ce nu pot rămâne? Tu nu vrei să stai singur, eu nu sunt obosită.

Totul era clar din punctul ei de vedere. în clipa următoare se reaşeză pe covoraş cu genunchii la piept, zâmbindu-i senină, cu gropiţe.

- Acum, vrei să mai vezi una din hărţile mele?

- Nu, nu vreau. Si ai să te duci la culcare!

La fel ca prima oară în casa ei, Cathy se cutremură la auzul acelui ton autoritar. Cu buze fremătânde şi ochi scăpărători, se ridică, luându-şi hărţile cu ea.

A doua zi se trezi cu noaptea-n cap, ieşind şi îndreptându-se către pajiştile tăcute, explorând noile ţinuturi. Cea mai mare parte a acestora consta în garduri vii ce despărţeau diferite porţiuni de teren; pe alocuri existau şi ziduri de piatră. Vag, Cathy îşi aminti că citise într-una din revistele tatălui despre nişte rămăşiţe animaliere găsite într-un loc numit Broadhouse Eaves, şi se întrebă cât de departe se afla de locul unde stătea ea. Din instinct, se întoarse acasă după ciocanul de geolog- exista o lege nescrisă printre exploratori cum că zidurile de piatră rămâneau intacte, iar atenţia se concentra pe alte obiective.

Cathy se aventură pe întreaga câmpie, înregistrând avidă fiecare amănunt, încercând să-şi amintească tot ce ştia despre acea zonă. Dedesubtul învelişului moale şi unduitor de iarbă sălăşluiau unele dintre cele mai îndepărate fosile ale planetei; tocmai înlăuntrul acestor fosile se descoperiseră resturile animaliere, din care se construiseră acele ziduri, prin îndepărtarea stratului fragil de deasupra. La răstimpuri se oprea, examinând zidurile, fără rezultate extraordinare. Adusese ciocanul degeaba.

La un moment dat, observă un fermier în zare, care-i arăta pumnul, dar fata crezu că o salută şi, fericită, îi răspunse printr-un gest amplu.

Roua atârna grea pe firul de iarbă, iar briza dimineţii îi mângâia obrajii. Putea să fi nimerit şi mai rău; măcar nu locuia la oraş.

La întoarcere, urmă calea aceluiaşi zid de piatră, care ducea în spatele fermei, pe lângă casa văruită în alb-negru. Se opri, zărind o formaţiune ciudată-un pietroi plasat ciudat şi începu să sape la baza acestuia. Nu băgă de seamă apropierea unui bărbat din partea opusă, care rămase urmărind-o oarecum uimit.

- Pot să întreb ce faci?

Deşi tonul bărbatului nu avea nimic înfricoşător, ba chiar vorbise şăgalnic, Cathy tresări.

- E al dumneavoastră?

- Da. Ce-ai de gând să-i faci? Să-l dărâmi?

Fata încercă să-i explice, dar nu apuncă fiindcă nişte mogâldeţe de căţei zbughiră nu se ştie de unde şi începură să-i lingă mâinile, şi să se gudure pe lângă ea.

- Ce scumpi sunt..

- Belinda, Samantha, Debbie-aici!

Pe cărare apăru o femeie roşcată şi îndesată, plăcută la vedere şi bine dispusă, care chemă căţeii la ea, însă fără sorţi de izbândă. în spatele ei, o fetiţă cam de şaptesprezece ani, de care câinii ascultară imediat. Cele

două se alăturară bărbatului, şi-i spuseră lui Cathy că intrase pe proprietatea lor.

- Cum adică? şi privi în jurul ei. Nu făceam altceva decât să mă plimb.

- Pe pajiştea mea.

- Dar pot umbla pe ea. Nu fac niciun rău. N-am auzit niciodată pe cineva să spună că n-are voie să se plimbe.

- Nu? ridică el din sprâncene. De unde vii? Nu te-am văzut pe-aici, şi remarcă imediat ciocanul pe care fata îl plasase la baza zidului.

- Stau acolo. cu unchiul, se înroşi Cathy, arătând în acea direcţie.

- La fermă? Acolo stă domnul Blythe.

- E unchiul meu. Abia ce-am ajuns ieri.

Cathy o privi pe cealaltă fată, care semăna puţin cu părinţii. Bărbatul brunet, cu tâmple albite, avea un chip plăcut, bronzat, uşor cutat. Dintr-o dată, Cathy realiză că-i plăcea foarte mult de această familie.

- Nu ştiam că Charles are o nepoată, se întoarse celălalt spre soţia şi fiica sa, în semn de neîncredere.

- Nici el nu ştia! Nici măcar eu.. .până să moară tata. O vecină i-a găsit adresa într-un jurnal de-al mamei şi l-a contactat. Si m-a luat să locuiesc cu el. Altfel, n-aş fi avut unde să merg; un adăpost .sau altceva.

Femeia întrebă dacă mai are alte rude.

- Nu, dar mi-e bine cu unchiul, n-am nevoie de

altcineva, şi desshise nişte ochi mari, expresivi. Nu vă place de unchiul?

- Ba da, draga mea, surâse cealaltă. Suntem prieteni. Dar.nu e prea obişnuit cu copiii.din câte ştiu.

- Nu mai sunt un copil, se indignă Cathy. Am nouăsprezece ani.

Atât bărbatul cât şi femeiea rămăseseră fără cuvinte; la fel şi fetiţa. Până în acea clipă, copilul nu scosese niciun cuvânt, mulţumindu-se a sta la o măsuţă de lemn să se joace cu animalele. Intimidată de surpriza pe care o iscase în rândul celor trei, Cathy îşi luă ciocanul, aşteptând nesigură o clipă.

- Mai bine plec, le zâmbi. Micul dejun e gata.

- Mai treci pe la noi când ai chef, o invită femeia. Suntem foarte aproape. Intră pe portiţa de-acolo din capăt.

- Mulţumesc, am să vin. La revedere.

O luă tot pe câmp, spre cărăruia ce ducea la aleea spre fermă. Se simţea ca un fulg de uşoară şi într-adevăr, parcă plutea, sărind peste gardul viu. De cealaltă parte, dădu nas în nas cu grădinarul, care se arătă foarte impresionat. Cathy îl salută, dar nu apucă să deschidă bine gura că-l şi văzu dispărând după o uşă mare de lemn.

Cathy se îngrijoră, alarmată de atitudinea lui. Conştientă că bărbatul o urmărea din casă, Cathy notase şi paloarea acelui chip stânjenit, probabil motivul

retragerii sale. Decise să nu acorde importanţă subiectului, deocamdată. Din aer veni miros de mâncare care-i incită simţurile. în afară de persoana care gătea, nu se zărea nicio mişcare. La ce oră se trezeau oare? Si câte pierdeau, gândi fata după acea plimbare interesantă de dimineaţă. Din sufragerie se auzi zgomot de veselă. Tocmai când dădea să păşească înăuntru, îi ieşi în cale o femeie căruntă cu o tavă goală în mână. O cercetă curioasă pe Cathy, apoi unealta pe care o ducea, după care se grăbi spre bucătărie.

Preţ de o clipă Cathy o urmări, după care se îndreptă spre camera ei. Aruncă ciocanul pe pat şi păşi spre fereastră pentru a vedea casa alb-negru din depăratre. Nimeni nu se mai afla în grădină, doar câinii zburdând pe peluză. Care să fi fost numele fetei? O cuprinse o căldură interioară nespus de plăcută doar la gândul că-şi făcuse prieteni, şi învăluită de această senzaţie ciocăni la uşa lui Charles.

- Pot să intru? şi încercă uşa fără să mai aştepte permisiunea.

- Nu!

Se îndepărtă ca trăsnită, după carencercă din nou.

- Acum?

- Ce nai.. .Ce vrei? Apăru bărbatul în halat. De ce vrei să intri în camera mea?

- N-am intrat. Nici nu m-ai lăsat. Acum pot să intru?

Exasperat, Charles pufni şi o lăsă să treacă. Descălţându-se,
fata se trânti pe pat, turceşte, pentru a sta cât mai confortabil. Bărbatul o urmări fără drept de apel.

- Femeia aceea căruntă e altă sevitoare, sau e doamna Blythe?

- Doamna Blythe încă nu s-a trezit.

- înseamnă că e cealaltă-nu cea pe care am văzut-o azi-noapte

- Presupun că vorbeşti despre Alice?

- Aşa o cheamă? Să ştii, unchiule, că e ceva în neregulă cu ea. Se purta ciudat şi mă întrebam dacă nu cumva e cam. dacă n-are probleme medicale.

- Poate, mulţi au astfel de probleme. Dar nu prea înţeleg ce vrei să spui. Din ce punct de vedere ţi s-a părut ciudată?

- Când am intrat, s-a uitat la mine fix şi a fugit, ca şi cum ar fi
văzut o fantomă.

- Aiurea! îţi imaginezi tot felul de situaţii. Trebuia să-i vorbeşti, poate că la asta se aştepta.

- N-am avut ocazia; şi la fel se poartă şi Cooper.

- Cu el ce mai e?

- Cred că l-am supărat aseară când i-am spus că valizele sunt grele din cauza fosilelor, şi i-am explicat. Acum câteva minute, nici n-am avut răgaz să-i dau bună

dimineaţa. S-a albit tot la faţă. într-adevăr, se poate să fie bolnav.

- Sunt sigur că exagerezi. Nici el şi nici Alice nu sunt ciudaţi. Acum pleacă; vreau să mă îmbrac.

- Nu-i nimic; nu mă deranjează, şi se instală şi mai comod pe pat.

- Poftim?

- Te poţi îmbrăca. întotdeauna discutam cu Paul astfel.

- Adică tu stăteai pe pat urmărindu-l cum se îmbracă?!

- Nu-l urmăream, chicoti fata. Ai halatul pe tine, deci te poţi îmbrăca ajutându-te de acesta. Ai ceva de lucru, dar e uşor. La fel făcea şi Paul; la fel fac şi eu.

- Eu nu sunt Paul, i-o tăie Charles, şi nu obişnuiesc să mă schimb în prezenţa unor femeie ciudate. Ieşi!

Cathy sări din pat, luându-şi mirată pantofii.

- Nu sunt o străină ciudată, protestă ea. Sunt nepoata ta.

- Care-i diferenţa?

- Faptul că suntem rude.

- Mie mi se pare că tatăl tău n-a avut nici cea mai mică noţiune despre cum se creşte un copil. N-avea niciun drept să se dezbrace în faţa ta, sau tun a lui..e dezgustător!

- Nu-i adevărat, se aprinse Cathy. Paul m-a crescut încă de mic copil. A făcut totul pentru mine. Si încă din clipa în care am început să conştientizez propria persoană şi să

am grijă de mine, a încetat să se mai ferească.

- Poate, dar acum eşti matură, iar pe mine mă cunoşti de mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Sunt sigur că ai argumente logice care favorizează ideea ta de a da buzna în dormitoarele altora. Dar n-am de gând să te ascult, nici acum şi nici altădată. Să tragi uşa după tine!

Cathy păşi spre ieşire oftând; se opri în mijlocul camerei.

- Mi-e teamă de întâlnirea cu mătuşa Moira şi cu Beryl, pentru că nu le conosc. Vreau să vii şi tu.

- Atunci rămâi la tine în cameră şi te chem când sunt gata.

- Si mai voiam să-ţi spun despre nişte oameni pe care i-am cunoscut. Locuiesc în casa vopsită în alb-negru, de-acolo. Ziceau că-ţi sunt prieteni.

- Familia Dean? Se miră el. îmi povesteşti la masă.

Capitolul 4

încurcăturile apărură odată cu demisia lui Alice. Charles o strigă pe Cathy care coborî, gata de plecare. în sufragerie o găsi pe menajeră care-l anunţă că avea să plece la sfârşitul săptămânii.

- Cam dintr-o dată, se încruntă el. Te-a nemulţumit ceva? Poate doamna Blyhte?

însă niciunul dintre ei nu menţionase numele lui Cathy care stătea rezemată de uşă; pesemne că Charles era obişnuit să aplaneze conflictele dintre mama lui vitregă şi servitori.

- Nu, nu acesta e motivul, dar nu mă mai simt în siguranţă, domnule. La fel ca şi ceilalţi.

- Ai putea să-mi explici.

- Din cauza domnişoarei, domnule; suntem înfricoşaţi de ea. Nu-mi place că o spun, fiindu-vă nepoată, dar nu e normală, nu-i aşa? S-a purtat atât de ciudat cu Cooper. Aseară încerca să-l convingă de faptul că are în valiză.. .Oare cum le spunea? A, da, şerpi de mare, şi plante de mare, încuiate într-o cutie. Si l-a privit atât de ciudat, dacă mă înţelegeţi. Iar azi-dimineaţă lucrurile s-au înrăutăţit, credeam că are să recurgă la violenţă. Avea în mână un ciocan, şi mai că l-ar fi ucis pe săracul Cooper; dar el a reuşit să scape, şi bineînţeles că ea s-a luat după el. Apoi, a intrat cu ciocanul aici; am fugit mâncând pământul de frică! pufni femeia aruncându-i stăpânului o privire plină de reproş. Sunt prea bătrână ca să-mi găsesc

altceva de muncă, dar nici nu pot dormi cu ea în aceeaşi casă, dacă nu e normală.

- Nepoata mea e foarte normală! Nu mai vorbiţi prostii! şi-şi aminti de poveştile pe care fata i le înşirase chiar şi lui. Vino încoace, îi făcu semn fetei. Ce i-ai făcut lui Cooper aseară?

- Nimic, ezită Cathy, nu ştiu.Dar nu m-am apropiat de ea cu ciocanul.

- Ba da, şi chiar l-aţi vânturat pe la nasul lui Cooper, domnişoară. Vedeţi că nu-şi mai amintesc ce fac, observă spre Charles. Sora mea avea o prietenă care.

- Ajunge, o opri el nervos. S-a produs o neînţelegere, care nu-ţi dă voie să o discreditezi pe domnişoara Cathy. Te rog să ţii minte că e nepoata mea! După care arătă cu degetul spre măsuţă. Ia astea de-aici şi ai grijă să le păstrezi calde. Si spune-i lui Cooper să vină aici.

- Am înţeles, şi se grăbi să iasă.

- îmi pare rău, unchiule, zise fata cu glas tremurat. Crezi că are să plece cu-adevărat?

Charles nu răspunse, dar îi reproşă idea de a umbla nestingherită cu un ciocan printre atâţia oameni care habar n-aveau de întrebuinţările acelei unelte.

- Mă depăşeşte decizia ta de a ieşi cu un ciocan din casă. Pe-aici n-ai să găseşti vreo movilă sau vreo altă porţiune de teren pe care să-ţi exerciţi talentul. Fii atentă, acum nu mai eşti pe domeniul tău; fiecare bucăţică de zid,

de câmpie, aparţine altcuiva!

- La fel era şi acasă, dar nimeni nu-ţi îngrădea dorinţa de a te plimba în voie.

- Pe unde ai fost, azi-dimineaţă?

- Peste pajişte.

- Nu poţi; ai trecut pe o altă proprietate.

- Nu cred. Paul zicea că pământul aparţine tuturor şi că omul are libertatea de a-l explora în voie.

- Crezurile neortodoxe ale tatălui tău nu se aplică aici, oftă Charles exasperat. Nu poţi trece aşa pe pământurile cultivate. Nu vreau să primesc plângeri din cauza ta, Cathy. Ne-am înţeles?

- Nu fac niciun rău dacă mă plimb, ripostă fata. N-am să mă obişnuiesc niciodată să umblu pe ciment sau pe suprafeţe dure. Niciodată!

- Ai să mă asculţi, o fulgeră el arogant. Are să fie unul din lucrurile pe care le vei respecta aici. Deja te-am avertizat că nu tolerez lipsa de respect.

- Adică, ezită ea la ultima replică, dacă nu mă supun, mă dai afară?

- Nu e o ameninţare, şi nu mă aştept să mi te "supui", cum
spui tu.

- Deci, pot să fac totuşi ce vreau?

- Da, atâta timp cât nu încalci normele bunei purtări.

- Nu cred că am să mă obişnuiesc cu atâtea restricţii.

- Ai răbdare. Are să fie dificil, dar dacă te străduieşti.să-mi faci pe plac.

Cathy încercă să zâmbească. îşi dorea să-i facă pe plac, temătoare în acelaşi timp că-i va aduce numai probleme. Iar rezervele i se confirmară când apăru grădinarul.

- Aveţi nevoie de mine, domnule? ciocăni el în uşă.

- Am impresia că vrei să pleci de aici, din cauza a ceea ce ţi-a spus nepoata mea aseară.

- Păi, nu vreau să plec în condiţiile pe care mi le oferiţi, dar.domnişorara Cathy nu se poartă normal.

- Adică? Am înţeles de la Alice că te-au impresionat fosilele nepoatei mele.

Bărbatul îi povesti întreaga discuţie la care Charles schiţă un uşor amuzament, urmărind când reacţia nepoatei, când timiditatea angajatului său.

- Creaturile acelea sunt toate moarte, Cooper. Ai cuvântul meu de onoare.

- Da? făcu el ochii mari. Adică, într-adevăr domnişoara are aşa ceva, şi sunt moarte de atâta vreme?

- Da, Cathy le colecţionează.

Lui Cooper îi creşea inima cu fiecare amănunt aflat, ca şi cum amândoi, stăpân şi nepoată, ar fi înnebunit.

- Credeam că fata aiurează, domnule.

- îmi pare rău, Cooper, interveni Cathy, dar te-am strigat ca să-ţi explic, nu?

- Da, recunosc, dar aveaţi o privire al naibii de ciudată.

- Mă rog, voiam doar să-ţi spun că aceste fosile sunt calcaroase şi că se găsesc printre stânci.

- Atâta? se lumină bărbatul. De-aia umblaţi cu ciocanul în mână?

- Ce mă nelinişteşte, e faptul că-l fluturai în faţa lui Cooper, observă Charles. Parcă aşa zicea Alice.

- Nu-i adevărat. îi salutam pe vecinii tăi, iar Cooper se afla întâmplător lângă mine.

După clarificarea situaţiei, raporturile dintre noua locatară şi servitori se îmbunătăţiră. Charles îi mai făcu o serie de observaţii, apoi se aşezară la masă. Deşi ardea de nerăbdare să le întâlnească pe celelalte două stăpâne ale casei, Cathy trebui să aştepte până la finalul micului dejun, când acestea îşi făcură, spre uşurarea ei, apariţia.

Zilele se scurgeau teribil de încet pentru Cathy, după plecarea lui Charles. Deşi nu trecuseră decât trei zile, fata simţea că părăsise ţinuturile natale de ani de zile. Ca-n prima zi, cutreierase mai toată câmpia şi se trezise pe proprietatea altcuiva, alungată de un fermier. Dacă acesta din urmă s-ar fi arătat politicos, dacă nu i-ar fi ordonat pur şi simplu să plece, Cathy ar fi reacţionat altfel; însă, iritată de tonul răutăcios, îi aruncă fermierului în faţă ce crede despre legea proprietăţii private şi continuă să se plimbe nestingherită. Nu se sinchisi nici de ameninţările cu poliţia, cu toate că-l avea pe Charles pe conştiinţă.

Explorase întreaga casă şi o detesta mai mult ca

oricând. Nu se putea împăca nici acum cu spaţiile întunecate, respingătoare, cu holurile înguste şi neluminate, cu mobilierul încărcat. N-o agreea pe doamna Blythe, dar se împrietenise cu Beryl. Pe aceasta din urmă o simţea suferind în tăcere, după care Steve o informă cu privire la logodna ruptă. Altfel, fata abia dacă vorbea, chiar şi cu mama ei. De fiecare dată musafira îşi amintea de atitudinea lui Charles faţă de Beryl în cele câteva zeci de minute cât durase primul mic dejun în familie. O tratase rece, dar cu respect, spre deosebire de relaţia cu mama vitregă; între cei doi nu exista pic de afecţiune, iar unchiul ei o tolera doar pentru că era de datoria lui s-o facă.

în schimb Steve, după cum o avertizase Charles, se dovedi un spirit vioi, deşi doar un amator în ce priveşte botanica sau formele geologice şi geografice. Totuşi, o asculta cu mare interes, şi făcea unele observaţii inteligente şi de bun simţ.

Cu toate acestea, Cathy nu reuşi să-şi schimbe reputaţia de persoană ciudată. Dacă celelalte două femei ale casei erau preocupate de lecturi, strâmbau din nas faţă de pasiunile musafirei. Steve împrumutase de la ea un tratat, dar îl înapoiase repede, găsindu-l mult prea tehnic. Fata ducea din ce în ce mai mult lipsa tatălui şi a discuţiilor animate pe care le purta cu el, în ciuda fricţiunilor dintre ei, câteodată având opinii divergente. în

noua casă nu găsea nimic interesant de făcut şi se temea că se va plafona ca Steve, că va ajunge să lenevească în pat şi să citească.

într-o zi, după masa de prânz, merse în foişorul de pe peluză, locul preferat al bătrânului. îl găsi cu ochii într-o carte, cu ochelarii pe nas. La vederea lui Cathy, colţurile gurii i se ridicară într-un zâmbet răutăcios, şi-i făcu loc alături pe bancă. Cathy preferă să stea pe un scăunel.

- Ce citeşti?

- Mă gândeam să iau ceva despre ţinutul tău natal. Se pare că nu e prea bogat în vegetaţie.

Fata se interesă unde găsise cartea şi află cu surprindere că o are din biblioteca din casă. într-adevăr, era vorba despre o carte renumită, mai ales printre locuitorii regiunii mlăştinoase.

- Avem câte ceva, explică ea. Solurile de la altitudini mai mari sunt mai fertile, mai jos devin calcaroase. Iar vegetaţia diferă, de la muşchi şi licheni, la tufe mai bogate.

- N-am fost niciodată prin acele părţi. încep să cred că am pierdut multe la viaţa mea.

- Câţi ani ai stat pe drumuri?

Călătoriile fără scop precis nu însemnau ceva ieşit din comun din punctul ei de vedere; în lungile ei expediţii, întâlnise o mulţime de asemenea oameni, iar câteodată îi invitau la o masă

fierbinte şi la un pat cald.

- Cam patruzeci de ani.O viaţă superbă...Superbă!

- De ce-ai ales această cale?

- Nenoroc în dragoste.

- Cu toţii spuneţi asta.

- Poate, râse Steve. întotdeauna căutăm motive pregnante. Eu am ales soluţia aceasta pentru că-mi doream libertate şi am avut parte de ea cât cuprinde. Deşi, dacă stau să mă gândesc, am fost cam egoist. N-ar fi trebuit să fug de responsabilităţi.

- înseamnă că n-ai mai face acelaşi lucru a doua oară?

- Ba da, pentru că sunt un timid înnăscut.

- Nu cred. Tata zicea că oamenii sunt liberi să facă ce-şi doresc.

- Măcar de-ar fi aşa. Imaginează-ţi ce haos ar fi dacă toţi am face ce vrem.

Exact ce-i spusese şi Charles. Pentru prima oară, Cathy începea să se îndoiască, întrebându-se dacă nu cumva filozofia de viaţă a lui Paul suferise mici scăpări. îl ştia atâta de inteligent şi de cald; iar pe ea întotdeauna o făcuse fericită. Cum să se fi înşelat el vreodată?

- Cred că fericirea e cel mai important aspect în viaţă, remarcă fata. Cu toţii o vom afla într-un fel sau altul. Eu am fost fericită alături de tata şi niciodată n-am să mai retrăiesc acele clipe.

- Chiar crezi în ceea ce spui, o cercetă bătrânul atent;

dar stai să guşti adevărata fericire. Mai degrabă ai avut parte de împlinire sufletească; e valabil şi pentru tatăl tău.

- Atunci, împlinirea înseamnă fericire.

- Vechii greci, explică Steve grav, considerau fericirea un bun câştigat, admirat de unii, apreciat de alţii. Hai să comparăm cele două definiţii. Pentru ce te-ai luptat tu?

Cathy admise că pentru nimic, dar spera din tot sufletul că niciodată n-avea să se lupte pentru bunurile materiale. Cu mare dezamăgire, aflase din discuţiile cu doamna şi cu domnişoara Blythe că majoritatea oamenilor tânjeau după bani şi după ceea ce puteau cumpăra cu aceşti bani.

- Doar lucrurile vii contează. Oamenii, animalele, păsările, plantele.

- Bun. A doua cerinţă: ai fost admirată vreodată?

- Nu.. .Nu cunoşteam pe nimeni.

îşi aminti de tinerii cu care se întovărăşise până cu vreo trei ani în urmă şi care o plăceau, deşi o considerau la fel de ciudată, pentru că prefera expediţiile în detrimentul băieţilor.

- Si nici n-ai cunoscut altă iubire decât aceea a tatălui tău, la care fata se înroşi. Chiar crezi că ai fost fericită, draga mea?

Cathy clipi des, citind compasiunea din ochii bătrânului. într-adevăr, nu cunoscuse altă iubire în afară de aceea a tatălui. pe care o pierduse de asemenea. Brusc,

o cuprinse o frică teribilă, o teamă mai mare decât atunci când părăsise valea sau când aflase că trebuie să se conformeze unor convenţii. Cine avea s-o mai iubească acum? Trecu în listă toate persoanele pe care le cunoştea. Niciuna n-avea să-şi răsfrângă afecţiunea asupra ei- doamna Blythe şi fiica ei nici atât, Steve simţea pentru ea doar milă, iar Charles.

Nu se aştepta la nimic nici din partea lui. Până acum o săptămână, nici nu ştia de existenţa ei. în plus, era prea rece, prea impersonal pentru a iubi. Altfel, de mult s-ar fi căsătorit.

Cum Steve încă aştepta un răspuns, Cathy recunoscu lipsa de fericire după standardele grecilor, doar amintirile alături de tatăl ei erau tot ce mai avea pe lume.

- Sunt sigur că într-o bună zi ai să cunoşti şi fericirea după standardele grecilor, surâse celălalt.

Târziu în aceeaşi noapte, Cathy rămase a medita asupra viitorului ei din această perspectivă. Cuvintele lui Steve implicau
o posibilă căsătorie şi copii. Niciodată nu se gândise la aceste lucruri. Ea s-ar fi mulţumit să-şi petreacă tot restul vieţii în regiunile mlăştinoase, în aceeaşi căsuţă în care se născuse. în cele câteva zile de când se afla acolo, auzise atât despre logodna distrusă a lui Beryl, cât şi despre sora acesteia, care trăia singură cu doi copii. Din capul locului, căsătoria îi părea lui Cathy o relaţie permanentă;

separarea copiilor de părinţi nu era o idee bună. Dincolo, în ţinuturile natale, cuplurile nu se despărţeau, pe când aici.

Probabil că Steve avea dreptate, că ea cunoscuse doar o satisfacţie proprie, dar nu simţise vicisitudinile vieţii şi nici nu se confruntase cu problemele civilizaţiei.

Până s-o cuprindă somnul, Cathy se răsuci când pe-o parte când pe alta. Pe nesimţite, Charles interveni în gândurile ei. Oare unde se afla acum? Ce făcea? Cât de puţine ştia despre el.

Ca de obicei, se trezi înaintea celorlalţi, dar nu putea să iasă, fiindcă ploua. Dacă avea să continue la fel, ziua era practic pierdută pentru ea. Acasă nu trebuia să-şi facă atâtea griji din cauza ploilor, pentru că nimănui nu-i păsa dacă intră murdară în casă. Aici, iscase uimirea tuturor când apăruse o dată aşa.

Timp de câteva ore, citi la fereastră, după care se opri, uitându-se atent la casa familiei Dean, în depărtare. Chiar şi din acel unghi îi părea mai primitoare decât ferma. Construcţiile moderniste mai noi îi plăceau în mod special, mai ales că stilurile arhitectonice nu se amestecau. La o privire mai atentă, se putea remarca talentul artistului şi grija acestuia pentru amănuntul estetic. Asemenea, grădinile erau întreţinute cu gust, cu tufe bine aranjate de tise, trandafiri, liliac şi o livadă cu meri. Sub aceştia, era o piscină de ornament. Aleea era străjuită tot de straturi de

flori în culori aprinse, care contrastau cu verdele-închis al gardului viu.

Ţinuturile mlăştinoase nu permiteau cultivarea atâtor specii de plante. Altfel, şi ea îşi dorea din tot sufletul să aibă grija unui mugure sau a unui bulb; dar ştia că toate sunt sortite pieirii, astfel nu merita efortul. Ochii i se umplură de lacrimi.Si totuşi, vastitatea şi nemărginirea acelor locuri sau libertatea de a cutreiera în voie nu se putea compara cu nimic din ce găsise aici.

Primise invitaţia de a trece pe la familia Dean, iar în câteva rânduri chiar intenţionase a-şi pune în aplicare planul, dar timiditatea o împiedicase a merge mai departe şi de fiecare dată se întorcea acasă. Cu toate acestea, simţea nevoia stringentă de a
se împrieteni cu fata lor, de a vorbi cu ea.

în timpul micului dejun, Cathy resimţi acut nu doar dispreţul familiei pentru propria persoană, dar şi resentimentele dintre mamă şi fiică. Cu siguranţă, trecuseră printr-o nouă repriză de certuri. Posomorâtă şi îngândurată, Beryl abia dacă se atinse de mâncare; din când în când, arunca priviri piezişe mamei, care nu-i acorda nicio atenţie. Dacă n-ar fi trăit o permanentă stare de nesiguranţă, Beryl şi-ar fi arătat pe deplin frumuseţea. Părul ei blond avea o nuanţă caldă, iar ochii se asemănau unor albăstrele abia deschise. Ce se întâmplase oare cu relaţia ei? Steve nu ştia. De fapt, chiar şi puţinele

amănunte aflate veneau tot de la Steve, care se purta cu multă indiferenţă faţa de ambele femei. Acestea nu-l agreau, dar nici el nu se simţea stânjenit în vreun fel. Tot el îi povestise fetei despre căsnicia distrusă a Sheilei, sora lui Beryl; de faptul că Beryl lucrase, de plăcere, la un birou în Laughborough, fără a aduce vreo contribuţie la întreţinerea casei.

Se pare că toată lumea trăia pe cheltuiala lui Charles. Astfel, Cathy se decise a-şi căuta şi ea un loc de muncă, pentru a-şi plăti întreţinerea. Avea de gând să-i spună unchiului acest lucru cu prima ocazie.

Beryl se ridică prima de la masă şi ieşi.

- Ce faci azi? se interesă doamna.

- Nu ştiu. Sper că n-are să plouă toată ziua, răspunse Cathy; se simţea ciudat doar în prezenţa femeii, dar n-ar fi fost politicos să plece de la masă înainte ca ea să termine.

- Am văzut că-ţi petreci o mare parte din timp în grădină, cu
Steve. Aveţi multe în comun.

Cathy ar fi putut răspunde că nimeni altcineva nu se arătase interesat de calităţile ei, dar se abţinu. în timpul meselor, mama şi fiica mai făceau conversaţie, însă doar pe tema unor bârfe locale, care pe Cathy n-o preocupau câtuşi de puţin. Când se găsea doar în compania lui Beryl, tânăra mai găsea şi alte subiecte de discuţie şi chiar reuşeau să se înţeleagă. Oricum, Beryl era complet străină

de aluziile pe care mama ei le direcţiona întotdeauna spre nou-venită, pe care o privea probabil ca pe o intrusă.

- E un partener de conversaţie interesant. La fel ca toţi oamenii ce călătoresc mult, adăugă, fără a se gândi la implicaţiile acelor cuvinte.

- Presupun că ai întâlnit mulţi ca el, se crispă femeia.

- Da.

- Ce trai ciudat.

Si o privi pe Cathy printre pleoapele micşorate. Nu era pentru prima oară când fata se simţea descusută din priviri.

- Cu ce se ocupa tatăl tău?

Cathy refuză, printr-un gest din mâinii să-i dea explicaţii, dar femeia repetă insistent întrebarea.

- Parcă spuneai că ceva cu geologia.

- îl interesau rocile.

- Nu ştiu de ce Charles nu ne-a spus niciodată de existenţa ta. Cum de n-a ştiut că are o nepoată? Trebuie să ai grijă; relaţia voastră e una foarte fragilă.

Cathy simţi brusc un val fierbinte inundând-o, în care încercă să-şi înece toată durerea pricinuită. Ochii îi scăpărară; nici chiar Charles n-o văzuse mai înfuriată.

- Dacă era aşa, unchiul nu şi-ar fi asumat responsabilitatea mea. De când am venit, v-aţi arătat foarte interesată de atenţia pe care mi-o acordă unchiul şi de faptul că mi-a oferit un adăpost, dar nu vă priveşte. Si

n-am să mai răspund întrebărilor privitoare la viaţa mea sau la relaţia cu unchiul Charles.

- Câtă impertinenţă! Cum îndrăzneşti? se înfurie femeia, iar Cathy ştiu pe loc că incidentul va fi raportat lui Charles. Ai să-ţi ceri scuze, stai să vezi!

Fata se ridică şi ieşi. în singurătate, îşi înghiţi toate lacrimile pe care şi le înfrânase în faţa femeii. Moira vorbise adevărat-se agăţa de acea legătură de rudenie doar dintr-o frică nemărginită de a rămâne singură pe lume. Dar şi din cauza nefericirii şi a insecurităţii care o bântuiau. Se îmbărbătă pentru a da o fugă până la vecini. Cu părul ud şi cu haina care atârna pe ea ca pe un cuier, fata se simţea precum o sperietoare.

Sună din clopoţel, iar clinchetul se propagă undeva în depărtare. Câinii începură să latre, iar uşa se deschise imediat.

- Cathy! Intră... credeam că ai să vii mai devreme. Belinda,
jos!

Dar câinii nu erau făcuţi să asculte şi continuau să-şi arate bucuria în stilul propriu, lingându-i palmele şi picioarele; dintr-o dată, Cathy se lăsă învăluită de o căldură intimă, ca acasă.

- Sunt aşa de udă, se scutură ea. O să-mi scot pantofii.

Doamna Dean o împiedică. Niciodată n-are să fie perfect curat în casă, zicea ea, cu atâţia câini care se

plimbă toată ziua când afară, când înăuntru. Gazda îi luă haina şi-i dădu un prosop, apoi îşi chemă fiica.

-V-aţi cunoscut, nu? Bridget, draga mea, du-te şi adu laptele. Cathy ştie, cred, că e timpul pentru o cafea.

Fata, care ţinea în braţe un alt căţel, îl lăsă jos şi îmbrăcă o haină albă ca zăpada.

- Câţi câini aveţi? întrebă Cathy timid, luând animalul de coadă.

- Trei. Acela nu e al nostru. Bridget îi mai dresează pe unii, pentru bani de buzunar. Unchiul tău, continuă femeia ezitând, a trecut pe-aici luni dimineaţă, ca să ne spună câte ceva despre tine. şi despre viaţa ta dincolo. înţelegem că ai ceva probleme. în ce priveşte adaptarea la nul loc, mă refer.

- Mulţumesc; Cathy se întreba dacă şi familia Dean o considera la fel de ciudată. Si Beryl lucrează pentru bani de buzunar.Presupun că sunteţi cu toţii foarte bogaţi, şi cercetă interesată bucătăria utilată complet, spre deosebire de bucătărioara pe care o avea acasă la ea, cu o chiuvetă primitivă şi un boiler într-un colţ.

- Cu toate schimbările astea, ne va lua ani de zile să ajungem pe linia de plutire. Nici nu vreau să mă mai gândesc cât am cheltuit!

- Cui îi pasă? remarcă Bridget, punând laptele pe foc. Atâta timp cât tata aduce banii.

Căldura ochilor compensa indiferenţa cu care vorbea

despre astfel de probleme.

Cathy găsi în ei o familie primitoare. La fermă, sterilitatea casei părea că se oglindeşte şi-n sufletul celor ce o locuiau. Până să-şi termine cafeaua, Cathy deja simţea că-i cunoaşte pe aceşti oameni de ani de zile. Gazdele o conduseră prin toată casa. Cea mai mare parte era mobilată modernist, iar bogăţia ornamentelor luă ochii fetei. Camera lui Bridget arăta superb, vopsită într-un roz-delicat, cu perdele fine ce atârnau de sus până jos. Străină de sentimentul invidiei, Cathy nu încerca resentimente faţă de noua ei prietenă; dimpotrivă, îi era şi mai recunoscătoare lui Charles pentru ceea ce-i oferise. Contemplă timp îndelungat priveliştea-pământurile lucrate de mâna gazdelor-comparând-o cu ceea ce se întrevedea prin mica fereastră din fosta ei cameră minusculă. Oftă adânc.

Era hotărâtă să se conformeze noilor reguli. Doamna Dean o întrebă dacă nu vrea să meargă cu ele în oraş. La început reticentă, Cathy fugi să-şi ia banii pe care Charles i-i dăduse înainte de a pleca. Aveau să ia prânzul la un hotel, iar Cathy tresări la început, amintindu-şi experienţa dezastruoasă a unchiului său. Cu toate acestea, masa decurse mult mai lejer decât altădată, fiecare găsind prilej de a vorbi şi de a întreţine atmosfera. La sfârşit, doamna Dean n-o lăsă pe Cathy să-şi achite consumaţia, dar fata insistă, pe motiv că profitase de bunăvoinţa lor de a o lua

cu ele. După ce medită asupra faptului, femeia acceptă, considerând că tânăra poate învăţa câte ceva şi dintr-o astfel de experienţă. După-masă, fetele rămaseră singure la cumpărături, timp în care doamna Dean se duse la coafor.

Spre seară, Cathy ajunse din nou în faţa porţii, cu invitaţia de a trece pe la vecini ori de câte ori simţea nevoia. Salută, după care se văzu din nou faţă în faţă cu formele întunecate ale fermei. întreaga căldură primită pe parcursul zilei se risipi sub apăsarea acelor ziduri respingătoare-vegetaţia ce se căţăra pe toţi pereţii, şi pe ferestre împiedicând intrarea luminii; uşa de la intrare, mică, din lemn masiv, cu leul acela fioros pe post de clopoţel. Ciocăni, şi Alice îi deschise, cu o figură obosită. în camera ei, fata se postă la fereastră, urmărind câinii vecinilor care se hârjoneau pe peluză. Apoi, ca prin ceaţă, zări umbra unei maşini înaintând printre copaci. Charles anunţase că poate apare vineri, sau sâmbătă dimineaţă.. .iar acum era vineri.

Cathy o zbughi pe scări în jos, aproape izbindu-se de Steve, care mergea în sufragerie.

- Ce s-a întâmplat?

- A venit unchiul Charles! şi ţâşni pe uşă. Ai venit! strigă ea, nerăbdătoare să-l vadă ieşit din maşină. Ai venit!

- O remarcă foarte inteligentă.

- Ziceai că poate vii abia sâmbătă, ceea ce mi s-a părut

foarte îndepărtat. Acum, sunt fericită!

-Mă simt măgulit. Dar nu e nevoie să te agăţi de mine în halul ăsta. N-am de gând să fug!

Capitolul 5

Zilele de weekend nu începură îmbucurător pentru musafiră. Nici nu intrase bine stăpânul, că Moira deja începu să se plângă de neobrăzarea nepoatei sale, solicitând scuze. Charles aruncă o privire plină de reproş către Cathy, parcă simţind inevitabilul situaţiei; dar dorea să audă şi varianta ei, aşa că o chemă în dormitorul său.

Complet degajată, fata se descălţă şi se urcă în pat. Bărbatul îşi trânti valizele pe un scaun.

- Deci?

- S-a purtat urât cu mine, îl înfruntă ea curajoasă.

- Cine?

- Doamna Blythe.

- Ţi-am cerut să-i spui mătuşa Moira.

- Nu-mi place îndeajuns de mult ca să mă pot abţine.

Fata juca printre degete încuietoarea servietei, care se deschise brusc, iar ea o închise la loc.

- De ce ai fost obraznică?

- Ti-am spus că s-a purtat urât cu mine.

- Asta am auzit, dar nu mi-ai răspuns.

Cathy explică plictisită întâmplarea.

- Nu văd de ce te simţi ofensată, remarcă el la final.

- Zicea că relaţia noastră e una nesigură, insistă fata, dar Charles nu sesiză tonul tremurat.

- Aşa şi este, şi începu să despacheteze.

Cathy urmări chipul său încordat şi osos în oglinda

dulapului în care-şi agăţa hainele. Buzele începură a-i fremăta.

- Si totuşi, eşti unchiul meu, nu? De-adevăratelea, altfel nu mi-ai oferi un cămin.

El se întoarse brusc pe călcâie, iar fata îl fulgeră cu privirea.

- Aşa e, Cathy. Sunt unchiul tău.

Deşi surâdeau forţat, ambii interlocutori erau conştienţi de jocul pe care-l făcea celălalt. însă răspunsul îi dădea fetei încredere în sine.

- De data asta nu insist să-ţi ceri scuze, dar vreau să-i arăţi mai mult respect. Ba chiar ai să-i spui mătuşă!

Degetele agitate ale lui Cathy deschiseră din nou servieta lui Charles, de data asta nemaiobosindu-se s-o închidă la loc. Unchiul ei, care încă despacheta, se întunecă dintr-o dată, dar Cathy, dezamăgită, schimbă subiectul.

- Ce ai aici? şi scoase afară un dosar.

în graba cu care acţionase, îşi frecă palma de peria de haine,
julindu-se. Bărbatul o iscodi nedumerit.

- Sunt personale?

- Normal!

- Eu şi cu Paul nu aveam secrete unul faţă de celălalt, oftă ea. Nu ştiu nimic despre tine, nu-i aşa? Cu ce te ocupi? L-am întrebat pe Steve, dar mi-a spus să te întreb

mai bine pe tine.

- Construiesc drumuri, zise, cercetând o cravată, pe care o puse deoparte. Sau măcar particip la construcţia lor.

- Drumuri.? se îmbujoră ea. înseamnă că ştii multe despre domeniul geologic.

- Destul de multe.

- Dar te faci că n-ai habar.

- Nu-i adevărat. Tu ai presupus asta.

- Mă simt atât de ridicol. Trebuie să ai cunoştinţe mai serioase decât mine. De ce m-ai lăsat să vorbesc în neştire?

- Nu contează; mi-ai descris valea foarte interesant, încercă el s-o liniştească, dar fără succes.

Apoi, dintr-o dată, Cathy realiză că aveau această pasiune comună, ceea ce-l apropia şi mai mult de personalitatea tatălui ei. îi căută privirea, zâmbitoare, arătându-şi gropiţele. Ochii ei copleşitor de frumoşi scăpărau. Charles se întoarse brusc la despachetat.

A doua oară când plângerile se repetară, o luă mult mai în serios. Da data asta, un vecin fermier se plânsese că fata îi încalcă proprietatea. Charles îi ordonă să-şi ceară scuze.

- Să-mi cer scuze că m-am plimbat pe terenul altcuiva? N-am
mai făcut asta niciodată.

- Atunci, va fi o nouă experienţă.

- Una foarte neplăcută.

- Vei face cum îţi spun, insistă el. Mi-am luat un angajament în ce priveşte persoana ta şi n-am de gând să mă abat de la el. Te avertizez, adăugă mai calm, nu-mi pune la încercare răbdarea.

- Nu pot.Mi-e imposibil, serios! Nu pot fi sinceră!

- Atunci.te duci în camera ta şi rămâi acolo, până când te hotărăşti să mă asculţi.

Fata rămase cu gura căscată, revoltată.

- Am nouăsprezece ani, nu nouă! se înfurie ea.

Nimeni n-o mai închisese vreodată în camera ei. De fapt, nu cunoscuse niciodată sentimentul pedepsei.

- Dacă aveai nouă ani, mi-era mai uşor să te stăpânesc! Deci, fie te pui de acord cu cerinţele mele, fie rămâi sus până te răzgândeşti!

Poziţia lui adversă o rănea pe Cathy mai mult decât şi-ar fi imaginat.

- N-am.să-mi cer scuze, rosti ea disperată, cu pumnii încleştaţi. Nu mă pot umili dacă n-am făcut niciun rău.

- Cu toţii îndurăm umilinţe pe parcursul vieţii.

Deşi Charles îşi mai domolise avântul, Cathy nu şi-l putea închipui într-o astfel de poziţie. I se părea nedrept s-o pună tocmai pe ea în această postură, şi totuşi, unchiul ei aştepta o hotărâre. Tânăra tăcu, înlăcrimată. Avea să urmeze o pedeapsă; probabil va renunţa la ieşirea pe care

i-o promisese încă din weeknedul trecut. Figura lui prevestea o asemenea decizie, dar, spre mirarea ei, Charles amână o rezoluţie, sfătuind-o să-şi reconsidere poziţia.

Pe tot parcursul drumului fricţiunile dintre cei doi persistară. Când ajunseră în oraş, el îi propuse un târg, uşurând astfel dezvoltarea unei conversaţii normale. Unchiul îi comandase o bibliotecă şi o lăsă să-şi aleagă singură modelul, idee care o încântă pe Cathy. îi mulţumi excesiv, la care Charles se amuză copios. Abia cu ocazia următoarei vizite avea să afle de ce, în ciuda respingerii oricărei forme de materialism, fata reuşise să-şi aleagă cea mai scumpă bibliotecă!

Luară prânzul într-un restaurant ales; tânăra făcuse vizibile progrese, cu toate că mai păstra o urmă de ezitare în gesturi. Charles se arătă mulţumit şi o lăudă, intimidând-o. Când se aduse nota, tânăra se întrebă dacă nu cumva trebuia să ceară o recalculare, şi-i povesti despre masa alături de familia Dean.

- Sper că n-ai făcut şi acolo la fel?

- Nu, dar a fost foarte scump. Mă gândeam să nu fie vreo greşeală.

- Nici nu mă mir. Localul respectiv e unul din cele mai scumpe din Leicester, deci poţi zice că ai scăpat destul de ieftin. Si te-a lăsat să plăteşti? Dar chipul i se lumină imediat, înţelegând situaţia. Se pare că primesc ajutor şi

de la ei. Să-mi amintesc să-ţi dau înapoi banii.

- Ba nu; m-am gândit că trebuie să-mi caut o slujbă.

- Da? Si la ce anume te-ai gândit?

- Crezi că aş putea lucra într-un magazin? se încruntă ea.

Ambii studiară aparent indiferenţi meniul. Comandară. El
încă nu-i răspunsese, dar fata îl urmărea cu insistenţă, pentru a-i observa reacţia. Remarcă amuzamentul său; Cathy se lăsă pe spătar, experimentând o nouă senzaţie. Să fie oare mândrie? Cu siguranţă, nu-i displăcea să stea la o masă într-un local luxos, cu muzică în surdină, cu un bărbat chipeş, care întâmplător era unchiul ei, alături.Fiindcă îl considera într-adevăr chipeş, într-un anume fel. Da, trebuie să fie mândrie. Spre surprinderea ei, se bucura că Charles nu e deloc în vârstă şi nici foarte ataşat de ea.

- Nu, Cathy, nu cred că ţi-ar sta bine într-un magazin.

- De ce? Nu mi se pare o muncă grea.

- Nu e vorba de asta, dar crezi că ai suporta să stai nemişcată la o tejghea, cam opt ore pe zi?

Rostise cuvintele la fel de ironic şi de bine dispus, încât Cathy tăcu din nou, meditând.

- Vreau să mă întreţin, unchiule Charles.

- Oare, draga mea? Nu cred că e nevoie să-ţi baţi capul cu asta acum. N-ai de ce.

Ise aduse desertul. Oare şi Charles gândea la fel ca ea, încercând să găsească ceva care să i se potrivească? în orice perspectivă de viitor, Cathy nu se întrevedea închisă între patru pereţi, nicidecum să primească ordine!

- Poate când vei începe să socializezi puţin, ai să găseşti un soţ pe măsura ta, şi atunci rezolvi problema, zâmbi el.

- Asta mai durează; ba chiar, poate n-am să mă căsătoresc. Si nu pot trăi la nesfârşit din.. .mila ta.

- Hai să lăsăm asta deocamdată, schimbă el subiectul.

După-masă mai făcură nişte cumpărături, iar Cathy începea să
se simtă din ce în ce mai mândră cu unchiul ei. Charles îi cumpără îmbrăcăminte elegantă şi o pereche de blugi, precum şi o geantă. în maşină, Cathy începu să mângâie uşor pielea fină din care era confecţionată. Charles îi aruncă o privire, surâzând ca pentru sine. Curiozitatea naivă a fetei avea ceva special, la fel şi chipul ei luminat, mulţumindu-i încă o dată pentru cadou.

Fata vorbi până aproape de casă, când unchiul ei încetini înainte de a ajunge la poarta principală.

- Te aştept până te duci la domnul Morgan.

- Nu pot. ezită ea, răvăşită de senzaţiile antagonice iscate în adâncul sufletului. N-am greşit cu nimic. Paul zicea că.

Charles reporni motorul, tăcut.

- Trebuie să stau sus? întrebă ea în hol.

- Mă tem că da. Am vorbit foarte serios, şi o abandonă acolo, cu pachetele în mână.

Fata nu primi invitaţia de a coborî la ceai, dar i se aduse o tavă, iar mai târziu Alice o anunţă că masa era gata. în timpul cinei, Cathy nu scăpă de căutăturile triumfătoare ale doamnei Blythe, precum şi de figura nedumerită a fiicei acesteia. Charles o ignoră complet, pentru ca în final s-o lase să plece.

- Ce s-a întâmplat? veni Beryl la ea.

Cathy îi povesti scena, la care cealaltă medită o bucată de vreme. Parcă îi mai dispăruseră din riduri; avea un chip frumos şi arăta chiar bine îmbrăcată într-o rochie sidefie, cu părul coafat ca întotdeauna.

- Ai face bine să-i împlineşti dorinţa, o sfătui ea moale. Oricum, el are câştig de cauză întotdeauna, deci n-are rost să i te împotriveşti.

Cathy se convinsese demult de acest lucru, şi totuşi nu-şi putea călca pe mândrie. Regulile tatălui ei erau singurele pe care le recunoştea ca literă de lege. Conform acestora, pământul aparţinea tuturor, şi deci avea tot dreptul să se plimbe peste câmpii. îi expuse motivaţia lui Beryl, care oftă.

- Terenurile nu sunt nici ale tale, nici ale mele.. .Trebuie să accepţi că aparţin vecinului. Aici, totul diferă foarte mult de regiunea unde ai locuit. Nu poţi

umbla în voie, mai ales că pământurile sunt cultivate.

- Dar acolo nu erau. Nici măcar arate.

- Atunci au să fie, sau poate domnul Morgan intenţionează să-şi lase vitele la păscut pe-acolo. Oricum, e treaba lui ce face cu terenul, Cathy. Ce s-ar întâmpla dacă fiecare ar umbla după cum îl taie capul?

Cathy îşi muşcă buzele, înţelegând logica vorbelor, dar nu promise nimic cu privire la situaţia cu domnul Morgan. Beryl o lăsă în pace şi se îndepărtă.

Se lăsase întunericul. Stelele înălţate pe boltă se reflectau într-o mică baltă din apropiere. Musafira stătea pe întuneric, contemplând umbrele lucrurilor din cameră; parcă era într-o celulă.. .Două lacrimi i se scurseră pe obraji. Dealurile unduiau în zare. Văile sălbatice, cu vegetaţie bogată, erau scăldate în lumina argintie a lunii, iar pe fundal, crestele munţilor înzăpezite încă, sclipeau sub bolta senină. Golurile stâncilor deveniseră mai vizibile acum, la fel şi văgăunile ce crestau roca moale a urcuşurilor. Ici şi colo, câte o formaţiune stâncoasă, şlefuită în mod bizar de intemperiile vremii-mâna atotputernică a naturii.

Altădată, pe o astfel de noapte, ar fi cutreierat fie cu Paul, fie de una singură meandrele văii Callder. Schiţă în minte traseul pe care l-ar fi urmat-de la punctul în care izvora râul, până sus, în inima pădurii Macclesfield, unde cursul îi fusese curmat, sugrumat de lucrările de

construcţie, şi asta numai din cauza unui om.. .Acel om!

Cuprinsă de disperare, Cathy se trânti pe întuneric într-un scaun, cu ochii plini de lacrimi. Oare Charles ştia ce dramă trăieşte? Nu-şi dădea oare seama că dacă-i îndeplinea dorinţa, va fi şi ea înghiţită, închisă pe viaţă în acel scenariu de groază? Si poate fără şanse de scăpare.

După ceva vreme, ajunse la o concluzie şi ieşi din cameră, îndreptându-se către sufragerie cu paşi tremurători. Nu-l găsi pe Charles, ci doar pe mama lui vitregă. Află că era plecat împreună cu Beryl şi că avea să se întoarcă târziu, aşa că-i ură noapte bună femeii, şi urcă din nou în cameră.

A doua zi dimineaţă, ciocăni timid la uşa unchiului, aşteptând permisiunea lui înainte de a intra. De data asta îl găsi îmbrăcat, verificând nişte acte, pe care le puse imediat deoparte.

- Am să fac după cum doreşti. rosti fata, încercănată, gesticulând nervoasă.

Privirea lui se lumină pe dată. Astfel, legătura dintre ea şi Beryl, precum şi dintre ei doi, dobândea o nouă dimensiune.

- îmi pare rău că am...fost obraznică.

încerca să plece capul, doar pentru a-şi ascunde ochii scânteietori.

- Vino la mine, copila mea, şi-şi deschise larg braţele, primind-o.

Fata se cuibări la pieptul lui, plângând timp îndelungat.pentru tatăl ei, pentru libertatea pierdută.şi pentru altceva, nedefinit încă. îmbrăţişarea lui o liniştea, iar glasul lui o alina.

- {tiu că ţi-e greu să accepţi toate restricţiile, dar poţi să încerci. După o vreme, ai să ajungi să te bucuri de acest stil de viaţă, sunt sigur.

O rază de lumină căzu pe creştetul său; când ridică ochii, fata zări o expresie de o stranietate necunoscută în privirea bărbatului. O sărută pe frunte, apoi îi şterse ochii.

- Vrei să te conduc eu?

- Da, te rog.Să mă duc acum, după micul dejun?

- Da. Nu cred că-i plac vizitele foarte matinale.

Era pentru prima oară când se umilea într-un asemenea hal, mai ales că domnul Morgan nu-i primi scuzele prea călduros. în timp ce promitea că n-are să-i mai calce proprietatea, fata se întreba cum se va obişnui să respecte limitele, să calce doar pe alei; nu mai vedea rostul plimbărilor, în asemenea condiţii. în plus, se lipsea de toate plăcerile pe care i le putea oferi câmpul deschis şi contactul cu pământul; avea atâtea de descoperit, atâtea amănunte de care cei neiniţiaţi nici nu aveau habar.

Charles o aşteptase afară, şi o luă din nou în braţe, dezmierdând-o.

- Bravo, fetiţa mea; n-a fost chiar aşa de rău, nu?

Ea tăcu; îi făcuse pe plac, şi dintr-un oarecare motiv,

simţea că doar asta contează.

în lunile ce-au urmat, în relaţia lor s-a dezvoltat o familiaritate confortabilă, şi totuşi deranjantă pentru Cathy. După care, la un sfârşit de săptămână, unchiul ei a sunat-o să-i spună că nu poate ajunge acasă, din cauza unor probleme la lucru. La fel şi-n weekendul ce-a urmat, astfel că fata se bucura de prietenia pe care o cultivase cu familia Dean. Majoritatea timpului şi-o petrecea la ei; devenise foarte apropiată de Bridget, făceau cumpărături împreună, iar uneori mai luau şi masa în oraş. Familia primea mulţi vizitatori, cu astfel de ocazii Cathy primea şi ea invitaţii. în curând, ajunse a nutri plăcerea de a se găti. Bridget îi prezentă persoane de aceeaşi vârstă cu ea, iar fata înregistra hainele lor, machiajul, modul de a-şi aranja părul. îl cunoscuse şi pe iubitul gazdei, Noel, care venea tot timpul cu un alt prieten, Bill. Cathy descoperi că are multe interese comune cu acesta din urmă; cu toate că nu avea cunoştinţe de geologie, băiatul începuse a colecţiona fosile. Găseau întotdeauna subiecte de discuţie, iar la un moment dat, Bill îi sugeră ca la următoarea vizită, ce-avea să ţină câteva zile, să-l însoţească în Derbyshire, pentru a-l iniţia în secretele solurilor.

Băiatul avea douăzeci şi unu de ani şi un chip călduros, cu ochi foarte albaştri. Fiind orfan, Noel îl invită să petreacă vacanţa de Paşte alături de el şi de Bridget. în mod normal, aceasta avea să aducă şi o prietenă, adică pe

Cathy. Cei patru cinară, după care intrară la un local, să danseze.

- Nu ştiu, protesta Cathy fiindcă ceilalţi încercau s-o aducă pe ring.

Nu-şi dorise neapărat acea ieşire, dar acceptase văzând dezamăgirea lui Bill.

- N-am dansat niciodată. se îmbujoră fata.

Bridget le explică băieţilor cu mult tact situaţia lui Cathy, după care Bill se aşeză lângă ea, rugând-o să-i povestească despre traiul din regiunea ei natală. O ascultă cu interes, iar la final îi propuse o excursie pe valea râului Callder, pentru a-i arăta zona. Fata oftă, considerând o astfel de ieşire inutilă.

A doua zi, băieţii plecară înapoi la Glasgow. Cu toate că le simţea lipsa, Cathy ştia în sinea ei că, de fapt, îi lipseşte Charles. Unde era oare? Trecuse mai bine de o lună de când nu mai venise acasă. O suna în fiecare vineri, cu vestea fatală. Se pare că se confrunta cu o problemă serioasă; ceva dinlăuntrul ei îi spunea că e vorba de instabilitatea terenurilor. {tia că în construcţia de drumuri apar des astfel de situaţii. îşi dorea să-i fie de folos, dar se mustra pe sine pentru o asemenea opinie, fiind doar o începătoare pe lângă el.

Apoi, într-o joi, Charles sună că vine acasă.

La început, urmărind-o cum aleargă pe scări să-l întâmpine, bărbatul se întunecă, după care o cercetă

admirativ, şi totuşi cu regret. Cathy se opri din fugă, timidă, aşteptând un comentariu.

- Ce-ai păţit, fata mea? Ce ţi-au făcut?

Fata se apropie, cu poalele rochiei între degete.

- îţi place? şi ochii îi luceau călduros; nu ascundeau plăcerea revederii. Am cumpărat-o azi-dimineaţă, special pentru tine!

El tăcu, indecis; expresia lui ascundea un amalgam de emoţii. Dorise s-o vadă adaptată noului mediu, să se maturizeze ca celelalte fete, dar.. .Oftă, fără însă a-i răspunde.

- Mi-am dat cu ruj, se grăbi fata; îţi place oja mea? şi-i arătă mâinile.

- Nu. Poţi s-o dai jos.

- Mi le-am făcut special pentru tine.. .Credeam că vrei să mă vezi mai.. .modernă?

- Dar nu ieşită din comun. Nu accepta schimbările prea bruşte, copila mea.. .îmi plăceai şi înainte.

Fata îl privi dezamăgită; era atât de convinsă că-i va face o surpriză plăcută.

- Nici măcar rochia nu-ţi place?

în sfârşit, Charles zâmbi şi-i întinse palmele, pe care ea le cuprinse cu ale ei, simţindu-le căldura.

- Arăţi fermecător, Cathy. Sunt mândru de tine. Rochia e aleasă cu gust. Presupun că e influenţa doamnei Dean.

- {i a lui Bridget.dar eu am ales-o. De obicei, eu aleg şi

le cer părerea.

- Hai în sufragerie, să-mi povesteşti despre ce-ai mai făcut de când am plecat. Sper că n-ai mai făcut vreo boacănă?

Fata îi întoarse o privire inocentă, negând orice faptă necuviincioasă. Doamnele plecaseră din cameră, dar Steve rămase lângă şemineu, cu o carte în mână, citind foarte aproape de pagină. Când cei doi intrară, bătrânul îi întâmpină cu nişte ochi spălăciţi, apoi privi spre degetele lor strânse unele într-altele, surâzând misterios.

- Bună, Steve. Cum te simţi?

- Destul de bine, Charles. {i tu? De ce-ai lipsit aşa de mult? lăsă el cartea jos.

- Probleme la muncă.

- Le-ai rezolvat? se interesă celălalt apatic, fixându-i pe rând.

- Mă tem că nu încă, şi schimbă subiectul, trecând la amănunte zilnice.

După o vreme, Steve se uită la ceas şi anunţă că vrea să doarmă înainte de ora ceaiului.

Cathy urmări uşa care se închidea în urma lui, apoi chipul unchiului. Părea obosit, apăsat de o mare durere. în cel mai natural mod cu putinţă, fata se ridică pentru a-l săruta pe buze; un gest de a-i alunga toate grijile, aşa cum făcea şi cu tatăl ei.

- Copila mea, de ce ai făcut asta? tresări el, citind o

intimă preocupare în ochii ei.

- Aş vrea să am cunoştinţele lui Paul ca să te ajut, şi se aşează la loc pe covor, cu capul în poala lui.

Cerul se înnegurase, prevestind ploaia. O rază de lumină răzbătu printre nori, aprinzând părul ei auriu şi profilul feţei ei delicate. Charles o mângâie, trecându-şi degetele printre firele acelea aurii. Atingerea lui se simţea delicată, aproape tandră, iar Cathy tresări, cuprinsă de o senzaţie necunoscută. Când vocea lui se articulă din nou, cu acel ton impersonal, parcă o trecu un fior. Fata îi povesti despre cele întâmplate, despre Bill şi Noel, fără însă a-i menţiona planul excursiei în Derbyshire, convinsă că unchiul n-ar fi fost de acord să plece cu un bărbat. Decise să nu scoată niciun cuvânt deocamdată. Mai bine, căci Charles se arătă reticent chiar şi faţă de relaţia de prietenie cu băiatul.

- Aţi fost împreună tot timpul.. .voi patru? Nu v-aţi despărţit, pe perechi?

- Nu.. .Doar când Bill m-a condus acasă, bineînţeles.

- Te-a condus acasă? ridică el tonul. Iar doamna Dean l-a lăsat?

- E vreun motiv să nu vină cu mine? se crispă ea, nedumerită.

El o cercetă pentru a descoperi vreun semn de nelinişte în
atitudinea ei, sau vreo emoţie ascunsă, dar se linişti

numaidecât. Nu mai zise nimic, dar Cathy rămase cu impresia că doamna Dean va primi cât de curând o vizită inopinată.

Capitolul 6

Se aduse ceaiul. Cathy şi Charles se aflau în continuare singuri şi tăcuţi, iar apropierea le creea amândurora o senzaţie curioasă. Când terminară, Cathy îşi reluă poziţia la picioarele lui. Sesizându-i disconfortul, aduse din nou în discuţie munca lui.

- Paul ştia aşa de multe.. .dar şi tu ştii. Sunt sigură că ai să rezolvi problema, şi-i luă o palmă, aşezând-o pe obrazul ei, cu aceeaşi intenţie de a-l calma.

Bărbatul nu scoase niciun sunet timp îndelungat; din când în când făcea câte o grimasă, semn că se preocupa în sinea lui de problemele de la muncă.

- Nu contează, Cathy.Hai să ne gândim la altceva. Mai arată-mi harta ta geologică.

- Da, chiar voiam să-ţi spun că am găsit şi celelalte hărţi pe care le credeam pierdute. Dar presupun că nu vrei să le vezi.

Ochii lui scânteiară şi o rugă să le aducă. Fata sări imediat în
picioare, fericită că i-a stârnit interesul.

- Ce zonă vrei? Cea cu rocile vulcanice, sau cea cu roci dure?

- Pe a doua.

O studie îndelung, stârnindu-i fetei interesul pentru atenţia cu care se concentra.

- întotdeauna mi s-a părut că Paul are un al şaselea

simţ, şi începu să caute prin grămadă. Mai am una, mai completă, dar n-a terminat-o. A, am găsit-o.

Desfăşură harta sub ochii lui, care se micşorară. Acum părea şi mai concentrat. Discută multă vreme cu nepoata lui despre hartă, despre iscusinţa lui Paul pe care i-o transmisese şi fiicei. Din când în când, intervenea câte o menţiune la "acel om", iar Charles se întuneca brusc.

- Cred că aici e punctul în care ţevile rezervorului ar trebui să întâlnească malurile râului, zise ea. în mod normal, aici e punctul de maximă stabilitate, dar el nu ştie asta. Presupun că bâjbâie, încercând să reclădească malul, dar se luptă cu morile de vânt, pentru că zona e una foarte accidentată.

Petrecură altă jumătate de oră descifrând hărţi, spre satisfacţia lui Cathy că are cu cine să împărtăşească pasiunea ei. Pentru prima oară, Charles realiza cât de insipid trecuse viaţa pe lângă el în compania celorlalte două femei. Poate citindu-i gândurile, Cathy îşi mută privirea spre el.

- Ai să vii în fiecare weekend, de-acum înainte?

- Nu ştiu. Nu promit.

- Aş vrea să nu mai ai probleme, se întrista ea. Unde stai în
timpul săptămânii? Pot să.. .Chiar, pot să vin cu tine?

- Mă tem că nu.

- Stai la un hotel? Dacă e aşa, înţeleg, ar fi prea scump să mă ţii şi pe mine. Dar dacă e o casă. ?

- Nu e vorba de bani, ci de alte motive pentru care îmi este peste mână să te ţin cu mine. Si nu mai face faţa asta tristă. Credeam că ai să fii mai în largul tău fără unchiul care să-ţi dea tot timpul ordine, şi-şi strecură palma după umerii ei, atingând-o delicat.

- La început aşa era, dar acum.că te iubesc, nu mai am nicio reţinere.

Ezită puţin, văzându-l mirat.

- Iar dacă te iubesc, normal că vreau să te am în preajmă tot timpul, chiar dacă mă certi. Prefer să fiu certată, decât să lipseşti.

Se mişcă, aproape punându-şi capul pe braţul lui, dar îl simţi neliniştit, şi palma lui o apăsa în moalele capului. O mângâia absent. Se întreba ce sentimente are pentru ea - ca de la unchi la nepoată, sau ca de la tată la fiică?

- Când termini munca, o să stai numai aici? Sau te muţi în altă parte?

- Nu ştiu, Cathy. Oricum, proiectul acesta îmi mai ia încă un an bun. Iar tu îi ai pe vecini. îmi pare că te înţelegi bine cu ei, deci presupun că n-ai motive de plictiseală.

Cathy rămase tăcută, neînţelegând pe deplin semnificaţia acelor cuvinte.Sau poate că el fusese superficial în mod intenţionat. Ar fi vrut să-l convingă de faptul că-i ducea foarte mult lipsa, că nu era problemă de plictiseală sau de singurătate, ci de o persoană care să-i fie aproape şi care să-i arate afecţiune, asupra căreia să-şi reverse ea însăşi afecţiunea. Privindu-l în ochi, descoperi aceeşi impersonalitate ca la prima lor întâlnire. Se îndepărtă de el şi începu să strângă hărţile cu atenţie.

A doua zi, cei doi făcură un alt drum la Leicester pentru a vizita muzeul. Pe trecură câteva ore la secţiunea de geologie. Acolo, Cathy citi despre o fosilă aflată încă în stâncă, pe care experţii n-o putuseră extrage. Iar stânca încă mai exista. Imediat, Cathy îşi exprimă dorinţa de a merge s-o vadă.

- Atâta timp cât nu e pe domeniul privat, îi atrase el atenţia.

- Doar nu aparţine şi asta cuiva! tresări fata.

- Poate, fiindcă piatra se află pe un anumit teren. Unde e?

- Un teren de golf...în pădurea Charn, cred.

- Da, tot terenul aparţine aceleiaşi păduri.

- Iar pădurea aparţine tuturor.

- De fapt, e privată. Să nu te prind pe acolo, o

avertiză, căci zărise în ochii ei luciri sălbatice.

- Nici măcar să mă uit?

- Cum adică "măcar"? Ce altceva ai putea face?

- Nimic. îşi muşcă ea buzele.

- Dacă aud că ai fost pe-acolo, am să mă supăr foarte tare, ceea ce o intimidă şi mai mult pe fată.

- Fosila nu aparţine nimănui, îl înfruntă într-un final. Cum altfel, dacă are mai mulţi ani decât toţi oamenii pământului la un loc? Ce idee stupidă; Paul ar râde de restricţiile de delimitare.

- Oricum, sper că eşti de acord că nu este şi nici nu va fi proprietatea ta.

Din punctul ei de vedere, fosila aparţinea celui ce avea s-o extragă. Oare chiar o credea în stare de o stăpânire ieşită din comun?

- Nu văd de ce am lăsa-o acolo.

- Sper că nu trebuie să repet!

O fixă cu coada ochiului un timp, după care, ca şi cum discuţia ar fi ajuns la sfârşit, luă un pachet din maşină, închise şi porni spre casă. Cathy rămase în urmă, săgetându-l cu ochi înflăcăraţi, cuprinsă din nou de înverşunarea primele lor zile împreună. Nici afecţiunea pentru Charles şi nici disconfortul creat n-o împiedicau să-şi exprime revolta. Altădată, ar fi fost liberă să facă ce vrea cu o astfel de rămăşiţă.

- O voi scoate, rosti răspicat, pălind puţin când ochii lor se întâlniră.

- Cathy, dacă te vei atinge de ea, am să te pedepsesc.sever, înţelegi?

Fata îşi aminti orele de singurătate îndurate la prima pedeapsă şi ezită o clipă. După care se îmbărbătă.

- Nimeni nu-mi poate ştirbi dreptul de a aduce acea rămăşiţă pentru colecţia mea! Paul m-ar fi încurajat.

Se opri dintr-o dată, căci numele tatălui ei avea întotdeauna un efect straniu asupra lui Charles, care se precipită, păstrând totuşi un ton calm.

- Cathy. ai primit vreodată o bătaie bună? la care fata deschise larg ochii, înghiţind în sec. Nici n-ar fi trebuit să te mai întreb! Dar ai să primeşti mai curând decât te-ai fi aşteptat!

- Dacă faci asta.. .n-am să te iert niciodată!

- Nici nu mă aşteptam. Ba chiar sunt sigur.

Grâul strălucea sub razele soarelui. Cathy se plimba dintr-o parte în alta a lanului, pentru a cerceta fosila din diferite unghiuri. Spre marea ei dezamăgire, abia dacă reuşea să desluşească urma acesteia. Ba chiar, din anumite poziţii, devenea invizibilă. Trei ore petrecuse la locul cu pricina încercând să găsească metode de a o scoate, dar piatra era mult prea dură.

Probabil că mulţi alţii i-o luaseră înainte, având în vedere zona accidentată din jurul relicvei; şi toţi experţi, căci nu afectaseră deloc fosila în sine. Trăgând adânc aer în piept, îşi luă ustensilele şi se îndepărtă printre cele câteva şiruri de sârmă ghimpată ce fuseseră instalate pentru a preveni intruşii.

Lucru cert-dacă extragerea ei ar fi fost mai uşor de obţinut, acum ar fi găsit-o doar într-un muzeu. Trecu uşor de obstacole, îşi puse rucsacul pe umeri şi o luă spre staţia de autobuz. Măcar se consola cu ideea că nu-i aducea niciun prejudiciu de imagine unchiului ei.

Si dimineaţă, la micul dejun, mai primise încă un avertisment.
Cathy îl ascultase cu ochii plecaţi, fiindcă nu-l putea lăsa să plece cu inima strânsă. Bărbatul o răsplătise cu un zâmbet larg şi cu un sărut pe frunte.

- Să fii cuminte; o să încerc să vin la sfârşitul săptămânii. Ba chiar sunt sigur; am rezolvat problema ce mă nelinştea.

Coborând din autobuz, Cathy trecu pe la familia Dean. Doamna se afla în bucătărie, făcând sandvişuri. Observă rucsacul, dar nu comentă nimic.

- Cu toţii sunt în sufragerie, draga mea, şi o invită să se dezbrace.

- Care toţi?

- Noel şi Bill au sosit de curând.. .Intră, Bridget o să te pună în temă.

Cathy mai aşteptă câteva clipe, curioasă, poate afla de pe acum secretul, dar gazda o trimise din nou în cealaltă cameră.

Bridget şi Noel se logodiseră, iar la aflarea veştii, Cathy îi felicită, uşor timidă. Se întreba de ce o priveşte Bill atât de prelung şi de insistent. De asemenea, pe tot parcursul vizitei, băiatul se arătă foarte atent cu ea. Avea să se dea o petrecere la un mare hotel din Leicester, la care era şi Cathy invitată.

- Mă întreb dacă ar veni şi unchiul tău? zise doamna, oarecum nehotărâtă, când îl văzu pe Bill sprijinindu-şi capul de umărul fetei.

Exact în aceeaşi dimineaţă, Charles le făcuse o vizită, cerând ca cei doi tineri să nu mai fie lăsaţi singuri. Locul petrecerii de logodnă era unul ales. în mod inevitabil, multe cupluri dintre invitaţi aveau să părăsească la un moment dat sala, pentru a se plimba prin grădină. Cu siguranţă, şi Bill ar fi făcut la fel. Deşi Cathy îi părea prea timidă pentru a se lăsa influenţată de această relaţie, îl înţelegea pe unchiul ei şi dorea să-i respecte dorinţele pe cât posibil.

- Unchiul? Ar fi extraordinar! sări fata.

Nimeni n-ar fi fost mai potrivit pentru a o conduce

în sala de bal-deja se închipuia dansând, deşi la început îl refuzase pe Bill, însă acum învăţase câţiva paşi de la Bridget. Va dansa cu Charles, se va lăsa purtată de braţele lui puternice.Se pomeni uitându-se insistent la inelul prietenei sale, cuprinsă de o emoţie infinită, aproape să verse ceaiul.

A doua zi, trecu din nou pe la vecini, asistând-o pe Bridget la îmbăierea câinilor.

- Bridget, cum e să fii îndrăgostită?

Meditase mult asupra felului cum să formuleze această nelămurire pe care o avea.

- Ai avut vreodată un prieten? zâmbi cealaltă.

- Nu...Dar nici nu mi-am dorit-ceea ce era adevărat. îmi plăcea să fiu singură.

- Este.minunat; pur şi simplu minunat! şi-şi trecu degetele prin blana câinelui.

- Trebuie să fie mai mult de atât! Trebuie!

- Oare? De ce?

- Pentru că. Pentru că te simţi minunat şi când te plimbi prin ploaie, sau când urmăreşti apele repezi ale unei cascade, sau când îţi suflă vântul prin păr. Dragostea nu e la fel! O cercetă pe prietena ei cu ochi întunecaţi. Ce simţi...aici, înăuntru?

- Crezi că te-ai putea.. .îndrăgosti de Bill?

- De Bill? clipi Cathy des. Nu, nu de el.

-Atunci, de cine? Nu ştiu să fi cunoscut pe altcineva. Ai vreun prieten de care n-am aflat?

- Nu, n-am. Ar fi.

Se îmbujoră foarte tare. Nu se putea îndrăgosti tocmai de unchiul ei! Lui Bridget i s-ar fi părut ieşit din comun.

- Voiam doar să ştiu sentimentul. Să o clătesc eu pe Belinda?

Rezemată de marginea unui vârf de stâncă, tânăra adulmeca zările regiunii de câmpie, până spre culmile sclipitoare şi înzăpezite ale muntelui Kinderscout. Bill, care săpa în apropiere, se ridică pentru a o urmări. Profilul fetei se contura artistic pe fundalul cerului senin, precum formele unei adevărate nimfe a văzduhurilor. Ochii ei mari şi luminoşi îi întâlniră pe-ai lui, surâzând inocent şi candid. Adierea vântului îi răvăşea cele câteva şuviţe blonde de pe frunte. Tinându-şi pentru o clipă respiraţia, Bill se întoarse la lucru.

După un timp, fata i se alătură. El găsise o fosilă, iar acum se mândrea cu ea. Doar era un neofit, care abia intrase în rândul colecţionarilor.

- Găseşti o mulţime la baza stâncii, zise ea, pe fundul unui fost lac. Hai să-ţi arăt.

Băiatul o urmări fascinat cum aleargă până la un

firicel de apă, cum îşi strecoară palma la fund şi cum scoate o piesă extraordinar de frumoasă. Si apoi, cum o şterge cu o batistă.

- Poftim, şi i-o întinse, amuzată. Nu le găseşti întotdeauna închistate în rocă. De multe ori, apele ţi le oferă pe tavă; tu trebuie doar să le culegi. Oricum, cele ca asta sunt foarte uşor de extras.

- întotdeauna am considerat că relicvele sunt rare. Dar se pare că tu le descoperi peste tot!

- Nu chiar peste tot. Dar nu sunt rare, trebuie doar să ştii unde să le cauţi.

Se întoarseră pe valea principală de-a lungul râului Callder. De câteva ori, fata trase cu coada ochiului la cel de-alături, pentru a-l feri de eventuale neplăceri. Ajunseră înapoi la maşină fără incidente. Bill îşi puse bocancii şi rucsacul în portbagaj, în timp ce Cathy scoase coşul pentru picnic.

- O să mâncăm lângă apă. Adu pătura, te rog.

Aşezară o masă mare şi îmbietoare. El se aşeză jos, dar ea mai rămase în picioare, cercetând dezastrul, şi sufletul i se umplu de ură. După-masă, făcură câţiva paşi spre şirul de colibe de pe deal. Grupuleţul de case se formase odată cu întreaga vale, cu foarte mulţi ani în urmă, dobândise un farmec aparte pe măsură ce trecea vremea, iar natura lucra în voie. Pentru ca apoi

să intervină mâna omului, pusă pe distrugeri masive...

- Unde a fost casa ta?

Cathy arătă cu degetul.

- Acolo, zise cu amărăciune în glas. Mormanul acela de pietre.

Continuă să scruteze împrejurimile cu pumnii încleştaţi, la fel ca-n ultima zi când îşi pusese acea ultimă dorinţă. Se aşeză, luând un sandviş.

- Cred că te simţi îngrozitor, o înţelese el. Dar cred că iernile treceau teribil de greu. Ce făceai?

- Viaţa mergea înainte, indiferent de anotimp. Te obişnuiai. Găseam o mulţime de lucruri de făcut, şi-i povesti câteva din aventurile ei.

Bill dădea neliniştit din cap; nu reuşea să înţeleagă felul ei ciudat de a fi. Cum putea cineva să se bucure de atâta izolare?

- Te-ai întoarce, dacă ai putea? Chiar ţi-ai relua vechiul stil de viaţă?

Ea se pierdu din nou printre colibele din depărtare. Omul acela îi schimbase complet viaţa, şi provocase moartea tatălui. Stia că nu-l va ierta niciodată, dar. Brusc, se pomeni gândindu-se la Charles. Fără toate acele evenimente, nu l-ar fi întâlnit pe el. Confuză, şi oarecum autoînvinovăţindu-se, trebuia în cele din urmă să accepte adevărul. Viaţa ei nu însemnase mare lucru

până să-l găsească pe el!

Sentimentele ce o legau de unchiul ei difereau complet de afecţiunea pentru Paul, pentru Bridget sau pentru Noel. Bătăile inimii i se accelerară alarmant. Dacă aceasta era dragostea.. .oare ce simţea Charles? încerca din răsputeri să privească totul indiferentă, dar gândurile îi zburau aiurea, intensificându-i teama. Charles o luase sub aripa lui dintr-un sentiment de responsabilitate, şi se purta precum un gardian. Mai degrabă s-ar fi ataşat de o fată ca Beryl, care avea un oarecare sentiment al lumii "civilizate".

Sorbi mecanic din ceaiul oferit de Bill, care încă mai aştepta un răspuns.

- Nu.. .nu ştiu. Chiar nu ştiu.

Capitolul 1

A doua zi, pe la prânz, Charles conducea spre casă, încă nesigur în ce priveşte atitudinea pe care s-o abordeze de faţă cu Cathy. Trăsăturile feţei i se încordau ori de câte ori îşi amintea de cuvintele lui John despre cuplul văzut pe stâncă. La început nu-l interesase prea mult, prentru că cei doi nu încălcau vreo proprietate, dar fiindcă prietenul său remarcase agilitatea fetei, Charles luase binoclul, cercetând înălţimile.

O singură fiinţă putea sta atât de mândră şi de semeaţă în vârful muntelui, ca o creatură sălbatică ce-şi supraveghea domeniul; o siluetă perfect arcuită printre formaţiunile atemporale de pe valea râului Callder.

Bărbatul tresărise; putea fi oriunde la momentul respectiv; l-ar fi putut observa atât de uşor.

Cum de permisese doamna Dean o asemenea excursie? Dintr-o dată, realiză că fata omisese acest amănunt în mod intenţionat.. .la fel cum nu-l anunţase nici pe el. Ghicise că n-ar fi obţinut acordul vreunuia dintre ei.

Coti la stânga pe alee, şi fata îi ieşi în întâmpinare ca de fiecare dată, când se opri brusc, vizibil intimidată. Parcă ceva o reţinea. Ochii îi scăpărau, iar buzele îi fremătau uşor, însă el nu remarcă nimic din

toate acestea, mult prea preocupat de propriile-i gânduri. Notă în schimb un aer de vinovăţie şi se încordă, trântind zgomotos portiera, în mod intenţionat.

- E cineva în sufragerie?

- Da.

- Atunci, vino sus! Vreau să vorbesc cu tine!

- N-am făcut nimic rău. îl urmă ea, reticentă.

Charles îşi aruncă valiza pe pat după care se întoarse pe călcâie, întrebând-o de ce s-a dus la Derbyshire fără permisiunea lui. Fata păli şi se făcu mică, sporindu-i şi mai mult furia şi suspiciunile.

- Stiai foarte bine şi weekendul trecut, când mi-ai povestit despre acest Bill, că ai să pleci cu el, nu?

De teamă,Cathy nu reuşea să articuleze niciun cuvânt.

- Ti-ai înghiţit limba?

- De unde ştii?

- Asta e treaba mea! Răspunde-mi; de ce te-ai dus fără permisiunea mea?

Fata stătea nemişcată în faţa lui, amintindu-şi de noile sentimente pe care şi le descoperise cu o zi înainte. Adormise cuprinsă de emoţie, anticipând momentul în care avea să vadă maşina pe alee.. .Iar acum, chipul lui devenise mai rigid şi mai sever ca

niciodată.

- Nu-mi dau seama de unde ai aflat, zise ea cu capul sus şi cu pumnii încleştaţi, dar nu cred că are importanţă dacă am sau nu permisiunea ta. N-am nevoie de acordul nimănui ca să mă duc.. .să-mi văd locul de baştină. încă de la început ţi-am spus că nu mă conformez şi că Paul.

- Nu-mi mai expune filosofia total defectuoasă a tatălui tău. Dacă s-ar fi ocupat mai îndeaproape de sarcinile lui, mi-ar fi fost mai uşor acum. Si atâta timp cât sunt responsabil pentru bunăstarea ta, ai să mă asculţi.

- Ce subtil! Adică vrei să mă supun ordinelor tale; dar n-am s-o fac. Si nici nu mă interesează cum priveşti ideile lui Paul; eu tot am să cred în ele! şi izbucni în lacrimi. Niciodată nu m-am supus nimănui; şi n-am s-o fac tocmai acum. Dacă e nevoie, îmi caut de lucru!

Bărbatul încremeni. Cathy se aşteptase la o ceartă în toată regula, dar era conştientă că tot el va avea câştig de cauză.

- Eşti naivă, rosti el răspicat.

- Asta mă consideri, nu? O copilă proastă care are nevoie de protecţie. Dar sunt mai în vârstă decât Bridget, care. Ah, nu înţelegi! Vrei să te privesc ca pe un tată., plecă fata ochii, emoţionată.

- Adică? Nu, draga mea, şi glasul îi redeveni moale, nu asta vreau.

- Nu? Atunci? întrebă ea. Cum ai vrea să.

- Stiai că vei pleca, nu?

- Da; discutasem.

- Si de ce n-ai spus nimic?

- Presimţeam că n-ai să fii de acord, ezită ea.

- Si dacă eram?

- Aş fi mers.

- Cu siguranţă. Ce-aţi făcut toată ziua?

- Am strâns fosile şi am făcut un picnic la malul apei.

- Atât?

- Si ne-am plimbat. Ce-ar mai fi trebuit să facem?

Bărbatul râse uşor, după care îşi recăpătă figura serioasă,
cerându-i să promită că nu se va mai duce pe-acolo niciodată. Cathy, rănită în setimentele ei, nu-i observă nervozitatea şi nici insistenţa. Acceptă, amintindu-i totodată că n-avea niciun mijloc de transport personal, doar dacă nu se mai oferea Bill. Expresia feţei lui se crispă din nou, dar Cathy păşi repede spre uşă, fără a-i da posibilitatea să mai continue.

- Pot să plec? Nu mai ai nevoie de mine, nu? întrebă palidă, dar calmă şi mândră, cu un glas surprinzător de

clar.

- Eşti o mică pacoste, fata mea, zâmbi el. Mă mir că răzbesc cu tine. Nu mai am nimic de adăugat; poţi pleca, şi începu să despacheteze.

Cathy coborî, meditând asupra schimbării din inflexiunile vocii lui Charles, şi asupra figurii lui impunătoare care-i domina acum imaginaţia. îi părea cu totul ieşit din comun să reacţioneze astfel; doar nu făcuse decât să-i ascundă plecarea cu Bill. O cuprinse un sentiment de nefericire, ştergându-i din suflet toată emoţia anticipării sosirii lui. Nu mai ştia la ce să se aştepte din partea unchiului, dar niciodată nu-şi închipuise că weekendul poate începe atât de dramatic. în mod clar, ea şi cu Charles nu aveau sentimente comune. El nu simţea niciun fior cald, altfel nu i-ar fi vorbit atât de aspru şi nici n-ar fi rănit-o cu privirile acelea veninoase.

Incapabilă să înfrunte atitudinea sfidătoare a Moirei, Cathy se aşează pe scări, cu faţa în palme. întunecimea, senzaţia apăsătoare din cauza bârnelor de stejar, colţurile umbrite, aerul îmbătător de mosc.Se înfioră, închistată, terifiată la gândul că n-avea să scape niciodată.

Dar totuşi, reuşise a scăpa. Pentru câteva ore, acolo sus, de-a lungul Râului Vânătorilor, în mijlocul brazilor,

acolo unde în cântec de greier mlaştinile se întindeau purpurii, sub cerul senin. Deasupra înaltelor păduri de cedri, cu încrengăturile lor necunoscute prin care se jucau razele soarelui.

Acesta era habitatul ei natural, acolo unde se simţea liberă. De ce oare el n-o înţelegea şi-i refuza descătuşarea? Cu ce drept îi controla vizitele? Atitudinea lui depăşea limitele explicabilului; şi mai ales aversiunea faţă de Bill. Si totuşi, obiecţiile lui Charles n-aveau de-a face cu Bill, căci îi ceruse să nu meargă, nici chiar singură. Se încruntă, negăsind o explicaţie clară. Apoi, brusc, se însenină-Bill avea să rămână pentru petrecerea din seara următoare... ba chiar rămânea până marţi.

- Iar ai probleme? o întâmpină Moira cu un rânjet. Nici nu mă
mir; dacă şi lui îi vorbeşti cum te răsteşti la mine.
- Nu m-am răstit niciodată!
- Dar acum?
- Mă rog, dacă dumneavoastră vă răstiţi.
- Deşi nu-ţi place, trebuie să-ţi atrag atenţia că totul s-a schimbat de la venirea ta. Adesea mă întreb care e motivul pentru care Charles te-a adus aici. Mă îndoiesc că dintr-un sentiment de responsabilitate; dar sigur regretă acum.

Cu ochii înflăcăraţi, Cathy rămase tăcută. îşi aminti de recenta vizită cu Bridget la o prietenă a acesteia în Leicester, într-un apartament. Fata plecase de-acasă din dorinţa de independenţă, dar chiria era prea mare şi spera să găsească o colegă.

- Dacă unchiul regretă, are să-mi spună personal acest lucru. Nu cred că se mulţumeşte cu aluziile dumneavoastră! şi se ridică să iasă.

- Câtă nesimţire! Am să-i spun lui Charles cu ce ton îmi vorbeşti.

în aceeaşi clipă apăru şi stăpânul casei, mutându-şi privirea când la una, când la cealaltă.

- Spune-i acum! vorbi femeia, aprinsă.

- Ce se întâmplă?

- întreab-o!

Strecurându-se printre ei, Cathy fugi pe uşa principală. Se alătură lui Steve în umbrar. Bătrânul moţăia cu ochelarii pe nas şi cu ziarul căzut la picioare. Cathy se opri, studiindu-l - o mână îi căzu în lături, şi întreg corpul îi tresărea la răstimpuri, parcă mişcat de convulsii, cocoşându-se tot mai mult. I se făcu milă de el. Cum era oare să ajungi la optzeci de ani, singur pe lume?

- Steve.de ce nu mergi sus să te odihneşti ca lumea? şi se aşează pe un scăunel alături.

Bărbatul, de un calm imperturbabil, rămase tăcut, meditativ.

- Ce cauţi aici, fata mea? Mi s-a părut mie, sau am auzit maşina lui Charles? De obicei nu-ţi mai rămâne timp pentru nimeni când e el în preajmă, şi-şi puse ochelarii pentru a o privi mai bine, după care îşi reluă lectura.

- E ocupat. Steve, ai avut rude?

- Presupun că am avut o mamă, clipi el curios. Da.cred că da.

Cathy începu să râdă şi-i luă ziarul din mână. El îi arătă un anumit articol. îngrozită, citi despre un intrus care încercase să extragă o fosilă rară dintr-o stâncă de pe terenul de golf; proprietarii terenului încercau să găsească alte mijloace de securitate, căci sârma ghimpată fusese şi ea distrusă. Fata se înroşi sub privirile întrebătoare ale bătrânului.

- Gardul era în regulă când am plecat eu. cred că au mai fost şi alţii.

- Am furat eu ziarul. Mai bine să nu-l vadă, nu?

Cathy îşi duse repede mâna la gură, şocată de posibila reacţie a lui Charles în cazul în care ar fi văzut articolul.

- Mulţumesc, Steve. Crezi că-şi pot da seama cine a fost? Or să sune la poliţie? întrebă ea, regretând pentru

prima oară ce făcuse. Ce se va întâmpla?

- Nu mi-aş face prea multe griji, şi înfundă ziarul într-un colţ. Posibil să nu descopere niciodată. Ziceai că n-ai distrus tu gardul?

- Stii bine că n-aş face aşa ceva. Altcineva a intrat, dar nu ştiu de ce, pentru că eu m-am putut strecura pe sub el.

- Te cred.. .Dar să nu mai faci aşa ceva. Si Charles e doar un om şi.. .Trebuie să recunoşti că ai fost un fel de încercare grea pentru el, adăugă după o clipă de meditare.

Ochii ei scânteiară, amintindu-şi din nou de apartamentul prietenei lui Bridget.

- Presupun că te-a tentat relicva aceasta, reveni el după un timp. Mda, ziceai că vrei să-mi arăţi ceva.

- Da, era un anunţ. L-am căutat şi cred că l-am lăsat în maşină. Mă duc să văd dacă-l găsesc; unchiul a lăsat-o descuiată.

Cathy găsi anunţul acolo unde-l lăsase. Pe scaunul pasagerului se afla o servietă de-a lui Charles pe care n-o închisese bine, şi câteva foi căzuseră pe jos. Le ridică-planuri, grafice şi printre ele.Imposibil! întoarse harta pe toate părţile

- harta lui Paul pentru zona în care se construia nenorocitul acela de rezervor. Se pierdu nedumerită în

gânduri, amintindu-şi interesul pe care Charles îl arătase faţă de acel desen. Ba chiar nu se interesase de nicio altă zonă, în afara celor unde se construia rezervorul. .oare la ce-i trebuia? Si de ce o luase fără s-o întrebe? Să o fi luat din morman sau.Şocată, realiză că o luase chiar din camera ei. De ce?

Se întoarse la umbrar cu anunţul şi i-l dădu lui Steve, absentă.

Să-l întrebe? Cu siguranţă, exista o explicaţie logică. Doar era pasionat de hărţi şi ar fi putut sta să citească una la fel de bine cum alţii citeau cărţi. Dar în acest caz, îi putea pur şi simplu cere harta. în mod cert o voia, dar nu dorea ca ea să afle!

Cu gândul la descoperirea făcută, Cathy îl salută pe Steve, întorcându-se la maşină. înainte ca ea să ajungă, îl văzu pe Charles, care tocmai îşi lua servieta. Ambii se opriră pentru o clipă în poziţia în care se aflau, după care ea se apropie, fără însă a-i menţiona gândul ce o măcina. Stia că l-ar fi pus într-o postură delicată, ceea ce nu-şi dorea niciunul dintre ei. De asemenea, cu altă ocazie, el îi atrăsese atenţia că hârtiile lui erau personale şi că-i displăcea ca alţii să le atingă, chiar dacă au căzut pe jos. Deci nu prea avea cum să-i ceară lămuriri fără a ieşi puţin şifonată, astfel că încercă să-şi scoate această problemă din minte.

- Te-ai supărat? Din cauza Moirei? se interesă fata.

- Cred că amândouă sunteţi de vină acum.Ti-ar păsa dacă sunt?

Cathy îi luă braţul, potrivindu-şi pasul cu al lui, fără a-i răspunde pe dată.

- Abia aşteptam să vii, murmură fata.

- Iar eu ţi-am stricat planurile, nu? zise Charles după un timp.

Ea confirmă din cap. Se lăsă din nouă tăcere; fiecare câştiga
teren în faţa celuilalt.

- Poate că ar fi trebuit să-ţi spun.. .despre Derbyshire.

Intrară în hol şi el se opri la măsuţă, luă o legătură de chei din
buzunar, încuie servieta şi o lăsă acolo. Ceva îi dicta fetei să-l întrebe dacă-şi rezolvase problemele.

- Da, mulţumesc. în curând, am să-ţi povestesc totul.

Cathy se încruntă. Ciudat că-i mulţumise. Poate că se referea
la întrebare, dar ceva îi sugera că e mai mult de-atât. Tonul folosit, însă, o făcea să uite totul deocamdată. îi zâmbi, copleşită de aceeaşi emoţie pe care nu şi-o mai nega acum.

- Sunt aşa de fericită. şi-şi înfrână impulsul de a-l

tutui. Pot să.pot să-ţi spun pe nume? Deşi poate nu-ţi place.

- Din contră, aş fi încântat.

Se alăturară Moirei în sufragerie. Sosi şi Beryl pentru ceaiul de după-amiază, şi ochii-i licăreau straniu când îi salută pe ceilalţi. în ultimele săptămâni se petrecuse o schimbare înlăuntrul fetei, mai ales de la piesa de teatru văzută împreună cu Charles. îl privea pe fratele ei vitreg, iar acesta îi răspundea cu un surâs candid, în care ea se cufunda toată, complet absorbită. Indiferent de motivul transformării ei, n-avea legătură cu persoana lui Charles.

- Te-a căutat doamna Dean? începu fata. Bridget s-a logodit şi am fost cu toţii invitaţi la petrecere.

- M-a sunat de curând, răspunse el absent.

Cathy bănuia că unchiul nu agreea prea mult astfel de manifestări, dar află cu surprindere că acceptase invitaţia.

- Vii şi tu? se minună Cathy, radiind. Are să fie o ceremonie pretenţioasă. Sper ca rochia mea să fie potrivită.

- De unde ai asemenea idei?

- Toată lumea le are. Nu-ţi place?

- Nu în mod special. Ce te face să crezi că rochia ta nu e potrivită?

- Păi, eu am una lungă, explică Beryl, la fel şi Bridget.

- Dar eu am să fiu în ordine cu una scurtă, nu?

- Poate. Nu toată lumea are să poarte rochii lungi. dar acestea arată mai elegant.

Mai târziu, unchiul şi nepoata făcură o vizită vecinilor, şi primiră invitaţia de a rămâne la cină. Charles părea foarte mândru de Cathy şi se bucura s-o vadă în largul ei. Familia Dean cultivase o puternică afecţiune pentru fată, iar aceasta din urmă se simţea mai bine primită aici decât la fermă. După masă, fetele se retraseră pentru a spăla vasele, după care urcară în camera lui Bridget. Dincolo, Cathy nu umbla la fel de nestingherită prin casă.

- Mâine trebuie să mergem în oraş, o anunţă Charles pe drumul de înapoiere. Să-ţi cumpăr o altă rochie.

- A, nu, nu e nevoie.

El se opri pentru a-i cerceta eleganţa-un sacou perfect croit pentru trupul ei şi pantofii scumpi-şi zâmbi în sinea lui.

- Ai rămas fără bani? râse el, spre uimirea fetei.

- Voi încerca să fiu mai atentă cu economiile, dar toate hainele sunt atât de drăguţe. Mi-e greu să le rezist.

- Nici nu trebuie, Cathy. îţi prinde bine din când în când să te răsfeţi.

Tonul lui ascundea o oarecare tandreţe, iar braţul lui se arcui mai bine sub al ei. Tocmai treceau prin dreptul fermei domnului Morgan. Preţ de o clipă, Cathy simţi nevoia stringentă de a clarifica problema hărţii şi să-l întrebe cum aflase de excursia ei.
Dar din precauţie, păstră tăcerea, pentru a nu-i strica buna dispoziţie. însă nelămurirea continua s-o macine, căci cele două amănunte se corelau într-un mod inexplicabil în mintea ei. După un timp, încercă să ignore problema, convinsă că Charles îi va da o explicaţie atunci când va fi pregătit.

- Mergem în oraş mâine, repetă el aproape de casă. O să-ţi cumpăr eu rochia. Refuz să-o conduc pe nepoata mea dacă nu e.. .îmbrăcată adecvat pentru ocazie.

Modul în care rostise acele cuvinte precum şi licărirul ochilor săi mai că-i dădeau anumite speranţe fetei. Când intrară, el o trimise imediat la culcare, din cauza orei târzii. Lui Cathy i-ar fi plăcut să mai stea doar cu el, căci restul se culcaseră, însă Charles deja îşi luase servieta şi începuse a urca scările. Când ajunseră sus, se aplecă şi o sărută pe buze, făcând-o să roşească intens.

- La ce te gândeşti? râse bărbatul. Că Paul nu te-a

sărutat niciodată aşa?

- De unde.. .ştii? se miră ea cu palma peste buze ca şi cum ar fi vrut să-i simtă sărutul.

- Nu contează. îmi pare rău că te-am luat din scurt cu excursia, dar am să-ţi explic motivele mele în curând. Mă mai gândesc, între timp; mă gândesc foarte serios.

- Da?...La ce?

El se mulţumi doar să-i sărute fruntea şi să-i ureze noapte bună.

Dansând cu Bill, Cathy nu-şi putea lua gândul de la ochii lui Charles care o urmăreau prin toată încăperea. Era îmbrăcată într-o rochie fină de un verde-aprins. Ca de obicei, se ţinea dreaptă, păşind suplu. De fiecare dată când îi întâlnea privirea îşi zâmbeau reciproc, iar inima ei tresărea. La un moment dat se împiedică, şi Bill se scuză.

Următorul dans îi era oferit lui Charles. Trupul lui îl sprijinea pe-al ei cu toată forţa, iar mâna sa rece îi ţinea spatele. îi complimentă atât apariţia cât şi cunoştinţele de dans, apreciind munca depusă de prietena ei.

- Sunt aşa cum ţi-ai dorit? îşi ridică ea graţioasă ochii spre el.

- Nu chiar, detensionă el momentul.

Câteva clipe mai târziu, fata stătea din nou alături de Bill, urmărindu-l pe Charles dansând cu doamna Dean şi cu Beryl.

- Crezi că e ceva între ei? încercă băiatul.

- Adică..să fie îndrăgostiţi? Nu, nu cred. de fapt, era convinsă. Beryl a fost logodită; nu ştiu ce s-a întâmplat, dar s-a rupt relaţia. Steve crede că mama ei a refuzat pe motiv că bărbatul era cam sărac.

- Sunt sigur că Beryl e destul de matură ca să decidă singură.

- Steve zice că Moira s-a certat rău de tot cu acel Eric, care se pare că a ieşit pe uşă şi a doua zi s-a logodit cu alta.

- Aşa de repede?

- Da. Si Bridget o cunoaşte pe fată, şi nu e la fel de drăguţă ca Beryl.

- N-aş zice că Beryl e prea atrăgătoare, dar privind-o cum aluneca alături de Charles ar fi vrut să-şi retragă cuvintele.

- Pe-atunci arăta groaznic. Dar în ultimele zile s-a schimbat; în
bine.

Ceilalţi doi râdeau. La un moment dat, chiar se apropiară şi mai mult; fără îndoială, Charles păstra o adâncă admiraţie pentru cea care dansa cu el.

- S-ar putea să fie îndrăgostiţi, repetă Bill. Se potrivesc. Câţi ani are ea?

- Douăzeci şi şase.

- Potrivită. în curând o să primim o altă invitaţie la nuntă.

Cathy păli exact pe finalul dansului, încât unchiul ei o cercetă
din priviri nerăbdător, după care se interesă dacă e bine.

- Da.

El insistă s-o ducă acasă fiind trecut de ora unsprezece. Nimeni nu protestă.

- O să plecăm curând cu toţii, zise gazda petrecerii. Iar Cathy nu pare obosită.

- Putem să mai stăm puţin?

- Eşti extenuată, draga mea.

- Te rog, Charles.! imploră ea cu ochii mari.

Ezitând la început, bărbatul o ridică şi o duse în sufragerie. Deşi nu mai era foc, rămăsese o boare călduţă de la radiatoarele electrice. Se aşezară pe canapea şi Cathy studie camera timp de câteva clipe. Nimeni nu părea interesat de casa în sine, deşi era aranjată cu foarte mult bun-gust, favorizând luminozitatea. Cu toate acestea, când se gândea la fosta ei căbănuţă, Cathy simţea că luminozitatea nu e

atât de importantă, pentru că aceasta din urmă era mobilată sărăcăcios, demodat, iar pereţii aveau doar un strat de var. înseamnă că atmosfera făcea totul. Aici nu găsea aceeaşi dragoste sau căldură. închise ochii; inspiră mirosul butucilor care ardeau în sobă, îl revăzu pe Paul aplecat asupra studiilor sale, se imagina pe sine la picioarele lui, încercând să-l ajute. Aceasta fusese adevărata dragoste şi afecţiune, care aduceau în fiecare cămin din ţinutul mlăştinos o pace unificatoare. Dragostea şi căldura.

- Ce s-a întâmplat, drag.? începu el cu privirea aprinsă. Cred că mi-am pierdut copila.arăţi extraordinar în seara aceasta, draga mea.

- îmi place aşa, să stau cu tine şi totul să fie liniştit, şi îşi sprijini capul de umărul lui, lăsându-se învăluită de o senzaţie reconfortantă, uitând de viaţa de dinainte.

- Te-ai distrat în seara asta? Am văzut că toţi băieţii te-au invitat.

- Dar eu te-am vrut doar pe tine. întotdeauna te vreau pe tine, Charles, şi se ridică brusc, temându-se de senzaţia necunoscută. Beryl arăta foarte bine în seara asta.

- Se vede că e mai fericită, şi tocmai în clipa aceea apăru şi cealaltă fată.

- Tot aici eşti, Cathy? Credeam că ai ajuns deja în pat, pari foarte obosită.

Cathy dădu să plece, parcă sub cerinţa celor doi deopotrivă.

- Da, sunt obosită, şi cuvintele îi fremătau pe buze. Noapte bună.

Ceilalţi îi răspunseră dezinteresaţi, şi întorcându-şi capul, o
văzu pe fată aşezată exact în locul de unde plecase ea.

Abia duminică după-amiază, Charles află despre escapada lui Cathy pe terenul de golf. Proprietarul îi adusese o dovadă imbatabilă a prezenţei nepoatei sale pe terenul lui şi-i dădu chiar şi data exactă. Se dovedi a fi un om înţelegător, iar Charles se oferi să-i plătească daunele pentru gardul distrus, astfel că situaţia se calmă.

După plecarea musafirului, Charles se întoarse posomorât, cu buzele strânse. Nu-l interesau atât banii, cât umilinţa suferită când îl rugase pe tip să treacă cu vederea. Trimise după Cathy, care se afla cu Steve pe-afară. Fata veni numaidecât, şi-l găsi pe Charles cu spatele la fereastră, chipul fiindu-i umbrit de luminozitatea scăzută.

- Cred că îţi aparţine, ridică el o carte de pe masă pe care i-o întinse foarte serios, şi ea păşi spre el.

- Caietul meu de teren? De unde l-ai luat?

- Unde l-ai lăsat?

- în camera mea.cred, şi brusc îşi aminti speriată de ultimele notiţe pe care le făcuse. L-am lăsat.?

Simţi un nod în gât şi nu mai găsi cuvinte să continue.

- Pe o margine din scuar; cu numele tău, adresa şi data exactă când ai încercat să extragi fosila, rosti el pe un ton înfricoşător, şi tânăra începu să tremure.

- Si cum de l-ai recuperat.. .adică l-a adus cineva?

Felul în care Cathy îşi plimba neliniştită ochii când spre el, când spre paginile caietului, tremurul glasului ei şi-al gesturilor, toate îl enervau pe Charles la culme, dar reuşi să-şi păstreze autocontrolul. Altfel, nimic nu l-ar fi satisfăcut mai mult decât s-o prindă de umeri, s-o scuture sălbatic.

- Nu mai sta acolo punând întrebări stupide! De ce-mi faci atâtea probleme? Si de ce ai tăiat gardul?

- Nu eu.. .Ah, unchiule, doar nu crezi că eu am făcut-o? Cum aş fi putut? Am trecut pe sub. dar recunoaşterea faptei doar înrăutăţi situaţia. Si nici nu m-am apropiat de porţiunea de gard de la şosea.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, timp în care fata realiză greşeala făcută. îşi duse o palmă la buze.

- Nu cred că am zis nimic despre alt gard. Dar dacă tot n-ai fost pe-acolo, poate-mi spui şi mie cine l-a

distrus?

Cathy nu răspunse; stătea cu capul sus şi cu ochii înlăcrimaţi. Oare Charles o credea în stare de un asemenea act de vandalism? Doar o cunoştea foarte bine. Nu reuşi decât să bâiguie cum că nu era vinovată de distrugerea gardului. El o întrerupse, dezgustat.

- Nu mint! ridică ea tonul.

- Atunci, de unde ştii că a fost distrus gardul?

Pentru a termina cu tensiunea creată, Cathy admise că citise totul într-un articol, şi se învinovăţi că furase ziarul pentru ca el să nu-l vadă. Mărturisirea îl lăsă fără cuvinte, iar Cathy îi spuse şi de încercările efectuate fără succes de alţii dinaintea ei, precum şi de cei care o urmaseră, fiindcă ea nu distrusese nimic la locul respectiv.

- Nu mai suport, înţelegi?! încă de când ai venit, mi-ai făcut numai probleme. N-am de gând să mai accept ca oamenii să mi se plângă de tine.. .Ştii că puteam să fiu chemat în judecată? Si nici nu mai tolerez alte amenzi pe care trebuie să le plătesc din cauza plimbărilor tale!

- Dar n-am. Nu e nevoie să plăteşti. şi negă din nou acuzaţiile aduse. Charles , crede-mă, n-am fost eu.

- Nici nu mai ştiu ce să cred.sau la ce să mă mai aştept pe când ajung acasă.

- Ce nedreptate.

- De-acum înainte ai să uiţi ideile absurde ale tatălui tău, şi ai să faci ce-ţi spun! Şi să ştii că nu mă impresionezi cu lacrimile tale! Şi dacă se mai întâmplă ceva asemănător, am să-ţi dau eu un motiv adevărat ca să plângi!

Capitolul 8

Cathy păşea agale pe cărarea ce ducea la chioşc, analizând nefericită vorbele unchiului, admiţând valoarea lor de adevăr. Apoi, trecu la apartamentul din Leicester şi intră la Steve cu o replică pe buze:

- Steve, ce fel de slujbă crezi că mi s-ar potrivi?

Bărbatul îşi luă uşor ochelarii de pe nas, fixând-o grav.

- Cred că e timpul să-mi câştig singură existenţa. Charles nu mă poate ţine la infinit.

- Deci, acum îi spui pe nume.. .Chiar mă gândeam când ai să ajungi aici, şi făcu o pauză. Eu am venit în casa asta când Charles avea nouă ani; ştiu totul despre familie de la tatăl lui şi eram sigur că nu poate avea o nepoată.

Cuvintele nu mai necesitau alte explicaţii. Fetei îi venea să urle, dar durerea copleştitoare îi înfrână pornirea. Reveni la întrebarea de mai înainte.

- Charles ştie ce plănuieşti?

- Nu, încă nu i-am spus. Mă gândeam să găsesc ceva mai întâi.

Se abţinu să menţioneze că vrea să plece de acolo. Simţea, de
altfel, că bătrânul ar da-o de gol, iar Charles probabil avea să încerce s-o convingă să-şi schimbe părerea.

- M-am tot sucit şi nu găsesc altceva mai potrivit

decât vânzătoare.

- Nu e de tine, zise celălalt, exact ca Charles cu ceva săptămâni în urmă. în spatele tejghelei, ai să te simţi ca într-o cuşcă. Mai bine te-ai consulta cu el. Deşi nu-l văd prea fericit de hotărârea ta; şi nici nu cred că te va lăsa.

- N-are cum să mă oprească! se agită ea. Sunt foarte hotărâtă, fie că-i place sau nu!

- Deci.v-aţi certat? Mă întreb din ce cauză? şi-ncepu să-şi şteargă ochelarii. îmi spui?

Cathy ezită, dorind să-şi retragă cuvintele furioase care stârniseră curiozitatea lui Steve. Din punctul ei de vedere nu fusese o ceartă, căci ea singură se lăsase descoperită în situaţia cu gardul. Ea personal nu intrase într-o ceartă, ci doar pledase pentru nevinovăţia ei, încercase a-l îmbuna, dar el rămăsese neclintit în convingerile sale, pierzându-şi răbdarea. Deşi existau şanse să riposteze la decizia ei de a pleca, se va simţi mult mai uşurat că va scăpa de o pacoste.

- A aflat de întâmplarea cu fosila, explică fata. Mi-am lăsat caietul de teren în perimetrul acela şi proprietarul l-a găsit şi l-a re turnat. Iar Charles trebuie acum să plătească distrugerile.
Steve.. .şi tu crezi că eu sunt de vină?

- Nu; şi el are să-şi schimbe părerea, după ce se va

mai calma. Ţi-a făcut o scenă?

- Mi-a zis.. .că i-am făcut numai probleme încă de la început. Şi aşa e, Steve. Am ştiut doar să-i aduc necazuri şi să profit de banii lui, iar acum a ajuns la capătul răbdarii.

- Lui Charles nu-i pasă de bani. Dar ştii bine că n-ar fi trebuit să te apropii de terenul de golf. Doar nu te aşteptai să fie mulţumit de isprava ta. Dar nu l-aş lua prea în serios; are să uite curând. în ce priveşte slujba.Sper că n-ai de gând să ne părăseşti?

-Ar fi mai potrivit s-o fac, înainte să dau de alt bucluc, zise ea tristă.

Steve îşi puse ochelarii în lumină, apoi pe nas şi o privi peste lentile.

- Du-te la tine şi mai meditează, fata mea. Cu toţii spunem lucruri neintenţionate; de multe ori îi rănim pe ceilalţi şi după aceea ne căim.

Nu chiar toţi, oftă fata în sinea ei amintindu-şi de Paul, care n-o ocărâse niciodată..Dar nici ea nu-l provocase vreodată, aşa cum se întâmpla acum.

După ceai, Cathy merse la vecini. Era prima oară când pleca de-acasă, în prezenţa unchiului. Doamna Dean o primi surprinsă, întrebând dacă Charles plecase deja.

- Nu, mâine. Bridget e plecată?

- S-a dus la plimbare cu Noel. Dar Bill e dincolo, ascultă
muzică. Du-te la el, draga mea.

Bill o întâmpină fericit, şi opri magnetofonul.

- Ce surpriză, nu mă aşteptam să te văd până mâine. Vrei să mă însoţeşti la o plimbare? se oferi el văzând-o supărată.

Cutreierară câmpiile, stârnindu-i lui Cathy dorul de ţinuturile natale şi retrăi senzaţia pe care i-o dădea atingerea moale a ierbii sub tălpile goale. O cuprinse o dorinţă nestăvilită de a se întoarce acolo şi-l rugă pe Bill s-o mai ducă. Băiatul acceptă numaidecât şi se oferi să sune pentru a închiria o maşină.

- Mi-au spus că au una disponibilă oricând. Vin să te iau mâine dimineaţă.. .pe la nouă.

- Vino mai târziu. De obicei Charles pleacă la opt, dar poate decide să mai rămână. Să fie pe la nouă jumătate.

Ajunseră la Derbyshire la prânz. Era o zi plăcută cu cer senin, şi cei doi hoinăriră peste dealuri şi coline uşor de escaladat, apucând când pe-o cărare, când pe alta, la întâmplare. La un moment dat se opriră pentru a lua o gustare, dar pe la trei se întoarseră la maşină, fiindcă le era foarte foame. O lăsaseră la poalele podului Callder. După ce strânseră, Cathy rămase cu

privirea aţintită spre Râul Vânătorilor.

- Vrei să vezi ce-a mai rămas din străvechea stâncă Hall? Iar Bill încuviinţă. Nu prea mai sunt multe de văzut, adăugă în sens de scuză, căci îşi dorea foarte mult să meargă sus.

Astfel, reuşi să-şi atingă scopul-acela de a urca din nou coastele muntelui pentru a ajunge deasupra văii şi a simţi vântul izbindu-i faţa, mâinile şi picioarele, căci nu se ştia dacă va mai ajunge aici vreodată. Pe la jumătatea drumului, însă, fata hotărî să abandoneze. Din instinct, îşi dăduse seama că stă să se lase ceaţa, şi în plus, modul lui Bill de a se căţăra o îngrijora. Nu era atent şi-i desconsidera avertismentele.

- Ceaţă? se miră el arătând spre cerul senin ce lăsa să se întrevadă vârfurile munţilor. Nu e niciun semn de ceaţă!

- Trebuie să ne grăbim înapoi. Se coboară cu rapididate, iar cei de pe şosele sunt adesea luaţi pe nepregătite. Dacă o luăm la pas de-acum, vom reuşi să trecem chiar şi de câteva dintre platourile mai înguste înainte ca pătura să devină cu adevărat opacă. Altfel, n-o să mai poţi conduce din cauza vizibilităţii reduse şi a serpentinelor buclucaşe.

După câteva proteste, Bill acceptă decizia, susţinându-şi totuşi părerea.

- Ai grijă! îl avertiză la punctul cel mai îngust al potecii. Fii atent la falii. Cursul apei, continuă ea să-i explice, îşi taie calea prin interiorul malului, şi chiar dacă acesta îţi pare foarte sigur, dedesubt poate fi doar un gol. Cărarea n-a fost reparată de ani de zile, iar apele au săpat foarte mult şi ele.

Cathy medită în sinea ei la ideea că aceeaşi cărare fusese odată destul de încăpătoare încât să permită căruţelor, nu doar cu locatarii din zonă ci şi cele cu turişti, să facă plimbări de-a lungul apelor. Cum Bill nu părea că acordă mare importanţă cuvintelor ei, fata se mulţumi să meargă înainte, gândindu-se că el doar o va urma. După o vreme de mers în tăcere, băiatul îşi aruncă privirea sus, în vârful muntelui şi recunoscu intuiţia lui Cathy.

- Şi uite ce rapid coboară! şopti, fiindcă soarele deja devenise doar un disc palid, peste care trecea o pâclă deasă. Nici nu mă aşteptam.

Dintr-o dată, Cathy se simţi trasă de mânecă. Bill alunecase cu capul înainte pe panta abruptă a colinei, agăţând-o şi pe ea. în rostogolirea lor, ea reuşi să se desprindă de Bill, şi ateriză pe ambele picioare. îşi scrânti puţin gleznele, şi avea o rană sângerândă la cap; se zgâriase într-un colţ de stâncă.

Revenindu-şi după şoc, îl văzu pe Bill nemişcat pe

mal. Uitând complet de propria durere, îi scoase băiatului capul din apă şi-l târî pe un pat tare de piatră şi buruieni format în partea opusă a dealului. Urmărind cursul apei în sus, decise că apa trasase o adevărată reţea de canale pe toată zona. Ea se ţinuse departe de mal, dar el se apropiase prea mult, din neatenţie. Cum stătea lungit acolo, inconştient, din braţ i se prelingea o dâră de sânge prin materialul hainei. Imaginea o alarmă pe tânără. Deşi serios rănit, Cathy n-avea de unde să cheme ajutoare în sălbăticia în care se aflau. Cu ochii înneguraţi căută în jos, spre şirul de colibe. Ezitând doar o clipă, îşi dezbrăcă repede jacheta şi o puse pe post de pernă băiatului, după care o luă la pas de-a lungul cărării, spre drumul principal. îl traversă şi trecu spre şantierul ce se formase pe râul Callder. O întâmpină un zgomot asurzitor de maşini şi unelte ce săpau în ambele maluri ale apei. Rezervorul se apropia de finalizare, sau cel puţin asta era impresia căpătată; lucrările avansau mai mult decât anticipase. Oare cât îi mai despărţea de sezonul inundaţiilor?

Se împletici, atrăgând atenţia muncitorilor. Cineva o luă la fugă spre ea şi o prinse exact la timp:

- Ce s-a întâmplat, fată dragă? Eşti rănită.

Ea îşi duse o palmă la frunte. Maşinile, colibele. totul se învârtea.

- Pe stâncă.aproape de cascade.. un tânăr..Ceaţa.

Apoi, totul se întunecă; simţi materialul aspru al salopetei pe faţa ei şi două perechi de braţe ridicând-o ca pe un fulg.

Pe patul lui Cathy, razele soarelui aşternuseră o pată de lumină. Fata deschise ochii, clipind des, încercând să-şi dea seama unde este. Mobilă din lemn masiv şi un covor crem; o fereastră joasă cu perdele ce atârnau până jos. Simţi mişcare în jur şi întoarse capul, care-i zvâcni de durere. Neclar, văzu o fată ridicându-se şi părăsind camera. Mişcă din nou capul care stătea să-i pleznească; duse o mână sus şi atinse bandajul.

- Bill! strigă, încercând să stea în coate.

- Bill e bine.în spital. Stai jos, şi două mâini calde o puseră din nou pe pernă.

Fata încercă să distingă chipul celui care vorbea, dar fără succes. Realiză că încă o dată îi făcuse probleme lui Charles.

- Au trimis după tine.Cum te-au găsit? Cum de-ai ajuns aici
atât de repede?

- Repede? Eşti aici de ieri.

- Adică, azi e marţi?

- Da, şi e trecut de prânz.

Cathy privi pe geamul prin care se întrezăreau

culmile muntelui. Pe buze îi stăruia o întrebare, dar expresia feţei lui o opri să mai continue. Chipul unchiului devenise aspru, brăzdat de noi riduri. Motivul nu putea fi decât unul singur: îi încălcase cerinţele şi-i cauzase mai multe neplăceri acum că fusese întrerupt din munca lui. Se interesă de locul în care se afla, pe un ton cât mai umil.

- Am fost la rezervor, adăugă. Sper că nu mă aflu în casa lui? N-aş accepta ospitalitatea acelui om! şi ochii îi scăpărară.

- E o casă de la poalele dealului. Un anume domn Riding locuieşte în ea, care s-a oferit să te ţină până-ţi revii.

- Care e numele casei? îmi place atmosfera de-aici.

- "întâlnirea apelor".

- Ce nume frumos. Pârâul Corbului trece pe la baza văii Callder.

- Da, pe la capătul grădinii. De-aici şi numele.

Curioasă cum de aflase aşa de multe lucruri, îl întrebă de când se afla acolo.

- De ieri.

- Ai stat toată noaptea? iar el încuviinţă. Te-am reţinut de la muncă.

Oare ce credea despre ea? Nici nu mai avea curajul să pună alte întrebări; cu siguranţă, după această

ultimă ispravă, Charles se va bucura să-i dea cale liberă să plece. Modul în care-l înfruntase de atâtea ori, credinţa ei în ideile lui Paul pe care le folosise drept armă de apărare, zdruncinaseră complet stilul lui insipid de viaţă. Moira avea dreptate când anticipase un posibil dispreţ al lui Charles faţă de ea; cu toate cheltuielile suportate şi umilinţa îndurată din cauza vecinilor.. .îi dădură lacrimile. Oare Paul chiar se înşelase în anumite privinţe? îl privi din nou pe Charles şi realiză că trăsăturile lui deveniseră de-a dreptul preocupate de situaţia ei. Chiar şi pe ea oboseala o aruncă într-o dulce amorţeală şi aţipi, cu gândul la ce avea să facă în continuare. Decise prin somn să plece din casa lui, să se întoarcă la viaţa liniştită de dinainte, înainte ca protecţia lui să devină prea serioasă.

Doctorul îi recomandă şederea la pat alte patru-cinci zile; după a treia zi, îi desfăcu bandajul, iar glezna n-o mai deranja decât ocazional. Lipsa de mişcare devenise insuportabilă şi fiecare zi era un calvar. Uneori mai venea şi Charles; de câteva ori întrebase de el, şi Sally îi spusese că e pe-afară. Ceea ce o nedumerea pe fată, căci nu-şi putea imagina unde se poate duce unchiul, mai ales că lipsea ore în şir. Dacă el nu-i spunea unde este, Cathy n-avea curaj să-l întrebe. Un alt semn de întrebare ridica atitudinea

evazivă a lui Sally când se interesa de proprietarul casei. Ca şi cum femeia fusese avertizată să nu dea detalii; cu toate acestea, era o persoană binevoitoare şi întotdeauna găsea câte vreo scuză politicoasă pentru a se retrage.

La fel o trata şi domnul Riding care nu dorea să vorbească despre el, dar îi scăpase o dată faptul că are un nepot. Cathy îl plăcu încă din prima clipă, cu sprâncenele lui stufoase şi cu obrajii veşnic aprinşi. Când îi mulţumi pentru cazare, bărbatul se arătă amuzat, mai ales când menţionă deranjul de a-l suporta şi pe Charles.

Bătrânul îi ţinu de urât de multe ori, în special în lipsa unchiului. De altfel, Cathy realiză că în casă se aflau pe rând, fie unul, fie celălalt. în a patra zi ieşiră amândoi, lăsându-le doar pe femei înăuntru. După ce citi o vreme, Cathy vru să-şi îmbrace halatul pentru a sta câteva minute la fereastră. Soarele ardea cu putere peste întreg ţinutul. Grădina casei era foarte bine întreţinută, plină de flori; peluza proaspăt tunsă se întindea până spre malurile apei. Ce loc minunat! oftă, amintindu-şi de faţada posomorâtă a casei de la fermă şi de interioarele ei întunecate. Tristeţea deveni şi mai acută la perspectiva apartamentului din Leicester, înconjurat doar de blocuri şi de trafic intens.

O văzu pe Sally ieşind cu un coş în braţe. în ochii fetei licări o dorinţă aprigă de a lua aer; se îmbrăcă rapid şi goni pe scări în jos, fără a resimţi vreo durere. Se aşeză pe malul apei, lăsând razele soarelui să se joace în părul ei. Aerul era curios de curat, iar în depărtări se distingeau dealurile maronii, unduind alături de culmile muntelui, şi care dominau întreaga privelişte.

Cum putea oare să revină la ceea ce unchiul ei numea civilizaţie? Aici, totul era atât de simplu şi de clar; fără reguli sau convenţii, fără restricţii sau porniri înfrânate.

Trase adânc aer în piept şi păşi spre grădină, şi înapoi în sufragerie prin uşa deschisă spre terasă. Dorea să se întoarcă în pat pe când vine Sally, pentru a nu raporta lui Charles. în hol se opri, cercetând încăperea. Totul era atât de primitor; un parfum de lemn împânzea toată casa şi nu găseai niciun amănunt apăsător. Cu oarecare reţinere, Cathy împinse uşor uşa din stânga ei-un birou. Pe perete îi atrase atenţia un plan al viitorului rezervor. Pulsul i se acceleră. Rămase ca trăsnită, incapabilă să mai gândească raţional-pe masă stătea desfăcută chiar harta tatălui ei, cea pe care o găsise în maşina lui Charles.

Charles. Imposibil! Păli instantaneu. Imposibil. Deşi

atât de multe lucruri îşi găseau o explicaţie. Atinse hârtia cu degetele tremurânde, luptându-se cu faptele ce se dezvăluiau chiar sub ochii ei. Nu mai putea evita ceea ce era mai mult decât evident. O apăsa din ce în ce mai acut conştiinţa că Charles se folosise de cunoştinţele şi de munca tatălui ei, fără remuşcări. Strategic, se interesase doar de măiestria celui ce făcuse harta. Iar ea, fericită, dorea să-i facă pe plac. Doar un mişel se comporta astfel; medită asupra motivelor pentru care o "adoptase" pe ea. Cuvintele Moirei.Aluzia că Charles ar avea un anume motiv de a o lua sub protecţia lui; şi avusese perfectă dreptate.

Tresări, amintindu-şi recunoştinţa adâncă ce i-o purta, de regretul că-i pricinuise atâtea neplăceri şi rezervele pe care le nutrea în legătură cu plecarea de la fermă. Naivitatea propriei persoane se întorcea acum împotriva ei. Noua viziune asupra lui Charles i-l definea drept cel care-l hărţuise pe Paul, care se folosea de bolizii aceia de fier pentru a distruge înfăţişarea naturii; un bărbat care profita de oricine şi de orice pentru propriile scopuri. Prin distrugerea a sute de copaci, dovedea că nu preţuia câtuşi de puţin viaţa umană, sau de orice natură.

Răvăşită de noua situaţie, uită complet tot ce învăţase în ultima perioadă despre autocontrol.

Emoţiile o copleşeau cu brutalitate. întreaga ei ură se direcţionase doar asupra unei imagini, a unei fiinţe vag determinate, pe care nu se aşteptase a o întâlni niciodată; ba chiar începuse a-l da uitării. Pentru ca acum să se găsească prinsă în mrejele unor sentimente incontrolabile, deşi chiar Charles o avertizase o dată că ura s-ar putea întoarce împotrivă-i. Uită, de asemenea, toată generozitatea lui şi tot confortul pe care i-l asigurase. Deasupra tuturor, trona acum imaginea unui bărbat lipsit de scrupule, aşa cum îl catalogase încă din prima clipă, şi cel pe care se jurase a-l urî întreaga viaţă.

Auzi motorul unei maşini pe alee, dar nu găsi foţa necesară pentru a se urni din loc. O învăluia o senzaţie de calm infinit; mintea îi era din nou inundată de avertismentele lui, dar le ignoră cu o ultimă sforţare.

Charles apăru în prag. Cathy stătea cu palma tot pe hartă. El schiţă un şoc la vederea ei acolo, la modul în care fata aflase adevărul. Ea îl înfruntă, palidă, încordată, cu ochii plini de ură.

Tăcerea se prelungea insuportabil pentru amândoi; fata începu să-şi plimbe degetele de-a lungul marginii de hârtie, apăsând o cută.

- Cum ai îndrăznit să intri în biroul meu!

- Am simţit nevoia de a ieşi câteva minute, răspunse

cu un calm imperturbabil, ce o uimea chiar şi pe ea, ca şi cum nu-şi revenise din amorţeala produsă de şocul descoperirii. N-am nicio scuză pentru gestul meu, rosti aspru. Aşa a fost să fie. Cât timp voiai să continui a mă prosti?

- Nu intenţionam să continui, zise el cu un început de furie în glas. Ti-aş fi spus de mult dacă nu persistai în decizia de a mă urî. Ti-am spus că am să-ţi povestesc.

în faţa faptului împlinit, Cathy nu găsea nicio replică, şi rămase indecisă pentru a căuta o explicaţie. îşi imagina pe cineva care se făcea responsabil atât de moartea tatălui, cât şi de nefericirea ei, dar.. .Pe Charles îl iubise, mai întâi ca ocrotitor al ei, apoi.? Continua să-i cerceteze chipul lipsit de afecţiune; acum îi apărea rigid, distant în comportament şi-n vorbe. Se înfuriase că fusese descoperit, fără însă a-l afecta durerea pricinuită de aflarea adevărului.

- Tu ai cauzat moartea lui Paul.. .L-ai distrus cu ameninţările tale.

- Nu l-am ameninţat niciodată. Trebuia să plece, şi i-am dat timp. Nu încerc să mă scuz, şi nici n-am nevoie. Direcţia Apelor a dat ordine ca valea să fie depopulată; eu n-am avut a face cu această decizie! Tatăl tău ar fi murit oricum.

- Oare? Era perfect sănătos! Paul era puţin mai în vârstă ca tine, dar i-ai curmat viaţa prin.prin. nu putea continua, iar Charles o împiedică să-l mai insulte.

- Nu cred că era sănătos, altfel n-ar fi murit. Nu mai eşti un copil, deci poţi accepta fatalitatea morţii lui! Ai devenit obsedată de ura faţă de o persoană pe care nici n-o cunoşteai; deşi la puţin timp după moartea lui, acest aspect era unul scuzabil, deja ai întrecut situaţia acum!

Ochii ei luciră metalic, secaţi de toată căldura ce o răspândeau odinioară.

- Nu mă fac deloc responsabil pentru cele întâmplate; şi n-am să-ţi permit să mă acuzi de moartea tatălui tău!

Cathy păstră tăcerea; capul stătea să-i plesnească. Mai era şi o oarecare precauţie, căci încă se afla sub tutela lui. încă trăia sub acoperşul lui, depindea de el din punct de vedere material. Se cutremură la aceste gânduri, întrebându-se ce credea Paul despre fiica lui, care-şi punea încrederea într-un asemenea om. încercă să-şi amintească măcar o parte din cuvintele lui Paul cu privire la "Şeful", dar nu-i veneau în minte decât vorbe împăciuitoare despre semeni. Indiferent de opinia faţă de Charles, Paul o ţinuse doar pentru el şi oricât de mult rău i-ar fi făcut acest bărbat, l-ar fi iertat într-o

bună zi.

însă ea nu-l putea ierta. Toată dragostea sinceră ce-o simţise pentru el îi provoca acum doar o durere înăbuşită.căci undeva în adâncul conştiinţei, spera că el îi va răspunde cu aceleaşi sentimente.

- Am să-mi găsesc de lucru cât de curând, îşi recăpătă ea glasul, şi am să plec.

- Nu e nevoie. şi întinse mâinile ca într-un gest de implorare.

Ea se dădu înapoi, lăsând un gol între ei. Braţele lui reveniră lângă corp. Se lăsă din nou o lungă tăcere.

- Dacă mă părăseşti, Cathy.Stiu că asta îţi doreşti.ai să te întorci.

- Să mă întorc.la tine? şi-n privirea ei se putea citi doar un profund dispreţ. Crezi că n-am să mă descurc? Să ştii că sunt în stare. Dacă plec, n-am să te mai văd niciodată, cât am să trăiesc!

Capitolul 9

Cathy studia mulţumită cele trei panouri din noua secţiune de geologie a muzeului. Tocmai terminase de etichetat speciile de roci şi de minerale, trasând şi o hartă a locurilor în care puteau fi găsite.

Ce noroc că obţinuse acest post-curatorul auzise de renumele tatălui ei de la un prieten, care o recomandase pe fată pentru acest nou proiect. Când primise oferta de a se angaja, Cathy ezitase, ca la un început de drum, dar acceptă să se prezinte la interviu. Curatorul o asigură că are toate calităţile pentru a se implica şi a prelua responsabilitatea noii secţiuni. Ea primi, mai ales că-şi dorea să-l părăsească pe Charles. Curioasă să afle cine o recomandase-căci nu cunoştea pe nimeni care să-i ştie aptitudinile în materie de geologie- se interesase la curator, dar acesta o evitase diplomat. Oricum, avea să-i rămână recunoscătoare pe viaţă omului respectiv; din graba cu care voia să plece din casa lui Charles, ar fi acceptat orice post, indiferent că o împlinea sau nu.

Când îşi amintea de ultimele momente trăite acolo, chipul i se întuneca. îl rănise, îl afectase atât de mult încât în jurul ochilor
i se formaseră cearcăne adânci, iar cutele i se accentuaseră pe chip. Atunci, îi vorbise delicat, avertizând-o că sentimentul de ură nu se potrivea

caracterului ei. Mirată, dar îndoctrinată de propriile credinţe, Cathy îl ignorase complet. Abia mai târziu realiză cât de incorect îl judecase şi cât de iraţional judecase ea însăşi în acele clipe. Dintr-o dată, se puse în pielea lui, căutând fără succes explicaţii pentru propria purtare. într-adevăr, îi oferise un cămin în schimbul unei hărţi, dar odată primită sub acoperişul lui, nu-i refuzase nimic, cel puţin nu fără vreun motiv bine întemeiat. îşi aminti generozitatea şi bunăvoinţa primite, de felul în care el analiza atent fiecare situaţie. Dacă vreodată îi apăruse obtuz sau inflexibil în decizii, fusese doar pentru binele ei. Acum lămurită, chiar ar fi fost gata să-i accepte gestul de a lua harta, conştientă că putea la fel de bine s-o ceară; însă ea, prin atitudinea reticentă, îl determinase să renunţe la acestă idee. în mod ciudat, deşi simţea numai aversiune faţă de lucrurile pe care le făcea, Cathy simţea o oarecare mândrie la gândul că munca tatălui se dovedise a-i fi de folos. Si Paul i-ar fi oferit cu mândrie harta, chiar cu mâna lui.

Meditând timp îndelungat şi la aluzia cum că avea să se întoarcă la el, ca şi când Charles chiar îşi dorea asta. Cathy cochetă o vreme cu această idee. După care interveni motivaţia de la început. îşi analiză disperată încă o dată propriul comportament,

atitudinea rebelă faţă de tot ceea ce pe atunci i se părea corect. Iar Charles avusese dreptate pentru toate acuzele aduse; ce pacoste pe capul lui să-i creeze atâtea probleme, cheltuieli şi umilinţă. Nici nu era de mirare că nu ştia la ce să se aştepte ori de câte ori venea acasă în weekenduri. Dezgustată, Cathy trebui în cele din urmă să-şi şteargă din minte iluzia că ar dori-o înapoi. Dimpotrivă. Şi poate că toate se întâmplau spre binele amândurora; nu avea decât să se consoleze cu ideea de a nu-l mai vedea niciodată, că nici el n-o iubea şi ar fi fost doar o corvoadă pentru el, dar şi pentru ea, să-şi ascundă în permanenţă sentimentele.

în cele din urmă, Cathy reveni cu picioarele pe pământ, la celelalte două panouri, de pe alt perete, pline. Majoritatea exponatelor erau ale ei, dar existau câteva persoane interesate care-şi oferiseră spre împrumut sau sub formă de cadouri propriile exemplare. Astfel, fata reuşise să strângă o întreagă colecţie şi-şi petrecea weekendurile în căutarea de noi specimene. I se alăturase un tânăr interesat de asemenea de acest subiect. Mai multe săptămâni la rândul, bărbatul apăruse cu câte o nouă achiziţie, sfârşind prin a o invita pe Cathy la cină. între ei se născuse o prietenie serioasă, iar fata se încredea total în persoana lui, povestindu-i despre Charles şi motivele

pentru care plecase de acolo. Dezamăgit la început, Gareth acceptă situaţia, considerând că între cei doi fusese doar o scânteie, şi că ea îşi va da seama de naivitatea de-atunci şi-l va uita.

- Nu eşti prima căreia i se întâmplă, zise el amuzat. Fetele tinere mai au obiceiul să se îndrăgostească de bărbaţi mai în vârstă.

Cathy nu-i răspunse, căci i-ar fi fost imposibil să-i explice sentimentele faţă de Charles, să-l convingă de faptul că nimeni nu-i putea lua locul.

De obicei, Gareth o lua şi o aducea acasă cu maşina. Cathy avea un mic apartament în Lowport, şi bărbatul venea adesea şi stătea la ceai, cam de două ori pe săptămână. O mai învăţa pe fată să conducă şi imediat după pauza de prânz mergeau pe drumuri de ţară pentru ca ea să-şi intre în mână.

- Crezi că am să pot vreodată să-mi permit o maşină?

- Să începi cu una la mâna a doua. O să ne uităm, sunt unele care chiar merită şi poţi găsi una la preţ rezonabil. Cred că eşti pregătită pentru exament, adăugă după o pauză.

- A, nu. încă n-am destulă încredere în mine.

- Conduci foarte bine. Sunt sigur că o să-l treci din prima.

Cathy tăcu; oricum, nu intenţiona să dea examen curând.
Dacă-l pica, ar fi căzut în depresie. Mai bine se pregătea intens deocamdată, mai ales că încă nu-şi putea permite o maşină. Cheltuia banii pe diverse piese de mobilier sau decoraţii şi păstrase foarte puţini deoparte.

Se opriră la o cafenea, unde luară şi cina. Se făcuse foarte târziu până să se întoarcă, iar Gareth o lăsă pe Cathy direct acasă. Intrând în casă, fata aprinse mai întâi focul, răsuflând uşurată că el nu-şi exprimase dorinţa de a urca. De o vreme, începuse a se simţi ciudat faţă de această relaţie. Cu siguranţă, el încă mai credea că sentimentele ei pentru Charles nu erau serioase, dar îşi păstra simţul umorului şi răbdarea de fier.

Oftă, ştiind că în curând avea să-l dezamăgească şi că asta va duce la destrămarea relaţiei, a expediţiilor în căutarea de materiale pentru muzeu.

Şi-i va aduce din nou singurătatea din primele luni în care-l părăsise pe Charles. îşi aminti îndurerată de familia Dean, de Bridget şi de toţi cei pe care-i cunoscuse în acea casă.

Bridget făcuse o nuntă ca-n poveşti, iar Cathy participase ca domnişoară de onoare. Acum prietena ei

locuia în Glasgow şi păstrau legătura doar prin scrisori. Bill, după câteva luni petrecute în spital, se logodise cu Alison, şi urmau să se căsătorească în iulie.

Cât de radical se schimbase viaţa ei şi cât de mult ducea lipsa prietenilor. Primise totuşi o invitaţie la nunta ultimilor doi. Avea să-i revadă pentru câteva ore.

Când primise invitaţia, Cathy trăise ca-ntr-un vis timp de câteva zile. Nu putea ignora faptul că adevăratul motiv al încântării era o posibilă revedere a lui Charles. Toate evenimentele pe care încercase să le uite în decursul lunilor trecute o învăluiră din nou. Sărutul după vizita la familia Dean, naivitatea ei şi amuzamentul lui; apoi scena de furie pe care i-o făcuse după vizita în regiunea mlăştinoasă.

- Presupun că vizitezi adesea locurile natale, observă domnul Dean la petrecerea de nuntă.

- N-am mai fost.de când am plecat de la Charles.

- Au terminat rezervorul. Cu puţine zile în urmă a început şi sezonul ploios, şi ne aşteptăm ca lucrurile să decurgă bine, după cantitatea de ploi de până acum.

Cathy nu scoase niciun cuvânt. Ştia de terminarea lucrărilor, fiindcă citise în ziar. Se întreba unde era Charles şi ce făcea. Oare tot la fermă trăia? Mai ştia şi că locuinţa de pe şantier nu era a lui şi că trebuia s-o predea imediat după finalizarea lucrărilor. Pe buze îi

stăruia o întrebare cu privire la situaţia lui actuală, dar abandonă problema, din rezerva de a deschide subiectul de faţă cu domnul Dean.

Cei doi soţi o priveau curioşi. Oare el le relatase adevăratul motiv al plecării, findcă nici doamna şi nici Bridget nu menţionaseră acest aspect în scrisori. De altfel, ura singură ar fi părut un motiv prostesc, deci probabil că ei nu cunoşteau adevărata situaţie. La momentul respectiv, însă, Cathy trăia cu ideea că-l urăşte din tot sufletul; o posibilă revedere ar fi dat bine, cu o condiţie-ca el să nu se fi bucurat peste măsură de plecarea ei sau s-o primească reticent. Ba chiar îi putea refuza revenirea fără a fi acuzat de lipsă de responsabilitate. Cathy ridică uşor paharul pentru încă un toast din partea mirilor. Soţii Dean continuau s-o studieze, iar fata încercă din răsputeri să uite durerea îndurată şi să se bucure de petrecere. Se plimbă de la o persoană la alta, intrând în vorbă cu diferite persoane pe care le cunoscuse în casa vecinilor, până ajunse la Alison.

- Te distrezi?

Cathy încuviinţă, zâmbitoare. Observase că fata trecuse pe la fiecare invitat în parte.

- De minune.. .Mă bucur să vă văd pe toţi.

- Cum mai eşti? Am auzit de muzeu, dar serile sau

în weekenduri? Nu prea ai dat detalii în scrisori.

Cathy îi povesti puţin din viaţa ei, amintind că-şi petrecea majoritatea timpului în căutare de fosile, şi-l încluse şi pe Gareth.

- A, da, cineva mi-a spus că ai un prieten, deveni cealaltă interesată. Oare cine.Poate Beryl, care ştia de la Charles, şi o privi pieziş pe cealaltă. Nu ne-ai spus nimic despre el. E căsătorit sau..?

- Nu! Dar nu e nimic serios, aşa că n-am ce vă povesti. Suntem doar prieteni.

Deci, Charles aflase.. .De la cine? Tocmai voia s-o întrebe dacă locuia tot la fermă, când fata vorbi:

- Sper c-ai aflat că Beryl se căsătoreşte?

- Beryl.? se alarmă Cathy, neîndrăznind să întrebe cu cine.

- Există un singur bărbat în viaţa ei. Sigur îl ştii, se miră cealaltă pe un ton aluziv. Nu ţi-ai dat seama ce mult s-a trasnformat, cu toate că trăiaţi în aceeaşi casă?

- Dar.nu ieşea cu nimeni.

- Ba da, ocazional.dar el nu era tocmai liber, fiind oarecum legat de.

- Draga mea, interveni Bill vesel, scuze că întrerup, dar trebuie să prindem trenul.

O oră mai târziu, toată lumea se afla în faţa

hotelului, în cupluri, aşteptând să plece. După încă o oră, Cathy se afla în tren, după ce refuzase politicoasă invitaţa doamnei Dean de a rămâne peste noapte. Nu putea sta prea aproape de fermă, sau să rişte a da ochii cu Beryl sau Charles.

Privea pierdută pe fereastră, recapitulând vorbele lui Alison cum că Beryl nu cunoscuse decât un singur bărbat în viaţa ei.. .înseamnă că ea rupsese logodna şi nu Eric, aşa cum crezuse toată lumea.

Deci cuvintele de adio ale lui Charles reprezentau, de fapt, despărţirea definitivă, precum şi o perioadă de o tulburătoare luptă în interiorul ei, cu privire la o posibilă întoarcere în casa lui.

Lipsa lui de la ceremonie devenea mai mult decât motivată-încheiase orice raporturi cu persoana ei, poate că deja o şi uitase şi-şi aflase fericirea în Beryl.

S-o fi iubit dintotdeauna? Nu, imposibil, îşi zicea Cathy; cu toate că încă de la sosirea ei la fermă, raporturile dintre cei doi se arătau foarte amiabile.

Cathy se pomeni amintindu-şi anumite incidente ce-i afectase pe amândoi, pe ea şi pe Charles-discuţia despre proprietatea domnului Morgan, scena în care, cu o intonaţie anume, o rugase să-l privească asemenea unui tată. Abia acum îşi dădea seama că el o iubise cu adevărat. îşi duse palma peste buzele fremătânde,

conştientă că femeia de pe bancheta alăturată o studia curioasă. Nu-şi putea controla gesturile. îl pierduse din cauza propriei nerozii, a urii incontrolabile şi inconsistente de care se lăsase posedată. Câte luni trebuie să fi aşteptat răbdător.. .Măcar dacă s-ar fi întors la momentul potrivit! Acum însă era prea târziu, iar el îşi aflase fericirea alături de altcineva, îşi construia o nouă viaţă, în care ea, Cathy, nu-şi afla locul.

Capitolul 10

Şoferul semnaliza încontinuu, insistent.

- Fătuca aia mai bine ar da drumul frânei de mână! bombăni către cel de alături, fără a şti că stătea în urma unei proaspete şoferiţe.

Când în sfârşit cea din faţă găsi un loc de parcare, el reuşi să se strecoare impacientat pe alături, aruncându-i în treacăt o privire cruntă. Repornind maşina, Cathy o trase pe lângă cărarea mâloasă pe care se ţinuse până în acea clipă. Abia trecuse o zi de la testul pentru permis şi orice persoană mai precaută s-ar fi gândit de două ori înainte să-şi aleagă un anumit traseu. Nu s-ar fi aventurat nicidecum pe serpentinele periculoase din regiunea mlaştinilor, căci Cathy era hotărâtă să viziteze mormântul tatălui chiar de ziua acestuia.

La câţiva zeci de metri depărtare, drumul se lărgea, făcând loc noului pod ridicat la baza Râului Vânătorilor. Cathy se înţepeni pe pod, agăţându-se pierdută de balustradă, încercând să regăsească ceva din vechiul loc. Căci în faţa ochilor i se desfăşura o baltă de materie metalic-strălucitoare, inertă, lipsită de viaţă chiar şi sub razele jucăuşe ale soarelui matinal. Peste câmpii se aşternuse o perdea subţire de ceaţă, străpungând până sus muntele Kinderscout. Doar ţipătul prelung al vreunei păsări sfâşia la răstimpuri

liniştea, şi consituia singurul semn de viaţă, alături de imaginea abia zărită a unei turme de oi în depărtare, lângă râu. Cathy reveni cu ochi cercetători spre noul lac de acumulare.

Nicio dovadă a eforturilor depuse, nicio denivelare de teren rămasă la vedere, niciun detaliu care să trădeze implicarea umană în lucrarea înfăptuită. în ciuda marilor pierderi suferite de mediul natural, era conştientă de mândria lui Charles pentru definitivarea proiectului său. Căutând împrejur, descoperi o mulţime de noi arbori plantaţi pentru a-i înlocui pe cei afectaţi, arbori ce aveau să se dezvolte în câteva zeci de ani, pentru a reîmpăduri zona ca la început. Deşi acuzat de distrugere în masă, Charles totuşi creease.

Cathy simţi cum tot trupul i se încordează sub apăsarea regretelor. Lacul artificial nou apărut era întru totul creaţia planurilor sale. Iar el era atât de binevoitor.Şi-l avusese doar pentru ea. Cum de-i pierduse dragostea, dintr-o nerozie? Avertismentul cum că propria ură se va întoarce împotriva ei însăşi.. .Tresări.

Se întoarse la maşină, conducând în neştire, trecând pe lângă noua imagine a văii, căutând cu privirea podul Packhorse. Podul Dorinţelor.Se cutremură la amintirea ultimei dorinţe ca el să fie

pedepsit.de ea.

După câteva minute de mers, trase din nou pe dreapta, pentru e culege flori, după care se îndreptă spre partea inferioară a lacului. Ce liniştită era curgerea râului! Apele clipoceau vesel, când formând vârtejuri, când sărind peste vreun pietroi mai mare în mici cascade, până la întâlnirea cu apa râului Wieldingstone, amândouă vărsându-se, ca-ntr-un fel de deltă, în Callder.

Cărarea se unea ceva mai sus cu vechea potecă pietruită, tot de-a lungul apei. Cathy nu-şi pierduse din agilitate, străbătând potecile cu aceleaşi mişcări graţioase până spre vechea stâncă Hall. înainte de a păşi în interiorul cavernelor, dădu un ocol pentru a revedea şi ruinele. Pietrele căzute din stâncă fuseseră refolosite pentru a consolida parţial zidurile antice. Blazonul de altădată al Penelor de Corb, săpat în rocă, fusese dezrădăcinat şi plasat la intrarea în cavou, în ciment. Tânără păşi înainte, oftând în tăcere.

Deschise portiţa şi rămase pironită în faţa conului principal ce se ridica tocmai pe mormântul ultimului reprezentant al tribului. Alături era înmormântată întreaga familie, iar de jur-împrejur servitorii, ale căror sanctuare erau împodobite cu pene, ferigi şi muşchi. Trecând către mormântul lui Paul, observă cu

nedumerire că cineva se îngrijise de el de curând. Oare cine.? Doamna Foster n-ar fi urcat până acolo. Smulse câteva buruieni şi flori veştejite, dar n-o lăsa inima să le arunce, aşa că le depuse alături. Plecă într-un final, fără a fi găsit răspuns la întrebarea ei . O luă pe aceeaşi cărare, iar întoarcerea i se păru mai plăcută la coborâre, inspirând adânc tot aerul acela de libertate deplină.

La maşină, Cathy rămase puţin înăuntru fără a porni motorul, cu privirea pierdută spre apele curgătoare. Identifică mici colibe, cu livezile şi peticele lor de pământ cultivabil, podurile, minuscula clădire a şcolii, moara. îşi aminti de oamenii locului cu îndeletnicirile lor modeste, cu întreaga luptă pentru supravieţuire, întrebându-se dacă mai aveau remuşcări la gândul că părăsiseră valea.

Porni cu geamurile deschise, pentru a nu pierde nimic din frumuseţea unică a regiunii. Vântul i se juca prin părul tuns scurt. După câteva minute îşi puse ochelarii de soare, nu înainte de a arunca o ultimă privire spre apele sclipitoare ale lacului.

Conducea încet, pe mijlocul şoselei, temându-se de golul ce se căsca în partea stângă a drumului. După o bucată de drum, râul trecea pe sub şosea, iar prăpastia se mută în dreapta ei, aşa că reuşi să se mai calmeze.

La câţiva kilometri depărtare zări o maşină şi se concentră la condus pentru a o depăşi cum trebuie, căci drumul se îngusta foarte mult din cauza unui versant ieşit prea tare în afara carosabilului.

Dar văzu podul...în picioare, dominând privelişea pe deasupra râului, ca şi cum fusese acolo dintotdeauna. Imaginea podului îi întunecă orice alt punct de interes, şi apăsă dintr-o dată frâna, încât spatele maşinii se roti vertiginos de-a latul şoselei, ajungând chiar pe marginea prăpastiei. Rămase înmărmurită, aşteptând apropierea celeilalte maşini. O singură atingere ar fi condamnat-o pe viaţă. Inima îi bătea cu putere, dar nu găsea forţa necesară pentru a reacţiona verbal; apoi văzu cum celălalt autovehicul trage direct în creasta dealului cu o mişcare bruscă. Sub privirile ei terifiate, de sus începu o ploaie de bolovani care îngropară botul maşinii, ameninţând s-o învăluie de tot. Abia o mai ţineau picioarele când reuşi să se strecoare afară, rămânând în mijlocul drumului. Şoferul celălalt, un bărbat, se salvase în grabă şi venea nervos spre ea. Cathy tresări şi-şi duse mâna la gură, privindu-l după lentilele închise ale ochelarilor.

- Ce naiba faci? Am mai văzut femei proaste la volan, dar chiar aşa.

Se opri brusc, căci Cathy îşi scosese ochelarii,

arătând cu degetul în zare, spre pod.

- Din cauza podului. vorbi ea, încă şocată de întâlnire. Ai salvat podul pentru mine! Ai cheltuit o grămadă de bani ca să-l muţi.Pentru mine, nu? şi pe măsură ce rostea aceste vorbe se simţea tot mai uşoară, până când picioarele n-o mai ascultară şi se prăbuşi în braţele lui Charles, care o duse până la un refugiu îngust în stâncă, unde ea intenţionase să oprească.

- Cathy, vorbi el moale, te-ai întors - ca şi cum în tot acest timp o aşteptase, fără a înceta să spere. Draga mea, am.

Ca şi cum nota de umilinţă întipărită pe chipul său nu concorda cu situaţia prezentă, Charles îşi recăpătă tonul grav.

- E cheia de la maşină? Am s-o mut.

- E prea aproape de margine, se agăţă fata de braţul lui. Nu
eşti în siguranţă!

El se opri, privind-o îndelung, după care se desprinse din strânsoare.

- Ai grijă! Să n-o dai în marşarier!

- Cred că mă descurc!

Se auzi un scurt scrâşnet, semn că altă maşină apăruse, gata s-o lovească pe-a lui. Patru tineri

apărură, mirându-se că rataseră pe muchie de cuţit maşina lui Charles. Apoi o văzură şi pe-a lui Cathy, care se înroşi, căci ea provocase întreaga scenă şi acum dăduse naştere la comentarii aprinse. Unul dintre ei se oferi să ajute la scoaterea maşinilor, iar Charles îl trimise în sat după ajutoare. între timp, el scoase din portbagaj o lopată şi începu să dea la o parte pământul de pe capota lui. Uitând de prezenţa celorlalţi trei, Cathy veni spre el şi-l prinse de braţ.

- Nu te căsătoreşti...A fost o neînţelegere? Nu eşti logodit cu Beryl?

- Poftim? se opri el, încruntat.

- Credeam că.

- Mai bine stai în maşină. Ai suferit un şoc, şi-i deschise portiera, dar fata nu se mişcă, fixându-l termurând la gândul că mai avea o speranţă.

- Nu sunt în stare de şoc, şi nu e nevoie să intru. Poate ajut şi eu.

- Intră! zise el autoritar, şi ea nu mai crâcni.

Stătea înăuntru, urmărind activitatea celorlalţi, fără însă a vedea nimic concret căci mintea îi era înceţoşată de ceea ce tocmai realizase. Ce prostie! Charles preconizase întoarcerea ei îndată ce va trece peste sentimentul de ură îndreptat împotriva lui, îndată ce-şi va da seama că, de fapt, îl .iubea. Cu siguranţă, el îi

citise afecţiunea, dar oare simţea la fel.?

Dialogul de mai devreme denota speranţa revederii, fără îndoială. Probabil că la un moment dat ea menţionase data naşterii lui Paul, motiv pentru care el îi curăţase mormântul. Cert era că el crezuse fără încetare în ideea reîntâlnirii. Dar dacă o dorea, de mult ar fi putut face prima mişcare, putea obţine foarte uşor adresa ei de la familia Dean. într-adevăr, avea propria demnitate, dar nu era genul care să se lase copleşit de astfel de sentimente când era în joc propria fericire. Dintr-o dată, tânăra realiză că puteau foarte bine să treacă unul pe lângă celălalt; faptul că se întâlniseră era extraordinar, mai ales că drumul ei de întoarcere nu trecea în mod normal pe aici. Scopul acestei devieri fusese acela de a prelungi agonia despărţirii, fiind încă devreme pentru plecare.

Sosiră ajutoarele, oameni de la o fermă, care priviră dezolaţi dezastrul. Fetei îi dădură lacrimile - încă de la început relaţia lor intrase pe un făgaş greşit, îi cauzase doar neplăceri, aducându-l în pragul disperării. Probabil că distrugerea maşinii avea să fie cireaşa de pe tort, la limita suportabilităţii sau a posibilităţii de a mai spera la iertare.

Operaţiunea se încheie cu succes, iar Charles se oferi să-i plătească pe cei patru, dar aceştia refuzară şi

plecară cu toţii. După ce le mulţumi, bărbatul se spălă în râu; Cathy ieşi din maşina ei cu un prosop în mână, păşind timid spre el.

- Uite; să te ştergi.

- Mulţumesc, mă descurc, şi scoase o batistă din buzunar.

Cathy îl urmări, îndurerată. Aruncă prosopul pe malul apei şi
merse spre pod, oprindu-se la mijlocul acestuia, privind fascinată cursul vesel al apei. El n-o urmă numaidecât, ca şi cum n-ar fi vrut să-i deranjeze solitudinea şi meditaţia asupra unor probleme grave, pierdută în depărtări. Şi totuşi, se apropie, atras parcă de o forţă irezistibilă, copleşitoare. Ea se întoarse-apropierea lui se propaga cumplit înlăuntrul fiinţei ei; abia rezista tentaţiei de a nu se arunca în braţele lui şi de a se lăsa dezmierdată ca altădată.

- De când e podul aici?

- De două luni.

- Arată exact ca înainte. Cei care nu l-au mai văzut ar zice că a fost ridicat aici încă de la început.

El tăcu, scrutând priveliştea.

- Cum ai reuşit?

- N-a fost prea greu, vorbi el rece. Am numărat fiecare piatră înainte de a-l dezmembra, astfel că am

ştiut locul fiecăreia şi am putut să-l reconstruim întocmai.

- Cu mult efort.şi cheltuială.

- Prima se confirmă, zâmbi el uşor; ar fi fost păcat să-l scufundăm.

Cum tonul lui dădea senzaţia de dezinteres, Cathy schimbă subiectul.

- Ce faci acum? Dacă tot ai terminat cu lacul?

- Construiesc altul.. .Defrişez o altă vale.

- Ah, nu, Charles.

Mâna lui se rezema de balustrada podului şi simţind tendinţa ei de a o atinge, şi-o retrase.

- Am văzut lucrarea ta-ai făcut din el un lac de acumulare foarte frumos. Natura n-a avut deloc de suferit.

El doar se foi nerăbdător, deranjat parcă de conversaţie. Buzele ei tremurară, hrănindu-i astfel orgoliul, în imposibilitate de a-i pătrunde în suflet. Tăcu şi ea, nemaigăsind alte cuvinte.

Şi natura tăcea; soarele intră după un noruleţ pufos. Ce contrast faţă de anotimpurile nemiloase cu furtuni de zăpadă şi ploi devastatoare, care lăsau totul învăluit într-o ceaţă sinistră prin opacitatea ei.

- Povesteşte-mi despre noul tău proiect..

- Ce anume? Detalii tehnice? Nu cred că vrei să le

auzi.

O năpădiră lacrimile. Se căută în buzunar după o batistă şi găsi în schimb o pietricică pe care o aruncă dezinteresată în apă.

- Nu vrei să ştii ce dorinţă mi-am pus?

- Nu neapărat, rosti el cu un glas uşor tremurat.

- Vreau să mă ierţi. şi s-o luăm de la capăt.

El nu schiţă niciun gest, rămânând cu palmele pe balustradă, privind în jos. Din mândrie, se ţinea la distanţă, dar lui Cathy îi stăruiau în minte primele lui cuvinte "Cathy...te-ai întors".

- Ti-am spus că mă pot descurca. rupse ea tăcerea.

Observă un licăr în ochii lui pe măsură ce o cerceta mai
interesat. Schimbată, Cathy arăta acum ca o adevărată domnişoară, sigură pe sine atât în maniera de a se îmbrăca, dar şi prin gesturi.

- Dar m-am înşelat. şi întinse palma după braţul lui, simţindu-l tensionat. Am nevoie de tine, Charles, să mă îndrumi, să ai grijă de mine.

El rămase nemişcat timp îndelungat. într-un final se îndreptă, iar privirea lui denota o linişte interioară nesfârşită. Şi totuşi, nu scoase niciun cuvânt.

- Charles. am fost naivă şi încăpăţânată, dar tu eşti mai înţelept. Ştiu că mă iubeşti, şi eu te iubesc. Promit

că am să încerc să nu mai fiu o pacoste pe capul tău.

Nemaiîndurând tensiunea, el o trase mai aproape şi o sărută.

- Cathy, draga mea. rosti el profund emoţionat. A trecut atâta timp. Am crezut că ai să te întorci mai curând; că-ţi vei da seama că nu mă urăşti. De ce nu te-ai întors?

- îmi doream atât de tare, dar îmi aminteam câte probleme ţi-am făcut.exact aşa cum îmi reproşaseşi, pe bună dreptate.

- Te-ai lăsat influenţată de nişte nimicuri, draga mea! Nu vorbisem serios. Am aşteptat atâta întrebându-mă de ce nu mai apari. Până când m-am întâlnit cu o prietenă de-a lui Beryl, care mi-a spus că te-a văzut cu un tânăr.

- O prietenă? Cum să ne fi văzut?

- S-a mutat la Lowport imediat după căsătorie şi te ştia din vedere.

- Iar tu ai crezut că e ceva.serios? şi se dădu un pas înapoi, mirată. Şi totuşi, azi ai venit să mă vezi; ai aflat de raporturile
mele cu Gareth?

- Am primit o notă de la Bill, care e în luna de miere, în care regreta faptul că n-ai reuşit încă să te stabileşti, că între voi doi nu e nimic serios, şi o îmbrăţişă. De

aceea am venit azi, ştiam că ai să vii şi tu.

- Te duceai la mormânt? Am fost deja.

- Mi-am dat seama. Intenţionam să rămân aici, să te aştept. Credeam că ai să vii până la Tordale cu autobuzul. Nici nu mă gândeam că termini totul atât de devreme. Puteam să te pierd, şi glasul îi tremură. Am fost doar la un pas.

Şi dacă într-adevăr nu se vedeau? Inima lui Cathy tresări şi încercă să ignore acest gând rău. îl întrebă despre relaţia lui cu Beryl, dar Charles o evită, interesându-se de unde aflase de o posibilă căsătorie între ei doi. Cathy îi povesti, ajungând până la motivarea revelaţiei pe care o avusese în ce priveşte dragostea lui, şi o eventuală consolare cu Beryl.

- Ce prostuţă eşti! şi-i luă capul între palme. Se mărită cu fostul ei logodnic. S-au mai văzut de câteva ori, cu toate că el era promis altcuiva. Acum situaţia a revenit la normal, deşi, în opinia mea, Beryl ar fi mai câştigată cu altul, mai aşezat.

- Sper că acum vor găsi fericirea adevărată. Vor locui în Leicester?

- Nu cred. Dacă au câtuşi de puţină minte, se vor stabili cât mai departe de Moira.

Abandonară subiectul, lăsându-se învăluiţi de liniştea atotcuprinzătoare ce stăpânea peste întreaga

natură. Mulţumit,
Charles o aşează pe Cathy în faţa lui, contemplând-o în voie, sorbindu-i toată dragostea. Apoi o îmbrăţişă şi o sărută delicat.

- Ce zici de o masă? Mergem la Buxton sau.. .acasă?

- Acasă?

Pentru ea, "acasă" însemna ferma, adică la câteva ore distanţă..

- Am cumpărat "întâlnirea Apelor". Locuiesc acum permanent acolo.

Pentru o clipă, Cathy privi în zare, înregistrând însemnătatea acelor cuvinte.

- E doar a ta? Minunat.

- E a noastră, o corectă el. Am vândut ferma. Moira şi-a găsit o altă casă şi se va muta imediat după nunta fiicei. N-am de gând să păstrez locul; e mult prea mare şi prea dezolant.

- Şi Steve.? E bine?

- Stă cu mine, deocamdată.Te deranjează, draga mea? Mă tem că nu mă lasă inima să-l arunc în stradă.

- Deloc; n-aş agreea ideea de a-l plasa într-un azil. Şi totuşi, ferma.N-a fost a familiei tale de generaţii întregi?

- Ba da, dar nu văd rostul păstrării tradiţiei. Nu intenţionez să mă mai întorc în Leicestershire, zâmbi

el. Ţi-am înţeles reticenţa de a părăsi acest ţinut, Cathy, pentru că şi mie mi-a fost greu să plec după ce am ajuns să-i cunosc toate schimbările.

înaintea lor se căscau periculoase prăpastia şi serpetinele drumului, în spatele lor, mlaştinile, în toată splendoarea lor. în zare, multe stânci şi păduricea din care izvora Râul Vânătorilor, care curgea în valuri sclipitoare până la întretăierea cu apele Callderonului.

- Prefer să mergem acasă. Eu conduc, adăugă veselă, ca să-ţi arăt ce bine mă pricep.

- Da? Vorbeşti serios? şi ea se înroşi la sugestia pagubei provocate.

- Acum a fost o greşeală.

- Dă-mi cheia!

- Dar.podul.

- Cheia!

- E în maşină, unde ai lăsat-o. A fost o greşeală minoră, insistă ea. Am văzut podul şi am uitat de restul.

- Sunt convins.

Charles se aplecă să ia cheia, timp în care Cathy grăbi pasul spre cealaltă maşină, instalându-se în locul şoferului.

- Dă-te la o parte! şi ea îl ascultă, bosumflată.

Până să se întâmple scena de mai devreme, se mândrea cu aptitudinele ei de şoferiţă.

- Ştiu că vrei să-mi demonstrezi contrariul, dar nu pot să-mi risc viaţa.când mai am atât de multe de experimentat.

Câteva clipe mai târziu, el conducea de-a lungul şoselei şerpuitoare, pe lângă versanţii acoperiţi cu verdeaţă. Apoi valea se lărgi, şi în faţa lor apăru lacul argintiu, perfect încadrat în peisaj. Cathy constată cu surprindere că funcţionalitatea lui era, de fapt, una practică, de a reţine rezervele de apă pentru locuitorii din Lowport. Pe chipul lui Charles nu mai citi mândrie, ci satisfacţie. Continuară să meargă de-a lungul noului sit, pe cursul superior al râului. Apoi cotiră de mai multe ori, coborând cu acelaşi râu în dreapta, ale cărui ape se învolburau continuu, pe măsură ce acumulau ritm de curgere. Din muchia unui deal izvora pârâul Corbului, gonind şi el vesel parcă spre un destin fatal. acela de a se uni cu apele râului mare, la "întâlnirea Apelor".

Sfârşit